

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 111

Dimecres, 10 de març de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 72, primera reunió

Í N D E X

Proposició de llei

de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya

Salutació

al diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica per al desenvolupament de l'autogovern per la via de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de l'article 150.2 de la Constitució

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre el Consorci de Turisme de Catalunya

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi de Seguiment de les Grans Inversions Turisticorecreatives a Vila-seca i Salou (Tarragonès)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la millora i la modernització de l'Administració de la Generalitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia per a millorar les possibilitats d'autogovern

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis forestals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política forestal

Interpellació

al Consell Executiu sobre els incendis forestals

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 26/V i la Resolució 45/V del Parlament de Catalunya,
relatives al servei d'ajut a domicili

Interpellació

al Consell Executiu sobre el cicle de l'aigua

Interpellació

al Consell Executiu sobre les subvencions a la formació ocupacional

S U M A R I

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

1. Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya
(Tram. 202-00125/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:32)

Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P). 7596

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 7597

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per contradiccions. 7598

2. Salutació al diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz

El president saluda el nou diputat Sr. Sabaté i Ibarz. 7598

1. Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya
(continuació)

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac. 7598

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll. 7598

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz. 7599

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva. 7600

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Pallé i Torres. 7601

El Sr. Fabregat i Vidal (P) anuncia la retirada de la Proposició. 7602

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica per al desenvolupament de l'autogovern per la via de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de l'article 150.2 de la Constitució (Tram. 270-00032/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:17)

Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC). 7602

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 7604

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 7605

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich. 7606

Posició del G. Socialista: Sr. Clotas i Cierco. 7608

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 7609

El Sr. Carod-Rovira (ERC) anuncia la retirada de la Proposta. 7610

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per al·lusions. 7610

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre el Consorci de Turisme de Catalunya (Tram. 252-00026/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:16)

Presentació: Sr. Clofent i Rosique (S). 7610

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 7611

Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 7613

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra: Sra. Neras i Plaja (CiU). 7614

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 7614

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 7615

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) intervé per contradiccions. 7616

Votació (12:54): Rebutjada per 49 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions. 7616

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de Seguiment de les Grans Inversions Turísticorecreatives a Vila-seca i Salou (Tarragonès) (Tram. 252-00027/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (12:55)

Presentació: Sra. Duch i Plana (S). 7617

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 7619

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 7619

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 7621

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 7622

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sabanza i March. 7623

La Sra. Duch i Plana (S) intervé per contradiccions. 7624

Votació (13:45): Rebutjada per 40 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció. 7624

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la millora i la modernització de l'Administració de la Generalitat (Tram. 300-00458/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:44)	
<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	7624
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia per a millorar les possibilitats d'autogovern (Tram. 300-00480/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (13:45)	
<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7624
<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	7626
<i>Rèplica:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7627
<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	7628
La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.	
8. Preguntes (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (16:33)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les recents actuacions dels cossos de seguretat de l'Estat en el territori de Catalunya (Tram. 317-00642/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7628
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7629
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7629
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7629
Pregunta al president de la Generalitat sobre la congelació de l'entrada en vigor del decret del cinema (Tram. 317-00644/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7630
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7630
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7630
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7631
Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera eficaces les mesures preses per a mantenir els cabals ecològics i les aigües no contaminades a la riera de Sorreigs, a Osona (Tram. 317-00649/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	7631
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7631
<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	7631
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7632
Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius i les prioritats de la seva acció durant la present legislatura (Tram. 317-00652/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7632
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7632
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7633
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7633
Pregunta al president de la Generalitat sobre quina és la seva opinió respecte a les conferències sobre la situació fiscal a Catalunya organitzades per la Conselleria de Benestar Social (Tram. 317-00653/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	7633
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7634
<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	7634
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7634
Pregunta al president de la Generalitat sobre el grau de compliment del Pla de dinamització de comerç urbà 1998-2000 (Tram. 317-00656/05)	
<i>Formulació:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	7635
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7635
Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament de Benestar Social ha inserit publicitat per justificar la seva política de residències per a la gent gran (Tram. 310-00493/05)	

	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	7636
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la despesa generada per l'organització dels actes del Dia Internacional de la Gent Gran que tingueren lloc a Barcelona l'1 d'octubre de 1998 (Tram. 310-00469/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7636
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7636
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7636
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7636
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les persones convocades als actes del Dia Internacional de la Gent Gran que tingueren lloc a Barcelona l'1 d'octubre de 1998 (Tram. 310-00470/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7637
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7637
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7637
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7637
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que qüestiona el dret de les administracions a cobrar per determinats serveis socials (Tram. 310-00483/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7638
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7638
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7638
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7639
—	Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament de Benestar Social derogarà el Decret de preus públics de serveis socials (Tram. 310-00484/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7639
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7639
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia a la Universitat Autònoma de Barcelona el dia 14 de gener de 1999 (Tram. 310-00488/05)	
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	7640
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	7640
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	7640
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	7640
—	Pregunta al Consell Executiu sobre si l'aigua del pantà de Rialb es pot considerar una alternativa per a cobrir les necessitats de la conurbació de Barcelona (Tram. 310-00492/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7641
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	7641
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7641
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	7641
—	9. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis forestals (Tram. 301-00102/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (17:39)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	7642
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
—	10. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis (Tram. 301-00101/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (17:50)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	7643
—	11. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política forestal (Tram. 300-00208/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:02)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	7645

12. Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals (Tram. 300-00409/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:13)

Formulació: Sr. Ausàs i Coll (ERC).

7647

Resposta conjunta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

7648

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Rèplica: Sr. Fabregat i Vidal (P).

7654

Rèplica: Sr. Vilalta i Oliva (S).

7655

Rèplica: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

7655

Rèplica: Sr. Ausàs i Coll (ERC).

7656

El president es reincorpora al seu lloc.

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

7657

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 26/V i la Resolució 45/V del Parlament de Catalunya, relatives al servei d'ajut a domicili (Tram. 300-00413/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:42)

Formulació: Sra. Barenys i Martorell (S).

7660

Resposta: conseller de Benestar Social.

7662

Rèplica: Sra. Barenys i Martorell (S).

7663

Contrarèplica: conseller de Benestar Social.

7664

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts dotzè i tretzè, la qual és aprovada per assentiment.

7665

14. Interpellació al Consell Executiu sobre el cicle de l'aigua (Tram. 301-00100/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (20:16)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

7665

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

7666

Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

7668

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

7668

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les subvencions a la formació ocupacional (Tram. 300-00467/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (20:47)

Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S).

7669

Resposta: conseller de Treball.

7671

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S).

7672

Contrarèplica: conseller de Treball.

7673

El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per contradiccions.

7675

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 72.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya. Tram. 202-00125/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.
2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per al desenvolupament de l'autogovern per la via de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de l'article 150.2 de la Constitució. Tram. 270-00032/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, juntament amb set altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre el Consorci de Turisme de Catalunya. Tram. 252-00026/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de Seguiment de les Grans Inversions Turísticorecreatives a Vila-seca i Salou (Tarragonès). Tram. 252-00027/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb 32 altre(s) diputat(s) del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la millora i la modernització de l'Administració de la Generalitat. Tram. 300-00458/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia per a millorar les possibilitats d'autogovern. Tram. 300-00480/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de prevenció d'incendis forestals. Tram. 301-00102/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de prevenció d'incendis. Tram. 301-00101/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal. Tram. 300-00208/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals. Tram. 300-00409/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 26/V i la Resolució 45/V del Parlament de Catalunya, relatives al servei d'ajut a domicili. Tram. 300-00413/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
12. Interpellació al Consell Executiu sobre les subvencions a la formació ocupacional. Tram. 300-00467/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
13. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el cicle de l'aigua. Tram. 301-00100/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
14. Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions en eixos viaris a Catalunya. Tram. 300-00484/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 302-00235/05. Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals. Tram. 302-00234/05. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran. Tram. 302-00238/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme. Tram. 302-00233/05. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya. Tram. 302-00232/05. Sr. Isidre Bonet i Palau, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya. Tram. 302-00239/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries. Tram. 302-00240/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències. Tram. 302-00241/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia. Tram. 302-00237/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, juntament amb un altre diputat del Grup Mixt. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat a Catalunya. Tram. 302-00236/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Debat i votació.
25. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament i que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya

El primer punt de l'ordre és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya, presentada pel Grup Popular. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar la Proposició, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el 17 de juny de l'any passat, de l'any 1998, el mateix diputat que els parla presentava, com avui, una proposició de llei per a crear una agència de boscos privada a Catalunya. Quasi nou mesos més tard, el Grup Popular tornem a presentar la mateixa Proposició de llei a la seva consideració. (*Remor de veus.*)

Aquest fet, poc normal, poc o molt poc habitual, obeeix sens dubte a una sèrie de fets i a una cronologia als quals em veig obligat a fer referència. Si, com deia, el 17 de juny presentàvem un text que era rebutjat pel Grup de Convergència i Unió i amb l'abstenció de la resta, text consensuat, text elaborat amb personal del mateix Centre de la Propietat Forestal i del Consorci Forestal de Catalunya, que avui, com aquell dia, agraïxo que estiguin presents també dins de l'hemicicle i en la tribuna d'invitats, semblava que almenys aquell text, aquella iniciativa, servia o serviria perquè el Govern...

El president

Si us plau, prego silenci, i ocupin els seus escons.

El Sr. Fabregat i Vidal

...servia o serviria, almenys, perquè el Govern presentés un projecte de llei que n'anava parlant des de l'any 1996. Diferents grups d'aquesta cambra, i més concretament el Grup Socialista –i amb paraules de l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta–, deien que, si no es presentava en els terminis a què s'havia fet referència per part del Govern aquest Projecte de llei, el mateix PSC presentaria una proposició de llei, o hi donaria suport amb iniciatives com les presentades aquell 17 de juny.

Ni juny, ni juliol, ni agost, ni setembre, ni octubre, ni novembre i quasi ni desembre. Però, mentrestant, un debat monogràfic sobre incendis i unes propostes de resolució, algunes tan clares com la número 5, que lle-

geixo textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a crear l'Agència de Boscos Privats de Catalunya abans del 20 de setembre», proposta del Parlament, però proposta que el conseller, des dels dies 18, 19, 20 i 21 de juliol, en què succeïen els incendis a la Catalunya central, anava anunciant als mitjans de comunicació, com una gran eina també per a la prevenció, crear una agència de boscos privats, i ho feia abans, també, que es substanciés el debat monogràfic sobre incendis.

El 21 de setembre de 1998, de l'any passat, el conseller d'Agricultura es dirigeix a la Mesa del Parlament, en compliment de la proposta de resolució –o el que sembla que és el compliment de la proposta de resolució– que abans he llegit. I el conseller escriu o almenys signa –i ho llegeixo textualment– el següent: «Durant el mes d'agost, els esforços tant des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca com des de tot el sector forestal han anat destinats a normalitzar en el possible la situació creada pels incendis forestals d'aquest estiu. En conseqüència, no ha estat fins aquest mes de setembre que tant l'Administració com els diferents estaments afectats hem començat a treballar en l'avantprojecte.» I ho torno a llegir: «en l'avantprojecte», no en el projecte de llei que s'havia de presentar el dia 20 de setembre, sinó en l'avantprojecte, avantprojecte de llei del Centre de la Propietat Forestal. «En aquests moments» –continuava dient–, «el Departament disposa d'un text que s'està acabant de consensuar i millorar pel sector, i considerem que dins del proper mes d'octubre» –deia el conseller– «podrà ser presentat al Parlament.» L'aprovació, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, d'aquest text per part del Govern: dia 19 de novembre. Admissió a tràmit per la Mesa del Parlament: 23 de desembre. Publicació al *Butlletí Oficial del Parlament*: 31 de desembre.

Jo lamento que l'honorable conseller no estigui ara dins de la sala, però, en tot cas, pot tindre'n una lectura: d'això se'n diu «prendre el pèl». I prendre el pèl quan, a més, se'n fa referència al Govern i al mateix conseller i al mateix president de la Generalitat, per part del Grup Popular i amb paraules del seu president de grup, l'il·lustre diputat senyor Josep Curto, no solament al debat sobre incendis, sinó també en el mateix debat sobre l'orientació política general, al president de la Generalitat. Com deia, el que semblava una presa de pèl, pel retard injustificat d'aquesta presentació, després de les advertències al Govern i a l'honorable conseller d'Agricultura i al molt honorable president de la Generalitat, no solament ja pot ser presa de pèl, sinó també poca cintura política. Avui, 10 de març de 1999, tenim legislativament el mateix que el 17 de juny de 1998, és a dir, res.

Des del Grup Popular ens hem vist obligats a fer aquesta cronologia, i avui probablement, molt probablement, aquesta iniciativa pot comptar amb el suport de la cambra; no unànime, de ben segur, però suport de la cambra. I com ens trobarem o com ens trobaríem si s'accepta aquesta Proposició de llei, aquesta presa en consideració? Doncs, amb un projecte de llei que avui mateix ha acabat el seu termini d'esmenes i una proposició de llei que obriria paral·lelament també el seu tràmit; és a dir, dos textos per a un mateix objectiu, cosa que d'entrada sembla poc operativa.

Però perquè això sigui operatiu, almenys des del Grup Popular, que també hem presentat una esmena a la totalitat al Projecte de Llei –esmena a la totalitat amb text alternatiu– presentat pel Govern, com també les seves esmenes parcials, com deia, perquè sigui operatiu, avui més que mai, volem un pronunciament clar i nítid del Grup de Convergència i Unió, perquè en funció d'aquest pronunciament decidirem que es sotmeti o no a votació aquesta proposta.

Quina ha de ser la naturalesa jurídica del Centre de la Propietat Forestal perquè realment sigui una agència privada de boscos? On s'ha d'adscriure aquesta agència privada de boscos, que, més que adscriure-la en un lloc o un altre –que nosaltres creiem, hi insistim, que ha de ser al Departament de Medi Ambient–, el que ha de ser és una agència de boscos operativa? Que ha de quedar molt clar que la seu central de l'agència ha de ser la finca de Torreferrussa, però que, en funció de les seves necessitats, es pot desplegar també pel territori. Que dins de les seves finalitats hi ha d'haver un principi d'unitat de gestió, d'autonomia organitzativa, econòmica i financera. Quan es parla de crear una agència de boscos privats de Catalunya que representa el 80% dels boscos, no es pot anar dient que hi ha 10, 15, 20 o 22 milions de pessetes: aquí es necessiten alguns centenars de milions de pessetes, i també hi ha d'haver aquesta voluntat per part del Grup que dona suport al Govern. Però també de participació en el disseny de polítiques forestals, de millorar la representació de propietaris de finques d'una superfície mínima de deu hectàrees o d'agrupacions de finques d'igual superfície; d'adequar l'ordenació al planejament reduint la superfície de vint-i-cinc a deu hectàrees, i que dins de les seves funcions ha d'administrar el Fons forestal de Catalunya. Que caldrà un cens de titulars de finques forestals privades, i que els membres podran ser de ple dret o naturals, en funció de tenir aprovat i vigent un projecte d'ordenació o un pla tècnic de gestió i millora forestal. Que, dins dels seus òrgans de govern, a l'òrgan consultiu o al consell assessor se li han de definir molt bé els seus membres i quines són les seves funcions; com també que, dins el consell rector, la majoria de membres, si parlem d'una agència de boscos privada, han de ser els privats, és a dir, els propietaris forestals, i la resta, l'Administració. Que el mateix centre ha de proposar un reglament intern per a la seva aprovació pel Govern. Que s'hauran de celebrar, en un termini màxim de dos anys –màxim de dos anys–, eleccions. I, finalment, d'altres aspectes –com el seu personal, el seu règim jurídic, el seu patrimoni i finançament– hauran de millorar-se molt en el seu redactat i en el Projecte de Llei presentat pel Govern.

Si avui, quan el Grup majoritari, el Grup de Convergència i Unió, es posiciona, té la ferma voluntat de treballar en aquesta línia, des del Grup Popular estarem en condicions de valorar la proposta que abans hem fet. El Centre de la Propietat Forestal no pot esperar més com a agència de boscos privada, i ha de ser qui representa el 80% del bosc de Catalunya, els propietaris forestals, qui doni resposta a les noves necessitats. Segons dades del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el 31 de desembre del 98, 936 plans presentats, 163.891 hectàrees; tenint en compte les finques de vint-

i-cinc o més hectàrees, encara no arribem al 20% de la superfície en plans de gestió i millora. (*Remor de veus.*)

Cal una revisió a fons, cal adaptar-nos...

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Cal adaptar-nos a la realitat; cal que, si volem una agència de boscos privada, com a eina de la silvicultura, com a peça del nostre medi natural, com a peça del medi ambient, com a peça de la prevenció d'incendis, com a via per a mantenir la nostra riquesa, tots plegats –els propietaris, el Govern, i també des d'aquest Parlament–, d'una vegada per totes, hi donem resposta.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt i per un temps màxim de cinc minuts –perquè el distribueix amb un altre membre del mateix Grup–, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Com ha dit el mateix diputat proponent, aquesta és una iniciativa poc normal, i ell qualificava de poc normal reiterar una proposta nou mesos després que aquesta mateixa proposta fos retirada. Jo diria que és una iniciativa que no s'entén, perquè no és això l'únic que és anormal: el que és anormal és que es presenti un projecte de Llei quan ja hi ha un altre projecte de Llei presentat pel Govern que tracta de la mateixa qüestió que està en tràmit. Avui, si no m'equivocho, acaba justament el tràmit per presentar les esmenes a aquest Projecte de Llei del Govern, de creació del Centre de la Propietat Forestal.

Tots els arguments que ens ha donat el senyor Fabregat sobre les discrepàncies de fons sobre el Projecte, les entenem. Les entenem perquè, òbviament, no sempre s'ha d'estar d'acord en tot allò que presenta el Govern, i per això hi ha el tràmit d'esmenes. Però, per mostrar el desacord, justament hi ha aquest tràmit d'esmenes; nosaltres mateixos n'hem presentat unes quantes per tal d'intentar modificar el Projecte. Si aquesta proposta del Partit Popular tirés endavant, ens trobaríem, com ell mateix ha reconegut, amb un fet absolutament sorprenent i irregular, i és la tramitació i la discussió paral·lela de dos projectes de Llei que fan referència a la mateixa qüestió. I, per tant..., en fi, és una situació que no condueix enlloc.

Per tant, les diferències que hi puguin haver entre els diferents grups d'aquesta cambra respecte a un projecte, el que s'ha de fer és solucionar-les en el tràmit d'esmenes i treballar-les en ponència. I això és el que nosaltres pretenem fer. I, per tant, nosaltres no volem entrar en tàctiques conjunturals de suposada confront-

7598

tació entre PP i Convergència i Unió, nosaltres no hi volem entrar, i, per tant, em sembla que cal buscar altres motivacions que no pas projectes de llei que afecten una part substancial del nostre territori, raó per la qual nosaltres, en el cas que el PP mantingui a votació aquesta proposta, no hi podem donar suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També pel mateix Grup... (*Remor de veus.*) Perdó? El senyor Curto em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

S'ha produït una contradicció en les paraules de l'il·lustre diputat que, per part del Grup Popular i d'este president de Grup Parlamentari, voldria clarificar en un minut, si ho permet lo president.

El president

Mig minut, per rectificar-les.

El Sr. Curto i Casadó

Moltes gràcies. Sap què ha passat, senyor diputat? És que, probablement, hi ha hagut un lapsus en lo temps. I m'atreveixo a prendre jo la paraula, perquè en lo meu discurs en lo debat de política general no és que s'hagi presentat un projecte de llei per part del Govern i, posteriorment, lo Grup Popular hagi presentat una Proposició de llei, sinó que és a conseqüència del debat de política general i per la falta de compliment de la paraula del conseller d'Agricultura que este diputat diu al president de la Generalitat que, com que no ha complert la paraula el conseller, lo Grup Popular, en este moment del debat de política general, el mes de setembre, presentem la Proposició de llei per la falta de compliment. Per consegüent, és primer el Grup Popular qui presenta la Proposició de llei i, en virtut d'esta presentació, és quan lo president de la Generalitat li engega la metxa al conseller d'Agricultura, que, immediatament, se'n va a registre a presentar lo seu projecte de llei. Per consegüent, la nostra situació...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Curto i Casadó

...a l'hora de presentar la Proposició de llei és absolutament normal, i la anormalitat ve per part del Govern.

Salutació al diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz

El president

Gràcies. Abans que prengui la paraula la diputada senyora Maria Olivares, vull aprofitar que tinc ús de la paraula per donar la benvinguda al nou diputat a aquest

Parlament, el diputat senyor Antoni Sabaté. (*Remor de veus.*)

Proposició de llei de creació del Centre de la Propietat Forestal de Catalunya (continuació)

Té, a continuació, la paraula, la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de cinc minuts. (*Pausa.*) No es preocupi, senyora diputada; no he posat en marxa el rellotge.

La Sra. Olivares i Usac

No funcionava. Gràcies, senyor president. Nosaltres, és clar, teníem una sèrie de consideracions a tenir en compte respecte a la Proposició de llei avui presentada, però de la forma com ha estat plantejada la seva presentació, doncs, jo crec que, si s'aprova que se'n segueixi el curs, tindrem ocasió de presentar les nostres consideracions al respecte, amb esmenes, amb les esmenes corresponents. Per tant, jo no m'estenc, sinó que, tenint a mans aquesta Proposició de llei, nosaltres, en algunes coses, hi podríem estar d'acord, si bé n'hi ha d'altres que considerem que tindrem ocasió d'esmenar al seu moment.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dèiem, el passat 17 de juny, en aquesta mateixa cambra, en el decurs de la substanciació d'una iniciativa idèntica a la que avui ens proposa el diputat Josep Maria Fabregat, també del mateix Grup Parlamentari Popular, que aquesta Proposició de llei no pretén altra cosa que anar més enllà de les competències que la Llei forestal, dins el capítol referent als terrenys forestals de la propietat privada, atorga al centre de la propietat forestal, i el que pretén aquesta iniciativa parlamentària, doncs, és superar el seu sostre limitatiu i el règim de funcionament pel qual es regia, passant de ser un òrgan desconcentrat del Departament d'Agricultura a configurar-lo en el Departament de Medi Ambient.

La Proposició de llei aporta, com ja vam dir al seu dia, canvis importants respecte a la norma actualment vigent: modificacions de sostre competencial i, per tant, també, de funcions, però, alhora –i molt important–, modificacions d'organització, modificacions de funcionament intern i modificacions dels seus òrgans de Govern. Reiterem, avui, aquí, que alguns dels articles, alguns dels capítols de la Proposició de llei que presenta avui el Grup Popular no són del tot ben vistos, tal com han estat plantejats en aquesta proposta de text legislatiu pel nostre Grup Parlamentari. Però el cert és que avui, únicament, ens correspon de pronunciar-nos sobre l'acceptació a tràmit o no d'aquesta iniciativa

parlamentària, amb el benentès que, finalment, aquesta Proposició de llei es posi a votació.

En aquest sentit, no deixa de ser paradoxal que estiguem debatent sobre la conveniència o la no-conveniència d'admetre a tràmit la Proposició de llei del Grup Popular quan tothom sap que existeix un projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal, presentat pel Govern i publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que ja ha superat, fins i tot, el tràmit de presentació d'esmenes. Ara bé: és bo, també, de recordar que primer va existir la iniciativa parlamentària del Grup Popular i més tard es va produir la presentació del Projecte de llei del Govern, tot i que hi havia un compliment d'aquesta cambra legislativa perquè la presentació d'aquest text legal per part del Govern s'hagués produït molt abans.

Desconec, com dic, finalment, si el Grup Popular aguantarà la seva iniciativa parlamentària fins al moment de la votació. Sigui com sigui, he de dir-los, senyores diputades i senyors diputats, que, tot i no compartir –com dic– alguns aspectes de la proposta del Grup Popular, he de confessar que és substancialment millor, substancialment més positiva, des del nostre punt de vista, que no pas el Projecte de llei del Govern. Si bé la Proposició de llei del Grup Popular té com a finalitat promoure i millorar de manera sostinguda la funció socioeconòmica de les masses forestals de titularitat privada –i nosaltres considerem que cal anar més enllà, que cal anar cap a una agència, cap a un centre integral de boscos, i, per tant, també, incloure en un mateix text legal també els boscos públics, els boscos comunals, els boscos de titularitat municipal–, el Projecte de llei del Govern, és ben cert que conté moltes més llacunes i que ens fa tot l'efecte –no ens voldríem equivocar– que s'ha ressentit –aquest text– d'una certa precipitació en la seva valoració, d'un cert corre-cuita, i jo m'atreviria a dir, fins i tot, d'una certa manca de convicció.

Coincidim amb el Grup Parlamentari Popular en la necessitat de modificar el paper del centre i de la propietat forestal, amb l'objectiu de reforçar-lo amb mecanismes de finançament. Estem d'acord amb la unitat de gestió i amb la unificació de l'acció d'ordenació sobre els boscos privats, però també sobre els públics, i donar-hi un tractament unitari, un tractament integral, i millorar així la seva gestió. No m'allargaré en el meu posicionament, tenint en compte que el parer del nostre Grup respecte al contingut d'aquesta Proposició de llei ja va quedar prou clar, va ser prou explícita la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en una sessió d'aquesta mateixa cambra, d'aquest mateix Ple, abans de l'estiu.

Per tant, doncs, en tot cas, quedem a consideració del que, finalment, el Grup Parlamentari Popular decideixi fer en última instància.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup compartim, jo diria, pràcticament, la totalitat de la intervenció inicial del diputat del Grup Popular, del senyor Fabregat, en el sentit que aquest és un tema que, a hores d'ara, hauria d'estar tancat. En tot cas, matisaria les paraules del seu president, del Grup Popular, quan deia que no va complir la paraula el conseller. No és la paraula del conseller, és la resolució del Parlament de Catalunya, que obligava el Govern a fer aquesta presentació. Per tant, crec que no és un conseller, sinó que és tot el Govern el responsable de l'incompliment de la presentació d'aquest projecte. I en això és evident que ens va semblar bé que el Grup Popular, a primers d'octubre, tornés a presentar aquest projecte, sobre el qual ens vam abstenir el 17 de juny, purament i simplement, perquè llavors sí que existia el compromís del conseller que el presentaria, que el presentaria i que estaria aprovat a final d'any. El conseller no ha complert la paraula, el Govern ha incomplert una resolució d'aquest Parlament; per tant, és clar que el Partit Popular tenia tot el dret a presentar aquesta proposta.

I, en aquests moments, ens trobem en una situació realment una mica esquizofrènica: tenim el procés de tramitació normal d'aquest Projecte de llei –que finalment arriba– del Govern –un projecte prou impresentable–, i tenim aquesta Proposició de llei del Grup Popular, que està substancialment millor, també, que el Projecte del Govern. Segurament, en el moment en què el Govern va presentar aquest Projecte, devia pensar que no es tramitaria, perquè era l'època en què es pensava en un altre calendari electoral. I amb aquesta esquizofrènia, des del nostre Grup, hem intentat –parlant amb els portaveus del Grup de Convergència i Unió i del Grup Popular– de dir: «Escolteu: en la situació en què estan avui els boscos, el món forestal, potser, el que cal és consens i no forçar aquestes situacions tan atípiques com la que estem vivint amb dos projectes de llei paral·lels, amb un cert encabronament.» Vam dir: «Per què no fem una ponència conjunta, per què no sumem el text del Govern, el text del Partit Popular i els possibles textos que puguem presentar els diversos grups?» Perquè és clar que, tot i estar d'acord en la necessitat, estem en desacord en una sèrie d'aspectes: nosaltres volíem introduir una sèrie de matisos, de què ja tindrem temps de parlar en el Projecte de llei; creiem que no s'ha de dir Centre de la Propietat Forestal, sinó que ha de ser molt més objectiu, molt més ampli, i per això proposem que es digui clarament Agència de Boscos de Catalunya; creiem que no hem d'anar per a la fragmentació, en funció de la propietat, sinó per al concepte de gestió global i integral del territori, al marge de qui en són els propietaris, de si són particulars o no són particulars, de si els particulars tenen plans de gestió o no tenen plans de gestió... Per tant, són aspectes que creiem que ja discutirem, però que ens hauria agradat discutir-les en aquesta ponència conjunta. Vam buscar d'articular fórmules, existeixen les fórmules..., i negar que existeixen fórmules seria negar el que altres vegades hem sigut capaços de fer.

Per tant, vam plantejar: «No ens porteu a una situació com la d'avui», perquè sabem que avui podem guanyar

7600

los qui estem d'acord amb este projecte, ni que sigui per la coherència inicial del Grup Popular i per l'incompliment del Govern, però entenem que, al final, hi haurà allò que se'n diuen «raons d'Estat», i el Grup Popular sabem que finalment es veurà obligat a acceptar els compromisos i les pressions –i, diguem-ne, el que sigui– del Grup de Convergència i Unió, i, finalment, no votarem. Per tant, el que estem fent aquí és un simulacre, és un simulacre del que seria discutir, realment, el Projecte de Llei de creació d'una agència de boscos, en la qual tots els grups polítics hi estiguéssim implicats.

Per això, com que creiem que estem en un estil lamentable de fer política, creiem que no podem dir ara si votarem que sí o que no, perquè sabem que no votarem, i el que fem és demanar al Grup del Partit Popular que sigui coherent, que sàpiga que té el nostre suport perquè compartim molt més la proposta d'ells que la proposta del Govern, i que no retiri, que sigui conseqüent fins al final, que té el suport del nostre Grup perquè el seu text pugui ser entrat a tramitar i, per tant, a discutir per part de tots els representants del nostre Grup, i crec que de la resta, també.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han fet la cronologia dels fets i, per tant, jo els estalviaré haver-la de repetir. Quan el Grup Popular va posar en consideració d'aquesta cambra, ara fa uns mesos, un text similar a aquest, jo vaig tenir ocasió de fixar, ja, la posició del Grup Socialista –abans s'hi referia el diputat Josep Maria Fabregat–, tot dient que, encara que aquell text que se'ns proposava no era el text que nosaltres proposàvem, ens semblava important que hi hagués una proposta damunt de la taula per poder procedir a legislar –en aquell cas, parlàvem de la creació d'una agència de boscos privats. Malgrat tot, no vam donar suport a la proposta del Grup Popular perquè el Govern de la Generalitat, a través del conseller d'Agricultura, s'havia compromès, a termini fix, a presentar un projecte de Llei que donés satisfacció a l'aspiració d'aquesta cambra. Jo mateix vaig dir en aquell debat que, si el Govern no complia el seu compromís, el Grup Socialista, o bé presentaria una proposició pel seu compte, o donaria suport a la proposició que, eventualment, pogués tornar a presentar el Grup Popular, que ja havia pres la iniciativa en aquest terreny.

I, efectivament, la cronologia dels fets que abans s'apuntava deixava clar que el Govern va complir tard i malament el mandat d'aquest Parlament i les seves pròpies paraules, i per tant va entrar en curs de tramitació parlamentària el text que avui arriba a aquest plenari. Si el Grup Popular manté el text, el Grup Socialista, fidel al seu compromís anterior, hi votarà a favor, però hi votarà a favor perquè considera que, efectiva-

ment, tal com s'apuntava abans, és primer el Grup Popular que el Govern en obrir el procediment parlamentari; les seqüències dels fets que s'han apuntat abans ho deixa prou clar. I votariem a favor perquè es prenguéss en consideració, no perquè ens agradi, senyor Fabregat, el contingut que se'ns proposa, i en conseqüència, si com a conseqüència de la tramitació que està seguint el Projecte de Llei vostès retiren avui aquest text, però el mantenen com a esmena a la totalitat amb text alternatiu, llavors no podem donar-los suport perquè en aquell moment hauríem d'entrar ja plenament en el contingut del text que vostès proposen.

Per tant, jo els reitero el que apuntàvem abans. Ens sembla que és hora que aquest Parlament legisli sobre un tema en què en diverses ocasions en el passat ha expressat la necessitat de desenvolupar plenament els organismes institucionals i corporatius que han de tenir competència, que han d'estendre la seva competència uns creiem sobre la totalitat dels boscos, uns creuen només sobre una part dels boscos de Catalunya, encara que aquesta part sigui molt gran, sigui el 80%, que és el que ocupen els boscos privats de Catalunya. Però és evident que alguna cosa hem de fer, perquè deu anys després de promulgar la Llei forestal ens adonem que hi ha buits que caldria cobrir i que mecanismes que es van dibuixar en aquell moment i institucions que es van posar en marxa en aquell moment han esgotat bastant el seu cicle.

En aquest moment, la Proposició que ens presenta el Grup Popular, coincidint en aquest aspecte amb el contingut del Projecte de Llei que ha presentat el Govern, proposa crear un organisme –Agència Forestal o nou Centre de la Propietat Forestal–, que estengui la seva competència només sobre aquest sector de boscos privats. A nosaltres això ens sembla insuficient. Certament, els boscos privats de Catalunya ocupen el 80% de la superfície forestal de Catalunya, però després hi ha uns altres boscos que són comunals, que són de titularitat municipal o fins i tot que són de titularitat de la Generalitat. Ens sembla que, per actuar coherentment, l'organisme que es posés en funcionament –i tant de bo poguéss gaudir dels consensos més amplis possibles, com ha succeït, com va succeir en el passat en l'elaboració de la mateixa Llei forestal– hauria d'estendre la seva competència no només sobre una part de la superfície forestal, sinó sobre tota la superfície forestal de Catalunya.

Però, en fi, aquest no és el debat d'avui. Sobre el contingut i sobre les posicions de cadascú respecte a quin hauria de ser el contingut, ho haurem de discutir quan arribi el moment de discutir les esmenes que ja ahir vam presentar al Projecte de Llei i que per part del Grup Socialista, doncs, són tota una colla. Jo avui em limito a allò que provoca aquest primer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració o no de la Proposició presentada pel Grup Popular. I si –i acabo– fa uns mesos, per raons d'oportunitat, no ens semblava prudent donar-hi el nostre vistiplau, avui, per aquestes mateixes raons d'oportunitat i de coherència, si el Grup Popular la manté, nosaltres hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Punt 1

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa deu anys vàrem aprovar la Llei forestal de Catalunya, una llei que, durant deu anys, tots plegats, el mateix món forestal, que és el més interessat, però també els que tenim responsabilitats polítiques, hi podem veure, lògicament, els encerts que hi ha hagut a les disposicions contingudes en aquesta Llei i, al mateix temps, com ha afectat el món forestal la seva mateixa aplicació. Quan un porta deu anys també és veritat que és el moment de trobar aquell punt de saber valorar objectivament –i lògicament amb el sector– quins són aquells elements, des d'un punt de vista fins i tot jurídic, que fa falta retocar, canviar, fins i tot substancialment, perquè puguin ser més efectius.

Crec que no seria just no valorar, des d'un punt de vista legislatiu –i si em permeten també per la tasca feta pel Consorci i pel Centre de Propietat Forestal–, el que hem fet durant aquests deu anys. En principi, s'ha fet un tema importantíssim i que ha de continuar, que és el principi d'ordenació i de planificació dels boscos; la tasca, ho he dit abans, del Centre de la Propietat Forestal, que hem de reconèixer que, amb dificultats, ha estat capaç d'aconseguir un percentatge de plans tècnics de gestió realment i substancialment molt i molt important, i finalment, la generalització del contracte social forestal. Tots aquests aspectes penso que si ens preocupen aquí a la cambra és perquè, en definitiva, el que provoquen i el que garanteixen és la gestió sostenible dels recursos naturals, sobretot i importantíssim, i jo crec que aquesta sensibilitat hi és, no només en la gent del sector, sinó, m'atreveixo a dir, en tota la societat catalana, la seva utilització racional i sobretot la seva percepció del futur. No podem obviar que la Carta Magna, la Constitució, en l'article 45 parla del principi de la protecció del medi ambient, i per tant el tema del bosc, en aquest sentit, crec que tots plegats..., i a més a més he dit que fins i tot m'atreveixo a dir que la mateixa societat la té, aquesta sensibilitat.

Han passat deu anys i he començat la meua exposició molt clarament dient encerts en la mateixa legislació, encerts en el treball del Centre, però cal –i crec que tots coincidim– intentar millorar substancialment perquè puguem abordar aquest segle XXI amb moltes més garanties. Què és el que cal millorar? Se'ns dubte, la Proposició de llei presentada pel PP i el nostre projecte de llei ho deixen molt clar: el Centre de la Propietat Forestal. Perquè valorant el que ha fet durant aquests vuit anys d'existència –si no m'equivoco– creiem que ha de convertir-se en un organisme que pugui tenir la flexibilitat de treballar amb una autosuficiència financera i amb una reestructuració dels seus òrgans que li permeti, sobretot, convertir-se en allò que vehiculi l'Administració amb els propietaris i amb els productors forestals.

Avui estem tractant la Proposició de llei del Partit Popular. Han estat moltes les converses amb l'il·lustre diputat senyor Fabregat i també amb l'il·lustre diputat i portaveu del Grup Popular, el senyor Curto. La veritat és que aquests dies..., a mi m'agrada el bosc, però crec que nosaltres n'hem parlat molt i molt. Hi ha una cosa que és evident: vostè ha demanat al Grup Parlamentari de Convergència i Unió que féssim un pronunciament –i m'he apuntat fins i tot els mots que vostè ha dit–, un pronunciament clar i nítid. Certament, l'hem de fer, i l'hem de fer perquè, a diferència d'altres intervencions que he sentit, jo crec –i més en democràcia– que a ningú ha d'estranyar que el Partit Popular –ni a nosaltres tampoc com a Grup majoritari que dona suport al Govern– presenti una Proposició de llei; a ningú ha d'estranyar, i a nosaltres menys. Perquè, què vol dir això? Vol dir, certament, com imagino la resta de grups en molts altres temes, que la gent treballa i es preocupa, en definitiva, per allò que és la nostra funció com a polítics, que és estar al servei dels ciutadans i, en aquest cas, del món forestal. Per tant, benvinguda la seva Proposició de llei, perquè ens ha permès –i jo crec que és de justícia fer-ho en la solemnitat d'aquesta cambra– tenir, des de fa molts dies, moltes converses amb vostès. I estic convençuda –i ara faré el pronunciament clar i nítid que vostè em demanava– que trobarem aquells canals de consens, de diàleg, i que aquest diàleg ens conduirà, per què no dir-ho?, a un projecte de llei molt millor.

A diferència dels altres grups parlamentaris –que estic convençuda que quan coneguem les esmenes també ajudaran que això millori, i substancialment–, sí que és veritat –i és de justícia fer-ho en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– dir que la seva Proposició de llei ens situa i ens fa veure amb claredat quines són les propostes concretes que el Partit Popular vol portar.

Vostè ha parlat d'una sèrie de coses i jo aniré de pressa perquè n'hem parlat amb vostè, però en tot cas públicament vull deixar-ho ben clar. Vostè ens ha parlat de la naturalesa jurídica, vostè sap la nostra voluntat que sigui –ho he dit abans– una entitat pública, però que tingui la flexibilitat i no les mancances que estigui, diguem, encotillada en un òrgan en què només pugui ser la gent de l'Administració, i per tant rebutjàvem per això, des d'un punt de vista estrictament jurídic, la figura de l'organisme autònom i, en canvi, volíem que fos el mateix sector el que majoritàriament tingués el pes i la direcció d'aquest centre.

Ens ha parlat de la seu –totalment d'acord–, de les finalitats, de la millora substancial de vint hectàrees a deu hectàrees, de les funcions, del consell assessor; ens ha parlat vostè també –si em deixo coses després m'ho diu– del consell rector, que hi hagi una majoria –que li dic que hi estem totalment d'acord– del mateix sector, d'un reglament intern, dels dos anys que hi hagi eleccions, i en definitiva d'una sèrie de qüestions que li diré que, substancialment, hi estem pràcticament d'acord. (*Remor de veus.*)

Ha parlat d'un aspecte que en política no es pot obviar, que és el tema dels recursos per al Centre.

Punt 1

El president

Per favor, guardin silenci.

La Sra. Pallé i Torres

Doncs, jo, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, dic al Grup del Partit Popular que nosaltres ens comprometem que el Govern esmerci els recursos necessaris per al Centre de la Propietat Forestal, per tal que pugui tirar endavant tots els plans tècnics de gestió. Creiem que això donarà l'autosuficiència financera necessària perquè aquest centre pugui conduir.

I hi ha un tema essencial: la nostra voluntat hi és tota. No sé què faran vostès després d'escoltar les meves paraules; en tot cas, senyor Fabregat i Grup Popular, dir-los una cosa: creiem que en el tema dels boscos tots plegats sabem que va molt més enllà del que és una explotació; és no només un element de reequilibri territorial, no només un element, com vostès saben, de frenar l'erosió del sòl, de la incidència de l'àmbit atmosfèric, sinó que és, en definitiva, la concepció d'un propi país.

Jo crec que ens hi trobaran. Explícitament, els ho hem d'agrair, si és que vostès finalment prenen aquesta postura, i dir-los que estic convençuda que, si ho fan, aquest projecte de llei, sens dubte, estarà enriquit per les propostes que ja coneixem i que vostès faran i que espero que els altres grups també facin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Demana la paraula el senyor Fabregat. Com a presentant de la Proposició, la té.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, si em permet, des de l'escó estant. Senyores diputades, senyors diputats, s'han fet algunes referències per part de diferents grups parlamentaris: «situació esquizofrènica», «situació anòmala», «situació poc normal». És a dir, i perquè..., per sortir de l'esquizofrènia, del poc habitual i perquè el que és anormal es torni normal—que durant dinou anys no ha succeït, o el que podria succeir en aquest Parlament—, per tot això, agraït, a més, les paraules dels diferents grups parlamentaris, sobretot pel que fa referència a la seva conformitat en el text en aspectes genèrics—evidentment, diferències puntuals, com és molt lògic i molt normal—, i també després d'haver escoltat la il·lustre diputada del Grup de Convergència i Unió, senyora Glòria Pallé, que hem observat, i així ho recollirà el *Diari de sessions*, aquesta voluntat i un principi d'acord amb els principis que he marcat des de la tribuna d'aquest Parlament, així com l'ànim i voluntat d'esmenar solament, crec, des del Grup Popular, en un tema tan important com els boscos, ja no parlo solament dels boscos privats, sinó dels boscos a Catalunya, que s'arribi a un bon grau de consens amb tots plegats. Per aquests motius, senyor president, i desitjant—com deia a la meua primera intervenció— que donem una sortida

i una resposta ràpida a una vertadera agència de boscos a Catalunya, retirarem la Proposició de llei presentada.

Per acabar, solament fer una recomanació, president, si em permet, al conseller d'Agricultura i, per extensió, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió: la paraula donada s'ha de mirar de complir, i s'ha de mirar de complir molt més quan un encara és membre del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Retirada la Proposició, no procedeix cap votació.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per al desenvolupament de l'autogovern per la via de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de l'article 150.2 de la Constitució

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia. El següent punt de l'ordre del dia és debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per al desenvolupament de l'autogovern per la via de l'article 28 de l'Estatut d'Autonomia i de l'article 150.2 de la Constitució, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod. (*Remor de veus.*)

Per favor, guardin silenci perquè el senyor diputat pugui començar la seva intervenció!

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. L'any passat es van complir els vint anys de l'aprovació de la Constitució espanyola, que va comportar la recuperació del sistema democràtic de l'Estat espanyol, i enguany en farà vint, a la tardor, dels vint anys també de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Actualment, en el cas del nostre país, aquest Estatut, creiem que ja ha anat esgotant de manera progressiva les seves possibilitats d'evolució per motius molt diversos. D'una banda, la primera és que per la lectura que s'ha fet del bloc constitucional des del mateix Tribunal Constitucional ha estat una lectura francament restrictiva, que ha comportat que fins no fa gaire no hi hagués, per exemple, presència entre els membres del Tribunal Constitucional de persones procedents de Catalunya i del País Basc. De manera que aquesta lectura restrictiva ha anat també molt vinculada a tot un seguit de recursos d'inconstitucionalitat que han anat impulsat els distints governs de l'Estat de signe polític—diguem-ne—diferent, al costat de la funció distorsionadora, d'autèntic entrebanc legal, que han anat significant determinades lleis de base aprovades al Congrés de Diputats; i també el fet que l'actual llista d'una seixantena de possibles noves competències, probablement pendents de

transferir, sigui una llista que aboca al seu voltant una quantitat tan gran d'interpretacions contradictòries i contraposades que ens faci pensar que són altres els procediments que hem d'utilitzar per millorar l'autogovern de Catalunya.

L'autonomia de Catalunya, l'autonomia política catalana, juntament amb la basca i la gallega, és d'aquelles que tenia precedents històrics reconeguts en el moment en què va iniciar-se el procés constituent d'aquesta etapa i que compta també amb una complexitat general per part del conjunt de la societat catalana. Hi ha, doncs, una identitat nacional evident, una cultura política pròpia d'aquestes comunitats nacionals i una voluntat de mantenir aquesta identitat i aquesta expressió política de cara al futur.

Estem, doncs, en un moment on hi ha un marc legal que fa possible en una època diferent a aquella de condicionants dels poders fàctics quan es va fer per primer cop la Constitució i l'Estatut d'autonomia, estem en el moment –deia– en què podem desenvolupar aquest marc constitucional. És per això que Esquerra defensa avui la proposta d'utilitzar l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, doncs, també l'article 150.2 de la Constitució espanyola, en allò que fa referència al fet que la Generalitat pugui assumir competències inicialment reservades a l'Estat i que les pugui assumir per la via de la delegació. Per això nosaltres entenem que moltes de les competències que avui dia exerceix l'Estat, sense que calgui treure'n la titularitat sinó, simplement, l'estricta gestió d'aquestes competències, òbviament, en el seu moment acompanyat dels recursos materials i humans imprescindibles, haurien de passar a la Generalitat en la via d'anar concebut la Generalitat com l'Administració real, l'Administració única per als temes fonamentals a Catalunya, reservant pràcticament per l'Estat la major part del que seria la política exterior i de la política de defensa. Per això parlem de fer passar a mans de la Generalitat àrees com és l'àrea d'immigració i emigració, relacions econòmiques i internacionals en el si de la Unió Europea i comerç interior en la mateixa Unió, legislació laboral, Administració de justícia, règim econòmic de la Seguretat Social, pesca marítima, ferrocarrils i transports terrestres de rodalies, legislació sobre medi ambient, seguretat pública o autorització per a la convocatòria de consultes populars per la via de referèndum.

Aquesta proposta, que ja en el seu moment va entrar a tràmit en aquest mateix Parlament Esquerra Republicana de Catalunya –estem parlant de l'octubre de l'any passat–, és en certa manera la concreció pràctica de la Moció que va aprovar-se fa ja una bona colla de mesos en aquest Parlament, on s'instava el Govern de la Generalitat a preparar vies de millora de l'autogovern que anessin exactament en aquesta direcció. Jo voldria deixar ben clar aquí, davant dels distints grups parlamentaris, que aquesta proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya no comporta cap canvi en la Constitució espanyola ni comporta cap modificació en l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Això hauria en convertir-se, doncs, en una garantia tranquil·litzadora per a aquells que conceben la Constitució espanyola com un text encara més intocable que la mateixa Bíblia. Aquesta

visió de formol institucional pel que fa al canvi legislatiu no ha de fer témer cap modificació sobre el text sagrat espanyol, perquè no és el cas de la via de l'article 150.2 de la Constitució o de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia. Tot queda, doncs, davant de certes consciències, lligat i ben lligat.

Però vint anys després d'haver-se aprovat aquest marc constitucional, creiem també que no hauria d'haver-hi cap pànic democràtic per tal que les generacions més joves poguessin modificar un text fet per unes altres generacions, en una altra època i en un context, aleshores, encara no democràtic al cent per cent. Altres estats de la mateixa Unió, amb una visió més dinàmica de la història i de la societat, no han dubtat a modificar el seu marc constitucional; per millorar-lo, evidentment. Per exemple, França, estat veí, ho ha fet onze cops en quaranta anys; i Bèlgica, seu dels organismes centrals de la Unió Europea, ho ha anat fent repetidament aquestes darreres dècades. Parlant de la Unió Europea, la integració de l'Estat espanyol a l'aleshores Comunitat Econòmica Europea es va fer pocs anys després d'haver-se aprovat l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i com tots sabem, aquell fet va canviar i canviarà encara més la realitat institucional, política, econòmica i cultural tant d'Espanya com de Catalunya. Però el nostre Estatut no preveu aquesta possibilitat que cada vegada més tindrà conseqüències sobre la nostra vida quotidiana en pràcticament tots els àmbits. Hi ha, doncs, una autèntica descompensació, un veritable desencaix entre marc legal vigent i realitat i necessitats polítiques, i un i altre afecten l'autogovern de Catalunya.

Som conscients que aquesta proposta que defensem no és l'única proposta possible, ni segurament és la millor proposta per tenir un altre autogovern, però té una cabuda confortable en l'ordenament institucional en vigor, es basa en aquest ordenament i no en comporta ni canvi ni modificació. L'oposició, doncs, a aquesta iniciativa no podrà tenir fonaments legals, perquè és d'una constitucionalitat impecable, sinó purament i simplement polítics. Potser d'interessos polítics, de calendari polític, de ritme polític.

Deia que aquesta no era l'única proposta. Efectivament, Esquerra Republicana mateixa ha explorat altres vies de desplegament constitucional –disposició addicional primera, drets històrics, article tercer–, de modificació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de lleis orgàniques o no, com les relatives als cossos i forces de seguretat de l'Estat, el finançament de comunitats autònomes o el dret a convocar referèndums, entre d'altres. Aquestes propostes, amb d'altres sobre la sobirania fiscal, la política d'infraestructures de peatge, la reforma de l'Administració de la generalitat, la llei electoral catalana o la regionalització interior del país, s'han vist acompanyades per aportacions d'altres partits sobre alguns d'aquests mateixos temes amb una mateixa finalitat: millorar l'autogovern de Catalunya fent els canvis legals que calguin. Perquè si arribem a la conclusió que per millorar cal procedir a determinats canvis legals, hem de dur a terme aquests canvis si de veritat volem millorar, i millorar l'autogovern ha de comportar, i per això ho fem, una millora de les condicions de vida, una millora de la qualitat de vida, una millor qua-

7604

litat dels serveis públics prestats a la gent que viu i que treballa a Catalunya. Estem convençuts que ens trobem davant d'un escenari d'autèntica pluja d'idees sobre el futur de l'autogovern, i l'escenari d'avui també n'és un.

La nostra proposta potser tindria més sentit si aquesta i d'altres de similars, nostres o d'altres grups parlamentaris, no es veiessin pas de forma aïllada, singularitzada, sinó conjuntament al costat d'altres propostes en el marc d'una comissió d'estudi sobre la millora de l'autogovern a Catalunya. Des del nostre Grup vam fer aquesta proposta de forma pública, com a marc de treball adequat fa ja moltes setmanes. Dies enrere, en una reunió bilateral entre el nostre partit i Iniciativa, aquesta formació va coincidir també en l'interès i la necessitat que el Parlament pogués estudiar el nostre futur institucional de forma serena i amb rigor. Ens fa l'efecte que la conveniència d'aquesta comissió pot ser també compartida pels altres grups, i si així fos, i així ens agradaria poder-ho sentir, nosaltres no sotmetríem a votació la proposta d'ara, si avui mateix entréssim conjuntament a registre la creació d'aquesta comissió.

Estem davant d'una etapa nova, i per entrar-hi en les millors condicions possibles necessitem nous instruments polítics, legals i institucionals, perquè els que hem tingut fins ara ja no serveixen. Per a Esquerra Republicana l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya, que algunes formacions polítiques a la darrera campanya electoral ja plantejaven de reformar, i nosaltres ho fèiem des del mateix any 80, l'Estatut –deia– és una eina vella, antiquada i insuficient, i necessita, doncs, nous instruments i més poder per aplicar polítiques en el terreny social, econòmic, cultural, d'equilibri territorial, perquè els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya puguin viure millor. L'autonomia política també ha de servir, fonamentalment, per això.

A més a més, hi ha encara un altre factor que va molt més enllà dels límits d'aquest hemicicle: avui existeix a Catalunya, com ho demostren estudis i enquestes, un ampli consens social per fer un pas nacional, un pas col·lectiu endavant. Vostès tenen, senyores i senyors diputats, la paraula.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, que després de vint anys de Constitució i Estatut cal una revisió del model autonòmic dissenyat durant la transició, és una evidència que accepten, cada vegada més, pràcticament tots els partits polítics del nostre país.

La insuficiència de poder polític, de competències per poder decidir des d'aquí els problemes d'aquí, i la insuficiència de recursos per fer-hi front per culpa d'un

sistema de finançament penós, és quelcom que ja no és exclusiu de l'independentisme polític, sinó que va essent una constatació assumida per pràcticament tothom, amb més o menys intensitat, amb més o menys efusivitat. D'aquesta constatació s'ha de derivar, en bona lògica, la voluntat de canviar l'actual estat de coses i que això sigui una cosa natural; una cosa motivada pel pas del temps, pel canvi de les circumstàncies polítiques, econòmiques, socials, de relacions internacionals, etcètera.

La política no pot ser immutable, perquè la societat no ho és. I en política tot ha de ser plantejable, revisable, si no volem donar l'esquena a les noves realitats. I, per tant, no de manera tremendista, sinó de manera natural, cal plantejar aquelles modificacions que responen al canvi de voluntats que la realitat ens imposa, i, si és una constatació acceptada de manera bastant general que Catalunya necessita més poder polític i més recursos econòmics per fer front als seus problemes, cal analitzar amb tranquil·litat, però també amb decisió, quin és el marc legal que cal modificar i de quina manera es pot fer aquesta modificació.

La proposta d'ERC ens proposa quin és el marc legal que, segons ells, cal modificar, i quin és l'instrument més adient –segons ells, també– per fer-ho. D'una banda, a partir de l'article 149 de la Constitució espanyola, aquell que relaciona les competències que són exclusives de l'Estat, selecciona les que s'ha de continuar quedant l'Estat i les que s'haurien de delegar a la Generalitat de Catalunya. Nosaltres, tot i tenir com a objectiu la independència de la nostra nació, sense mantenir cap altre lligam amb l'Estat espanyol que el que puguem tenir amb altres estats de la Unió Europea, a no ser la voluntat de servir unes bones relacions de veïnatge, hem estat, estem i estarem a favor de totes aquelles iniciatives serioses que suposin un increment de les possibilitats de l'autogovern, i treballarem, de manera transitòria, per anar consolidant aquests progressos. Per tant, des d'aquesta perspectiva, ja ens sembla bé la iniciativa del Grup proposant i, certament, en el cas de reeixir, suposaria un salt qualitatiu important.

L'instrument que se'ns proposa és la via de l'article 150.2 de la Constitució espanyola, que té el seu referent en l'article 28 de l'Estatut de Catalunya. Això és: la possibilitat que l'Estat delegui competències que constitucionalment estan atribuïdes en exclusiva a l'Estat. Aquesta és una via que s'ha utilitzat –escadusserament, però que ja s'ha utilitzat– en temes d'infraestructura, en temes de seguretat, etcètera. Aquesta via planteja una dificultat evident, i és que tot allò que reclama la proposta depèn, en última instància, no de la voluntat d'aquest Parlament, sinó de la voluntat dels diputats espanyols del Congrés espanyol. I, d'altra banda, jo crec que tots els avenços en l'autogovern han de tenir el seu reflex legal, de manera que hi hagi seguretat jurídica, en el sentit que els guanys siguin definitius i indiscutibles. I tinc els meus dubtes que la via de la delegació sigui una via suficientment segura, perquè, com ha reconegut el mateix diputat proposant, la titularitat d'aquestes competències delegades continuaria restant en mans de l'Estat. En qualsevol cas, nosaltres donarí-

em, si s'escau, si es posa a votació, suport a la proposta, però abans voldríem fer algunes consideracions.

El debat del futur nacional del nostre país és un debat obert; nosaltres mateixos tenim en aquest Ple una interpellació al Govern per debatre sobre aquesta qüestió. El president Pujol va fer, la setmana passada, una conferència sobre el tema que, probablement, connotarà les properes eleccions. Per tant, tothom n'està parlant. I, com deia al començament, amb modulacions i amb plantejaments diferents, més o menys tothom coincideix en la necessitat de replantejar-se l'actual marc legal institucional, pel que fa al model d'Estat i a les competències i recursos de les nostres institucions i del nostre país.

I crec, a partir d'aquesta constatació, que seria convenient que entre tots intentéssim trobar el mínim comú denominador que fes possible avançar de la manera més unitària possible, que probablement serà en aquests moments l'única manera d'avançar. I si no es troba mínim denominador acceptable, o no hi ha acord entre els partits, aleshores, serà inevitable que cadascú intenti, vulgui i faci la guerra pel seu compte. I, de fet, tinc la sensació que el mateix Grup proposant d'aquesta iniciativa està d'acord amb el que acabo de dir, perquè, durant les darreres setmanes, com s'ha dit, ha sortit de manera reiterada als mitjans de comunicació la proposta de fer una comissió d'estudi, amb la participació de tothom, on tothom pugui expressar les seves opinions i aportar-hi les seves propostes. Això és el que s'ha dit als mitjans de comunicació i això és el que ha reiterat, ara fa uns moments en aquesta tribuna, el diputat senyor Carod. I em sembla positiu el seu oferiment, i em sembla positiva la seva disposició de retirar aquesta proposta, a canvi de la proposta unitària de tots els grups d'aquesta cambra, de fer una comissió d'estudi per tal que allí s'hi puguin abocar, per part de tots els partits, totes les propostes, algunes de les quals podran coincidir amb la que ara ens planteja Esquerra Republicana de Catalunya, o podran anar per altres vies amb les quals, a la millor, Esquerra Republicana de Catalunya també hi està d'acord.

Per tant, nosaltres apostaríem perquè els grups d'aquesta cambra donéssim suport a aquesta Comissió d'estudi i, per tant, tota aquesta proposta que ens presenta el Grup d'Esquerra pogués ser discutida, juntament amb altres, en aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha plantejat reiteradament en aquest Parlament la necessitat de buscar amb el màxim acord i amb el màxim consens possible noves cotes per a l'autogovern de Catalunya.

Vull recordar que, quan es varen complir quinze anys de la promulgació de l'Estatut, és a dir, ja fa quatre anys, i lluny de qualsevol contesa electoral, Iniciativa per Catalunya va plantejar tot un seguit d'iniciatives, però que es centraven bàsicament en la constitució d'una comissió, d'una ponència, d'un grup de treball, en qualsevol cas, d'una instància unitària, per anar a aprofundir en l'autogovern.

Nosaltres pensem que, efectivament, en el marc constitucional i estatutari que tenim, que preveu un conjunt de competències estatals, un conjunt de competències exclusives de Catalunya i un altre seguit de competències on és absolutament imprescindible la col·laboració perquè, en realitat, aquestes competències, d'una manera o altra, estan compartides, és absolutament imprescindible avançar en diferents fronts. El primer front són les nostres pròpies competències, de les quals encara no se'ns han transferit molts recursos, moltes facultats, molts organismes, i que, bé, avui en dia poden estar al voltant de les seixanta.

Un altre element per aprofundir en l'autogovern és la modificació d'aquelles lleis estatals, d'aquelles lleis bàsiques, que retallen l'autonomia de Catalunya; lleis que s'han promulgat anant molt més enllà de les facultats i de les competències de l'Estat i que han servit per retallar l'autonomia de Catalunya. Podríem posar molts exemples, però n'hi ha un de paradigmàtic que és, per exemple, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat. També, naturalment, les possibilitats que ens ofereix l'article 150.2 de la Constitució, que s'ha utilitzat molt poc, però que permet, efectivament, competències estatals, competències de titularitat exclusiva estatal, que puguin ser traspassades a la Generalitat de Catalunya. I hi ha, fins i tot, un altre aspecte que per a nosaltres també és imprescindible tractar quan parlem de l'aprofundiment de l'autogovern, que és la modificació del Senat perquè sigui una cambra de representació territorial i reconegui la pluralitat nacional de Catalunya.

És evident que ens trobem amb dèficits molt importants, des del punt de vista de les nostres competències, del nostre autogovern i del nostre finançament, però en el que jo discreparia una mica del plantejament que feia el senyor Carod Rovira és en l'adjudicació exclusiva d'aquestes responsabilitats als poders centrals, al Govern central i al Tribunal Constitucional. Jo crec que aquí és necessari assenyalar que hi han hagut i existeixen importants responsabilitats del Govern de la Generalitat.

Si nosaltres avui encara tenim tants traspassos pendents, el Govern de la Generalitat hi té part de responsabilitat. Si nosaltres no hem avançat en la modificació de les lleis bàsiques, no solament és responsabilitat del Govern de la Generalitat no haver impulsat la seva modificació, sinó que és responsable d'haver-les votat favorablement en molts casos que retallaven l'autonomia de Catalunya. Si la via de l'article 150.2 de la Constitució no s'ha utilitzat més a fons, s'ha d'imputar també, en part, al Govern de la Generalitat de Catalunya, a Convergència i Unió, que, com tothom sap i ells pregonen reiteradament, han estat molt decisius a Madrid en els últims anys. Això és imprescindible que

ho assenyalarem i és imprescindible que ho assenyalarem perquè, ara, quan vénen eleccions, resulta que el Govern de Convergència i Unió i el Grup de Convergència i Unió estaran disposats –sembla ser, pel que s'ha anunciat– a constituir una comissió d'estudi per aprofundir en l'autogovern; cosa que van negar radicalment quan s'ha plantejat en altres moments que no estaven lligats a una contesa electoral.

Ara, el Govern de la Generalitat està perfectament disposat a reclamar el màxim de finançament per a Catalunya, cosa que no ha fet en el moment que corresponia, quan, efectivament, tenia la facultat de negociar un millor sistema de finançament per a Catalunya.

I tot això es fa perquè, en aquest moment, el que convé al Govern, el que convé a Convergència i Unió, és la cortina de fum sobre les seves responsabilitats de govern, sobre les seves mancances, sobre les seves deficiències, i posar, naturalment, sobre la taula les reivindicacions, en les quals, evidentment, molts –no diré tots, però molts– hi coincidirem; molts hi coincidim, entre altres coses, perquè les hem vingut reclamant, les hem vingut plantejant en aquest Parlament durant molts anys.

Per tot això, ara, més que debatre aquesta Proposició de llei –perquè ja ens ha dit el senyor Carod i ho hem vist també als mitjans de comunicació, que no es sotmetrà a votació–, en tot cas, el que farem serà constituir una comissió amb què nosaltres hi estem d'acord; faltaria més!, nosaltres la varem demanar, com deia, fa quatre anys. Hem demanat el treball conjunt i unitari reiteradament, per tant, hi estarem d'acord, però, home, no ens oblidem que ens falten tres mesos per acabar la legislatura i que ara nosaltres constituïrem una comissió d'estudi, però tots som conscients que si això no passa a la propera legislatura avançarem molt poc. Això podrà servir, doncs, perquè el que no han acceptat en altres moments, ara, en època preelectoral, Convergència i Unió i el Govern ho acceptin.

Hi insisteixo: nosaltres, si es proposa la comissió d'estudi, naturalment que hi donarem suport; si es proposés una ponència conjunta, també hi donaríem el nostre suport, però volem posar sobre la taula les incoherències, les incongruències que es produeixen, naturalment amb una visió partidista i defensant uns interessos partidistes, perfectament legítims, però que també és legítim destacar, posar sobre la taula i denunciar, per part de Convergència i Unió.

La Proposició, ha anunciat el senyor Carod que sembla que no la sotmetrà a votació. Jo voldria assenyalar que en aquesta Proposició, malauradament –i no qüestions exclusivament jurídiques–, hi ha algun element de caràcter polític realment preocupant com, per exemple, que les competències de la relació amb la Unió que no siguin de caràcter econòmic se'ns han perdut pel camí, i vol dir que no les té ni l'Estat ni les té la Comunitat Autònoma de Catalunya. Hi insisteixo, per assenyalar un dels aspectes problemàtics que tindria aquesta Proposició de llei. Aquí es diu que les relacions internacionals exteriors amb la Unió Europea les té l'Estat espanyol, que la Generalitat de Catalunya té les relacions econòmiques, internacionals al si de la Unió Europea i

el comerç interior de la Unió Europea; però, i les relacions que no siguin econòmiques amb la Unió Europea? Resulta que si això tira endavant en aquests termes, no les té ningú.

Jo crec que aquest és un element de caràcter polític prou importat per assenyalar que aquesta Proposició de llei, que si serveix, si més no, perquè puguem constituir una comissió i puguem avançar en l'estudi i en les propostes de l'autogovern, haurà servit naturalment per a aquesta cosa, però en si mateixa té, malauradament, alguns elements que la farien, si més no, radicalment modificable.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el rebuig frontal del Grup Parlamentari Popular a la proposta de resolució que ara debatem, del Grup d'Esquerra Republicana, té una doble vessant; té una vessant, diguem-ne, tècnica, constitucional, i una vessant més important: té una vessant, com no se'ls escapa, política. Pel que fa a la primera vessant, el Grup d'Esquerra Republicana pretén utilitzar l'article 150.2 de la Constitució per sol·licitar la transferència de competències exclusives de l'Estat, i, posats a fer-ho, no s'està de res. I és en la proposta en el que em centraré, i no pas en la intervenció que ha fet l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

És tan evident que la finalitat tant de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya com de l'article 150.2 de la Constitució, que és on es preveu precisament la transferència o delegació..., perquè en la intervenció de l'il·lustre senyor diputat s'ha estat parlant tota l'estona de la delegació, mentre que el que se'ns proposa en la proposta de resolució que realment debatem és una veritable transferència. És a dir, el que es pretén és buidar de competències l'Estat. És tan evident aquesta finalitat, que entenem que vostè no ens planteja un debat tècnic: vostè el que ens planteja és un debat polític, i, per tant, no hi perdéssim gaire temps aquí. El que sí que voldria deixar clar en aquesta qüestió són dos arguments i, si m'ho permet l'il·lustre diputat, fer-li una recomanació.

Primer argument: autonomia no és sobirania en el nostre sistema constitucional i estatutari. Perquè això ho sap vostè, senyor Carod-Rovira, ho sap el seu Grup Parlamentari, ho sabem tots els grups de la cambra, que hi ha competències que formen part dels atributs de la sobirania i no pas dels atributs de l'autonomia. I això està en el nostre sistema constitucional estatutari i està en qualsevol manual de dret polític. Perquè el concepte constitucional d'«autonomia» fa referència a un poder determinat, fa referència a un poder que està prefixat, fa referència a un poder *limitat*. Perquè en l'Estat de les autonomies el reconeixement d'autonomia política real a Catalunya s'inscriu –s'inscriu, hi insisteixo–

en un projecte estatal, que a la vegada creiem que hem de treballar perquè s'emmarqui veritablement, en opinió del Grup Popular, en el procés de construcció europea.

Segon argument: la inclusió a l'article 2 de la Constitució del concepte «nacionalitats i regions» no permet forçar interpretacions com les que es contenen en l'exposició de motius de la proposta de resolució, no pas en la intervenció de l'illustre diputat, però sí en la proposta de resolució, que és el que estem debatent realment. I portaria, aquesta interpretació, a buidar l'Estat de competències en favor d'unes determinades comunitats autònomes. El que dic —és a dir, que no és pot fer aquesta utilització— queda clar en el títol vuitè de la Constitució, perquè no es reconeix cap efecte jurídicopolític a la distinció de l'article 2, que s'esgota en si mateixa. La distinció entre nacionalitats i regions s'esgota en si mateixa, sense cap efecte en el sistema autonòmic, en el sentit que no hi ha, no existeix un règim jurídicopolític específic per a aquelles comunitats autònomes considerades com a nacionalitats i aquelles comunitats autònomes considerades com a regions. Qüestió diferent és la importància del reconeixement de Catalunya com a nacionalitat, i no només perquè s'hagi plebiscitat prèviament un estatut d'autonomia, sinó per la nostra realitat, pel nostre fet diferencial: pel fet diferencial, sens dubte important, sens dubte decisiu, que Catalunya té una llengua, té un dret i té una cultura propis.

La recomanació, si me la permet, illustre senyor diputat. Vostè deu saber, segur que sap que la redacció definitiva de l'article 150.2 de la Constitució va ser deguda a una esmena que va defensar en el Ple del Congrés el senyor Arzalluz; l'esmena que va presentar el senyor Arzalluz va ser precisament la que va donar lloc a la redacció definitiva d'aquest article. Però, clar, això va provocar tot un seguit d'intervencions, un debat intensíssim en el Congrés. I, per tant, aquest debat ens serveix per saber quina era realment la voluntat del constituent; per tant, dona lloc a molt poques interpretacions. Estic parlant d'utilitzar l'article 150.2 per fer segons què. Per tant, és important llegir..., o ara que està tant de moda allò de rellegir, doncs, rellegim el diari de sessions del Congrés número 91, de 16 de juny del 78; el diari de sessions del Congrés número 111, de 20 de juliol del 78; el diari del Congrés número 116, de 21 de juliol del 78; el diari de sessions del Senat número 54, de 13 de setembre, i el diari de sessions del Senat número 66, de 4 d'octubre del mateix any. És a dir, queda clar que políticament és pot voler una finalitat, però, en qualsevol cas, el mecanisme per assolir aquesta finalitat en cap cas és l'article 150.2.

Aquesta afirmació es recull també en determinades sentències del Tribunal Constitucional, que, com deia, donen molt poc joc a la interpretació que es pugui fer, perquè queda molt clar quina és la voluntat quan es va aprovar, a partir d'aquesta esmena, com deia, del senyor Xabier Arzalluz en el Congrés dels Diputats, la finalitat de l'article 150.2. I vull insistir en la primera idea que he llançat: en el nostre sistema constitucional i estatutari, una cosa és sobirania i una altra és autonomia.

Pel que fa a la vessant política del nostre rebuig, a l'exposició de motius de la proposta de resolució se'ns recorda que fa vint anys de l'aprovació de la Constitució, i s'ha recordat —i ho vull recordar també— que també estem commemorant els vint anys de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Fa vint anys que tots plegats vàrem fer un gran esforç col·lectiu per aconseguir una fita, una fita important: sortir sense traumes d'un sistema autoritari i modificar, també sense traumes, un estat centralista, un estat obsessivament uniformador, que va arrabassar a Catalunya les nostres institucions d'autogovern. El Grup Parlamentari Popular considera que tots els partits polítics, fins i tot aquells partits polítics que posteriorment no han acceptat la Constitució, tots els partits polítics, fins i tot aquells que no accepten el model constitucional, totes les forces socials i tots els ciutadans i ciutadanes hem aconseguit aquesta fita. Hem aconseguit aquesta fita, hem aconseguit un model constitucional i estatutari que, en opinió del Grup Popular, no només ha estat, sinó que ho segueix sent, la millor garantia de la nostra convivència, i especialment, pel que pertoca a Catalunya, la millor garantia del nostre autogovern i de poder-hi seguir aprofundint. I l'evidència és indubtable: el nivell d'autonomia política real assolit per Catalunya és tan profund, que és equivalent i, en alguns casos, netament superior a l'aconseguit en determinats estats federalitzants, o federals, o en determinats estats que tenen una major tradició descentralitzadora que Catalunya.

Per tant, el Grup Parlamentari Popular es referma en el convenciment que hem d'aprofundir en el model recollit en la Constitució i en l'Estatut, hem d'aprofundir en la millora d'aquest marc polític, que és l'expressió concreta de la nostra..., és on es concreten les possibilitats d'autonomia política real, d'aprofundir en aquestes possibilitats d'autonomia política real per a Catalunya. Però, per nosaltres, el millor marc polític, l'expressió concreta, la donen i la seguiran donant l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, per tant, també, la nostra Constitució.

I a més a més, aquesta voluntat d'aprofundir en el que és el nostre autogovern, en el que és aprofundir en l'autonomia política real de Catalunya no són paraules al vent, perquè aquesta voluntat s'ha posat clarament de manifest amb fets. Si analitzem des del primer decret de transferències, els reials decrets de transferències, de traspassos a la comunitat autònoma de Catalunya, és a dir, des del primer decret de traspassos a Catalunya de competències, en una relació actualitzada del 5 de març de 1999, podran comprovar, en aquesta relació cronològica d'assumpció de competències, que tret d'aquella primera etapa, en què havíem d'implementar necessàriament l'Estatut d'autonomia de Catalunya perquè l'acabàvem d'aprovar —era un estatut recentment aprovat—, és en els tres anys, en els tres darrers anys de govern del Partit Popular, en un termini tan curt de temps, que s'han fet transferències competencials d'un calat, d'una importància que a mi em sembla important enumerar: l'Inem, ports, beques, trànsit i circulació de vehicles de motor..., per no parlar de la reforma de l'Administració perifèrica de l'Estat, que ha suposat la desaparició dels governadors civils.

7608

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats. El Grup Parlamentari Popular, lluny de tota actitud immobilista, però lluny també de creure el que ha afirmat l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira, és a dir, lluny de creure que l'Estatut està envellit, lluny de creure que l'Estatut està antiquat, lluny de creure que l'Estatut és insuficient, es referma en la vigència i utilitat tant de la Constitució com de l'Estatut, sense caure en paranys, sense caure en paranys preelectorals, sense caure en paranys de lectures, relectures, reinterpretacions, ni en la utilització, a mi em sembla, errònia –em sembla, no: ho afirmo, errònia–, gairebé de pas universal, que s'intenta fer en la proposta, que és el que estem debatent, de l'article 150.2 de la Constitució, per buidar les competències de l'Estat amb un únic objectiu: trencar l'Estat autonòmic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Higiní Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Carod-Rovira, quan ha pujat aquí a la tribuna, ha fet la defensa d'una proposta de resolució, conduent a ser una proposició de llei a elevar al Congrés dels Diputats, que després de la seva exposició ha retirat, en benefici..., si es produïa el consens o la unanimitat o l'àmplia acceptació per part d'aquesta cambra d'una decisió, a la nostra manera de veure, molt millor, incomparablement millor, senyor Carod-Rovira. Perquè, òbviament, l'estudi dels instruments de l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya i de la seva situació, és innecessari dir que requereix el màxim esforç, col·laboració, cooperació, consens i unanimitat dels grups. Per tant, jo agraeixo al senyor Carod-Rovira que hagi tingut la perspicàcia d'oferir aquesta via, que ens sembla molt més prudent.

El PSC anuncia que se suma a aquesta voluntat de crear en el si del Parlament de Catalunya una comissió que estudiï i treballi en aquesta orientació. Com no ens hi hauríem de sumar, si tots vostès, senyores i senyors diputats i diputades, recordaran, no ja les apel·lacions que el PSC i d'altres grups han fet constantment al president de la Generalitat, en el sentit de dir que prengui l'Estatut i el seu desenvolupament com una cosa institucional que requereix el màxim consens en el seu desplegament a Catalunya, i també en la seva relació, negociació i reivindicació amb els diferents governs de l'Estat...? –amb els diferents governs de l'Estat. I això ho hem dit reiteradament. Però és que, a més, tots vostès recordaran com, com a conseqüència dels debats d'orientació política general, molts anys, la primera proposta de resolució que el Grup Socialista i altres grups –per no dir tots els grups de l'oposició– han anat formulant sempre era la necessitat d'establir una taula de partits, una mesa de partits, una comissió parlamentària, etcètera, que estudiés, desenvolupés el sostre estatutari i altres reivindicacions, i això es fes amb caràcter d'unitat. I a això, hi ha hagut un grup que siste-

màticament s'hi ha negat: el Grup de Convergència i Unió; la mateixa negativa que ha estat formulant el senyor Pujol, el president de la Generalitat, quan, any rere any, els grups de l'oposició en el Parlament de Catalunya i els partits polítics que representen aquests grups li han estat demanat aquesta taula de concertació institucional per al desenvolupament del sostre estatutari. Per tant, com no ens hem de sumar nosaltres a aquesta iniciativa i –ho repeteixo– agrair que s'hagi racionalitzat la primera proposta amb una proposta d'aquesta orientació!

Es tracta, per tant, d'un treball orientat a enfortir els instruments de l'autogovern de Catalunya. I això no és fàcil d'aconseguir; no és fàcil d'aconseguir per les mateixes condicions i característiques polítiques que expressa el ventall parlamentari aquí –però, sobretot, al Congrés de Diputats–, i, al mateix temps, hem de dir que hem avançat molt al llarg d'aquests vint anys –que hem avançat molt. Què cal, avui? Bé, es tracta d'estudiar els mecanismes de perfeccionament del model de govern, d'autogovern d'una Catalunya global; per tant, pensem com racionalitzar i perfeccionar aquests instruments d'autogovern dins de Catalunya i, també, la seva relació amb el conjunt de l'Estat. També la seva ubicació en el marc de la Unió Europea. Aquest, per a nosaltres, és un model concret, que es diu el «model federal» –tindrem oportunitat, cada grup, fent les seves pròpies propostes, de parlar-ho en el si d'aquesta Comissió.

Necessitem, per tant, una reflexió tranquil·la. Aquest no és un tema –per la seva dimensió, envergadura, transcendència i importància–, no és un tema –ho ha dit el senyor Tugues– que requereixi massa passions o crispacions, sinó serenitat i tranquil·litat. I requereix, també –i això és molt important; per a nosaltres és molt important–, que estigui fora del context de les pressions electorals. I això, dit en aquests moments, resultaria una mica anacrònic, perquè, és clar, sabem que estem en un curs on d'aquí a tres mesos hi haurà dues confrontacions electorals; posteriorment, una tercera; posteriorment, una quarta, etcètera. No obstant això, no s'ha de sotmetre, aquest estudi sobre el perfeccionament del model d'autogovern que volem per a Catalunya, al que són les confrontacions partidistes de caràcter electoralista, que debilitarien l'objectiu d'aquest estudi i debilitarien, sens dubte, les aspiracions del poble de Catalunya i les aspiracions que tots nosaltres, com a representants del poble de Catalunya, volem, legítimament, per millorar i perfeccionar aquest model d'autogovern.

Per tant, hem d'estudiar com ha de ser aquest autogovern en les seves funcions i en la seva globalitat a Catalunya amb relació a Espanya, amb relació a Europa; hem de veure, també, com s'han exercit l'aplicació i l'acció del Govern i de l'autogovern a Catalunya, si ha estat bé o si ha estat malament; com volem organitzar en el futur, perquè tinguin millors condicions de desenvolupament, aquest autogovern, si ha de ser d'una manera centralista o d'una manera molt més descentralitzada... I, en definitiva, hem d'estudiar –i la creació d'aquesta comissió, en aquestes condicions, ens ha de permetre avaluar la situació avui de l'autogovern a Catalunya, valorar l'aplicació que l'autogovern de Ca-

talunya fa del seu *statu quo* estatutari avui, o de les seves competències transferides—, culminar el règim previst de transferències —si bé és cert, però, que està ja gairebé en el seu sostre—, culminar el règim de transferències previst. I estudiar, lògicament, l'aprofundiment d'aquests instruments d'autogovern amb un objectiu, que és fer de l'autogovern de Catalunya quelcom molt més flexible, transparent i proper als interessos dels nostres conciutadans.

Amb aquestes característiques, amb aquestes condicions, que no fan més que ratificar la voluntat del PSC i del Grup Socialista que aquest aprofundiment de l'autogovern de Catalunya es faci sobre la base de l'estudi, el treball, la serietat, la reflexió, entre tots els grups... Ho torno a repetir: ens sumem molt d'acord a aquesta proposta de treball i agraïm la retirada d'una proposta de Proposició no de llei que, probablement, anava abocada a no aconseguir aquest tipus d'objectius.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquesta alçada del debat d'aquest punt de l'ordre del dia, és evident que podem perfectament establir que, quan el Grup d'Esquerra Republicana va plantejar la consideració de la presa en consideració d'aquest punt, d'aquesta iniciativa, sabia perfectament que el que calia era iniciar processos, perquè, el fet de reforçar l'autogovern de Catalunya, de millorar-lo, d'augmentar-ne el sostre competencial, la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra —jo voldria creure que, en un sentit ampli, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra— entenen que és un factor positiu—, però tots convindran, senyores i senyors diputats, que, per fer això amb garanties d'èxit, hi ha d'haver un treball previ de consens parlamentari, de consens polític i, fins i tot, d'ampli acord social, per a una cosa que és justa: els ciutadans de Catalunya tenen dret a tenir més autogovern; tenen dret a tenir més autogovern. El dret d'autogovern del nostre poble, el dret que el nostre poble es pugui autogovernar, d'alguna manera, la mateixa Constitució ve a reconèixer que és anterior a ella mateixa. No els tenim perquè la Constitució, de forma graciosa, digui: «Ara, vostès tindran facultats d'autogovern.» No. La mateixa Constitució estableix, reconeix uns drets preconstitucionals, i això ho fa claríssimament en la disposició transitòria segona, en la qual reconeix que Euskadi, Catalunya i Galícia, com a territoris que havien disposat de facultats d'autogovern, disposen també d'una via d'accés a aquest i, després d'això, ho assenyalava en molts altres indrets, la Constitució.

D'alguna manera, ja que s'ha parlat de voluntat del Constituent, la voluntat del Constituent, des de la interpretació que nosaltres vam fer, des del primer dia, del títol vuitè de la Constitució era la d'un Estat autonòmic heterogeni, no un Estat autonòmic uniformista, i el que ha succeït durant aquests vint anys ha estat que hi ha hagut una interpretació predominant, una interpretació legislativa que ha anat donant una lectura de la Cons-

titució en un sol sentit, i entenem que no era el sentit autèntic del legislador, que no volia un Estat uniformista. Aquesta mentalitat, com si diguéssim, uniformitzadora que moltes vegades veiem que es té des dels òrgans centrals de l'Estat agafa fórmules molt diferents: agafa fórmules centralistes, o agafa fórmules, fins i tot, de vegades, federalitzants, però, en tot cas, fórmules uniformitzadores i homogeneïtzadores.

Per tant, que arribem ara a plantejar-nos que cal millorar l'autogovern i que això sigui conseqüència d'un desplegament de l'Estatut, d'una constatació de la lectura que s'ha fet de la Constitució, perquè el mateix Tribunal Constitucional, de vegades, ell mateix ha reconegut que hi havia interpretacions possibles, diferents, de les que feia el legislador estatal i que també haurien estat molt més ajustades a l'esperit inicial de la Constitució i, en tot cas, constitucionals, aquestes interpretacions més favorables a una tesi autonomista..., doncs, bé, a la vista de tot això, és bo que ens plantejem relectures de la Constitució, és bo que ens plantejem, també, una relectura i, en tot cas, hipotètiques futures reformes de l'Estatut.

Ara bé, tot això, tot el que puguem discutir aquí passa sempre pel mateix punt: pel del consens i el de l'acord polític, i passa pel punt d'aconseguir un gran acord social. Per això, el nostre Grup Parlamentari va tenir unes converses amb el Grup d'Esquerra Republicana, des de fa dies, per tal que poguéssim impulsar una comissió d'estudi de millora de l'autogovern. I evidentment que el Grup d'Esquerra Republicana, pels mitjans de comunicació, s'havia expressat, però en la mesura que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió diu: «Escolti: nosaltres, aquest tema, també el prioritzem» —i, en tot cas, després de la mateixa conferència que el president Pujol va fer fa pocs dies, hem de buscar mecanismes per tal de conduir aquest procés d'una forma operativa—, a partir d'aquest moment, del pronunciament del nostre Grup Parlamentari, és quan agafa una operativitat, aquesta proposta, que ens porta avui a un, possiblement, ampli consens —no sé si a una unanimitat, però sí a un ampli consens— per constituir aquesta comissió, que segur que li permetrà, a aquesta comissió, treballar els temes amb diàleg, amb reflexió, com es deia, i no sé —segur que amb tranquil·litat, però no la tranquil·litat d'aquelles coses que vol dir que mai tindran una fi; no aquesta tranquil·litat; no serà aquesta la tranquil·litat que nosaltres volem per a aquesta comissió...

Ja anuncio des d'ara que és propòsit del Govern aportar de forma immediata, una vegada estigui constituïda aquesta comissió, tota la documentació de què disposi per tal de facilitar els inicis del seu treball, perquè realment puguem avançar, i això —que no s'equivoqui ningú—, no en el terreny del marc electoral que hi ha en aquests moments; no és en aquest terreny, perquè, quan es treu aquesta excusa, quan es diu això: «Compte, que hi ha eleccions!», es diu amb un esperit clarament paralitzador. O és que la gent no ha de saber les opcions de cadascun de nosaltres? És que fa por que els ciutadans sàpiguen el que defensem nosaltres i el que defensa l'altre? (*Remor de veus.*) Això no és electoralisme, això és actuar amb responsabilitat, perquè, en darrer

7610

terme, l'electorat ha de decidir el que vol i ha de conèixer ofertes. En tot cas –*en tot cas*–, el nostre treball en aquesta comissió –que no sabem, ni de bon tros, que pugui acabar, doncs, en un breu termini de temps– serà un treball responsable i, en tot cas, no quedarà coartat per cap condicionament que es vulgui imposar en funció de calendaris, sinó, al contrari, serà treballar amb tota seriositat per aconseguir –això, sí– el màxim acord possible perquè el dia que aquest Parlament opti per la via que cregui més convenient, ja sigui la d'enviar iniciatives al Congrés de Diputats, ja sigui la d'iniciar reformes estatutàries, que, lògicament, vostès saben –no els escapa– que tenen un calat molt i molt fondo, molt, molt profund, a base de l'acord social que dèiem abans –polític i social– i, també, de les dues terceres parts d'aquest mateix Parlament..., sigui per la via que sigui, que, realment, aquesta sigui operativa, perquè el que no podríem fer és iniciar un procés que, al final, no ens portés enlloc. Per això, la iniciativa de constituir aquesta comissió, el nostre Grup Parlamentari creu que és molt important, l'ha afavorit i estarà totalment recolzant-la.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Carod em demana la paraula i la té.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president, per donar-me-la. (*Rialles.*) Després de les intervencions dels distints grups parlamentaris, en les quals s'ha constatat una posició d'un ampli consens, entenent que la iniciativa que avui defensava Esquerra Republicana tindria el seu marc més adequat al costat d'altres iniciatives que poguessin presentar els distints grups parlamentaris en el context d'una comissió d'estudi per a la millora de l'autogovern, jo voldria anunciar, doncs, que el nostre Grup Parlamentari no sotmetrà aquesta iniciativa a votació i que, per tant, després de les paraules dels distints portaveus, agafaríem conjuntament, doncs, els grups que volguessin sumar-s'hi, el compromís d'entrar ja a registre en aquesta cambra la voluntat de constituir aquesta comissió. I voldríem al mateix temps, també, agrair a la il·lustre portaveu del Grup Parlamentari Popular la recomanació que ha fet al nostre Grup en el sentit de llegir –precisament, el plaer de la lectura és un dels plaers més destacats, i, modèstia a part, li podria dir que he llegit bastant sobre aquest tema, no?... En tot cas, hi ha una altra frase una mica més clàssica, que diu que el moviment es demostra caminant, i, fins i tot, el mateix marc constitucional preveu mecanismes de modificació i de millora.

I mal m'està dir-ho, probablement, que ho digui com a secretari general d'una formació de llarga tradició republicana, però crec que vostès no desmentiran pas el príncep Felip de Borbó, hereu de la corona espanyola, quan va dir, en el marc d'aquest mateix hemicicle, que «Catalunya seria allò que els catalans i les catalanes volguessin ser», i avui Catalunya és el que els catalans i les catalanes volem que sigui, i aquells als quals no agrada com és Catalunya avui..., ho acatem, i tenim la

certesa que, quan en el futur, la majoria de la societat catalana vulgui ser una altra cosa, aquest nivell d'acatament democràtic no trobarà, ni a Catalunya, ni a la democràtica Espanya, ni una sola oposició, ni una sola esquerra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Nadal em demana la paraula. Per què me la demana? (*Remor de veus.*) Per al·lusions?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, per al·lusions, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Mig minut per al·lusions.

La Sra. Nadal i Aymerich

Tan convençuda n'estic i tant conec la seva afició per la lectura que jo no li he recomanat que llegís, sinó que rellegís. Per una altra banda, ha quedat clara, també, en la meua intervenció, la voluntat del Grup Popular d'aprofundir, dins del marc constitucional i estatutari, en el nostre autogovern, en la nostra autonomia política real. Una bona prova d'això ha donat el Govern del Partit Popular els darrers tres anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre el Consorci de Turisme de Catalunya

Havent sigut retirada la proposta de resolució, no procedeix la votació i passem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre el Consorci de Turisme a Catalunya, presentada pels Grups Socialista, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra, que repartiran el seu temps amb intervencions de cinc minuts cada un d'ells –de cinc minuts cada un d'ells–; és el que marca el Reglament.

Té en primer lloc la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des que es va posar en funcionament el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, aquest organisme ha estat motiu de constants rumors d'irregularitats en el seu funcionament. Va néixer de la necessitat, que el Grup Socialista compartia, de realitzar promoció de la nostra indústria turística, i al mateix temps que el sector turístic volia i podia participar a incrementar la

iniciatives adreçades a la promoció dels diferents productes turístics existents, i també per tal de crear-ne de nous i al mateix temps obrir nous mercats emissors. Des d'un bon començament, el Consorci ja no va actuar com era de preveure, perquè que el Departament de Turisme realitzés les seves tasques de promoció a través d'un consorci havia de significar que el sector participés econòmicament en el seu finançament, i no ha estat així.

Això, de totes maneres, no és per al Grup Parlamentari Socialista raó de sol·licitar la creació d'una comissió d'investigació, ja que al nostre parer les deficiències en el funcionament del Consorci s'inscriuen en el deficient model de gestió a bastament comprovat del Govern de Convergència i Unió. Cal recordar que fa pocs mesos els mateixos grups parlamentaris signants de la proposta de resolució que avui presentem ja en vam presentar una altra, el motiu de la qual era com a resultat de les irregularitats detectades en les auditories realitzades als comptes del Consorci i a les recomanacions resultants del dictamen que sobre la tipificació de les irregularitats detectades feia la firma d'advocats contractada pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. Els tres grups parlamentaris que donen suport al Govern la van rebutjar, i no després de negar i de mostrar la no-existència d'irregularitats, sinó de simular llurs temors als previsibles resultats de la investigació dels fets que proposàvem que realitzés el Parlament de Catalunya amb l'argument de tramesa de les auditories a la Sindicatura –sigui dit de passada, voldríem saber com estan tots aquests temes.

Què ha canviat, doncs, des de la darrera sol·licitud de creació de la comissió d'investigació? Al nostre parer, són dos fets que per si sols demostren la versemblança de nombrosos rumors d'irregularitat que s'han anat produint al llarg de tota l'existència del Consorci. Primer fet –i aniré de pressa–, es tracta de tot l'enrenou a l'entorn de la dimissió del president del Consorci, senyor Hortal. Vostès ens van dir que havia plegat senzillament perquè havia trobat una altra feina. El senyor Hortal va plegar perquè va veure i sabia que hi havia voluntat en el Departament de dissoldre el Consorci. Per aquest motiu es va reunir el conseller i el director general amb representants de les quatre diputacions catalanes, conjuntament amb les cambres de Comerç, en el sentit de dissoldre el Consorci, tota vegada que no es veuen capaçs de resoldre ni els conflictes ni assumir les responsabilitats de la promoció turística.

El segon fet és que ha desaparegut nombrosa documentació corresponent als expedients, en alguns casos sotmesos a la investigació de la Fiscalia i de la Sindicatura. Recordem que durant la substanciació de la primera interpellació sobre les irregularitats cada vegada menys presumptes, el conseller no va negar en cap moment que fos cert que hagués desaparegut nombrosa i significativa documentació. S'han parat a pensar, senyores i senyors diputats dels grups que donen suport al Govern, en el significat que té la desaparició de la documentació? És al seu parer aquest un fet irrellevant? No ha estat també per a vostès, com ho és per a nosaltres, un nou esdeveniment que per si sol deixa sense justificació ni argumentació les actuacions que la Con-

selleria havia pres –deia– amb la voluntat de resoldre de manera eficaç i prudent l'herència rebuda? Es poden fer la pregunta sobre a qui beneficia la desaparició de la documentació, als antics o als nous gestors? O també ens podríem preguntar a qui més perjudica. Ens podem preguntar si la solució als problemes detectats en la gestió de l'anterior Departament de Comerç, Consum i Turisme..., existeix algun impediment que no permeti al senyor Pujol actuar amb llibertat, o hem de pensar que el conseller Subirà no ha informat del resultat de les auditories i de llurs responsables al president del seu Govern. No és també per a vostès la demostració evident de l'existència d'actuacions delictives de tal magnitud que es prefereix la pena corresponent al furt de la documentació o a la complicitat en el mateix acte, abans d'assumir les conseqüències de la investigació que sobre els fets està realitzant la Fiscalia?

Acabo, senyor president, dient-los –perquè veig que el temps no em dóna possibilitat de fer tota la intervenció com la tenia prevista–: és per això, senyor president, senyores i senyors diputats, que no cal, sinó que és urgent esbrinar amb profunditat els fets i responsabilitats. I no continuo no perquè no puguem fer preguntes i expressar més temors avui aquí, sinó que és per fer-los veure les necessitats d'escatir fets i responsabilitats, tot i recordant-los l'oportunitat que ja vam perdre en el moment o bé de fer cas a les suggerències del dictamen d'anar al jutge i de constituir-se en part, i també d'haver acordat amb nosaltres la constitució d'aquesta Comissió d'investigació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tot l'expressat, senyor president, senyores i senyors diputats, el meu Grup els demana el vot favorable a la creació d'una comissió d'investigació que permeti a aquesta cambra, tot esbrinant si han existit actuacions mereixedores d'assumpció de responsabilitats penals i, si s'escau, polítiques, que ens permeti donar satisfacció al conjunt dels ciutadans de Catalunya, que espera dels seus representants presents en aquest Parlament que realitzaran sempre i en tot moment tot el necessari per expulsar de la vida pública persones i actituds contràries al capteniment exigible a tot representant i gestor públic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat, pel seu esforç d'ajustar-se al temps. Ara té la paraula el representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya, senyor Joaquim Novella, que és un altre dels grups que presenta aquesta proposta de resolució. Té la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, és el quart cop que aquest diputat arriba a la tribuna per parlar d'aquest tema en un any, pràcticament. Estem davant del que jo qualificaria el més gran escàndol econòmic financer de Convergència

7612

i Unió, del Govern de Convergència i Unió en aquesta legislatura. Es tracta de 900 milions en cinc anys –900 milions en cinc anys–, i quan dic això ho avalen set auditories fetes per la Intervenció General de la Generalitat i ho avalen set auditories fetes per l'auditor extern. El més gran escàndol econòmic financer d'aquesta legislatura del Govern de Convergència i Unió.

El Consorci, aquest diputat que els parla va treballar en aquestes auditories i es mostra a través d'aquestes auditories aquest forat de 1.000 milions que els he dit. Nosaltres vam denunciar aquí, en aquest Ple, tres qüestions: malbaratament de recursos públics, irregularitats i indicis de presumptes delictes. Ha obligat aquest forat de 1.000 milions a aportacions... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, són tan amables? Volen atendre a l'orador?

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Ha obligat aquest forat de 900 milions a aportacions extraordinàries de més de 800 milions a l'erari públic. Els estalvio a vostès les dades del que aquí es va fer perquè està a l'abast als diaris de sessions.

Però entre aquestes irregularitats hi ha: pagar per coses que no han arribat, pagar per coses que ha fet el Consorci, contractar familiars de directius del Consorci, pagar xecs al portador sense barrar i sense cap comprovant, i així una llarga llista que acaba amb vises de visitants que es cobren a Moscou perquè vénen aquí i que no sabem encara on estan aquests diners, no sabem encara on estan aquest diners. I es contracta una empresa –la cirera–, es contracta una empresa abans que aquesta es munti, cosa que implica indubtablement mala gestió, implica irregularitats i presumptes delictes. Delictes de què? Doncs, senyors diputats, senyores diputades, m'imagino que això els interessa, de malversació, de falsedat documental, de prevaricació i de no perseguir els delictes com s'ha de fer.

Bé, nosaltres vam presentar una moció aquí que va ser rebutjada. Posteriorment, posteriorment a aquesta moció, reprovàvem l'actuació del conseller Subirà. I voldria deixar això clar: el conseller Subirà, què ha fet davant d'aquests fets? Només una única cosa –només una única cosa–: enviar d'ofici, com fan tots els organismes de la Generalitat, enviar d'ofici el tema a la Sindicatura. Ha fet quelcom més? No. Aquests fets quant de temps han durat? Més de sis anys. Són reiterats, són reiterats. Vostès tenen incapacitat política per assumir responsabilitats i depurar responsabilitats. No han fet res. Nosaltres hem denunciat aquests fets a la Fiscalia i posteriorment vam presentar una proposició no de llei conjunta perquè es creés una comissió d'investigació. Vostès no van voler, i no van voler vostès, senyors de Convergència i Unió, i els van donar el seu vot repetidament el Grup del Partit Popular. Ha quedat clar el bloc de dretes al Parlament, que no vol treure aigua clara d'aquests temes; repeteixo: ha quedat al nostre judici clar un bloc de dretes que no vol treure aigua clara sobre aquest tema.

Fets posteriors que passen, doncs, mirin vostès, un dic-tamen que ens assabentem que els aconsellava que vostès denunciessin això a la Fiscalia. Ho va fer el conseller Subirà? No, no ho va fer. Però la saga continua: un altre fet, desapareixen més d'un miler de documents de la Conselleria. Per què ha desaparegut aquest miler de documents? Jo ho he preguntat. Encara espero que el conseller Subirà em contesti. Què significa per a vostès que desaparegui tota aquesta quantitat de documentació? Es veu que res. És veu que res perquè res han fet, res han fet sobre el tema.

Senyors diputats, senyores diputades, en aquests quaranta-cinc segons que em queden, simplement determinar tres qüestions. Primera, aquí s'han produït, sens dubte, perquè ho avalen sis auditories de la Intervenció General –ho avalen sis auditories de la Intervenció General–, uns fets que són de mala gestió, irregularitats i presumptes delictes, i vostès diuen: «No, escoltin, fins que la Sindicatura no determini això, no hi entrem.» Això és una obstrucció a la tasca política que ha de fer aquest Parlament. El fiscal el que ha de determinar és la qüestió penal, però la qüestió política i les responsabilitats polítiques per la mala gestió i per les irregularitats que estan demostrades és aquest Parlament qui ha de determinar-ho. Vostès estan obstruint la tasca del Parlament, i ho fan vostès, els de Convergència, amb els vots del PP, amb els vots i recolzament del PP. Cadascú que assumeixi les seves responsabilitats.

Donada tota aquesta situació –donada tota aquesta situació–, nosaltres entenem que hi ha motius justificats per voler tornar a demanar la nova comissió d'investigació. Senyors diputats, senyores diputades, més enllà del grup polític que vostès estiguin, aquí s'han produït uns fets greus, reiterats, que requereixen que el Parlament se n'assabenti. Deixem que la Sindicatura faci la seva, deixem que el fiscal també determini responsabilitats...

El vicepresident primer

Hauria d'anar acabant, senyor diputat.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president; acabo en tres segons; encara m'en queden trenta-quatre, em sembla.

El vicepresident primer

En passen trenta-cinc.

El Sr. Novella i Izquierdo

Aquí posa trenta-quatre.

El vicepresident primer

No, no; és que són els que passen.

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdoni vostè. En aquest cas, acabo ràpidament. Com que m'he passat trenta-quatre –rectifico, senyor president...

El vicepresident primer

És la magnanimitat de la Presidència.

El Sr. Novella i Izquierdo

Acabo ràpidament. És hora que el Parlament entri a aquests fets, més enllà de la nostres responsabilitats. Com a Grup hem de reflexionar sobre si un fet d'aquesta magnitud val la pena que el Parlament el pugui investigar. És aquesta qüestió la que els demanem.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El tercer Grup que presenta també aquesta proposta de resolució és el Grup d'Esquerra Republicana. Per presentar-la, doncs, té la paraula el diputat senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president accidental. Senyores diputades, senyors diputats, dir-los que poca cosa puc afegir al que han dit els grups parlamentaris, el Grup dels Socialistes i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, però el que és clar és que aquí no només debatem una sèrie d'irregularitats no només en la gestió o en la contractació de béns i serveis, sinó també de personal, sinó que més enllà d'això hauríem de posar a la balança..., i en aquesta comissió s'hauria de posar la balança si realment l'estructura jurídica de les empreses públiques és la més adient. I en el cas de Turisme de Catalunya val la pena posar-lo a la balança. Si en un platet de la balança pesa més, en definitiva, el que ha fet sempre gala el conseller Subirà, de demanar més flexibilitat en la contractació de béns, serveis i personal; si, en definitiva, li ha donat més capacitat de mobilitat a l'hora de l'externalització, o si en l'altre platet de la balança hi hem de posar, realment, en definitiva..., pesa més l'opacitat, pesa més l'obstrucció a la fiscalització d'aquest Parlament.

En definitiva, del Consorci de Turisme de Catalunya podem distingir dos períodes, posem a la base dos períodes en aquesta Comissió d'Investigació: la prèvia a la fusió del Departament d'Indústria i a partir de la materialització d'aquest. En el primer període, pel cap baix, gairebé ja s'ha dit, hi ha uns 500 milions per justificar, a banda de greus irregularitats demostrades, en aquest cas, per la Sindicatura de Comptes. Però és que, en segon lloc, volíem entrar, el Grup d'Esquerra Republicana, en el que és el segon període. I val la pena aturar-nos en uns quants exemples de com les irregularitats també taquen aquest segon període que és a partir de la fusió, el que podríem qualificar ja de «territori Subirà». El territori Subirà és una sistemàtica política de privatització, d'escapolir-se del control d'aquest Parlament a partir de les empreses públiques, i ja podríem dir que en aquest segon període estem en plena expansió d'aquesta manera de fer política.

S'ha dit ja en aquesta mateixa tribuna el cas efectiu de l'oficina de Moscou, investigat per la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. No hi ha en cap tipus de pressupost, ni en el consolidat, quin és el

resultat i el balanç econòmic d'aquesta oficina de representació. Sembla que pel mateix camí i dramàticament pel que representa per a la marca Turisme de Catalunya pot seguir el Casal Català de París. Sembla també, en definitiva, que hi ha una sèrie d'irregularitats en els sous i en els contractes del personal del Consorci de Turisme de Catalunya; i tot plegat ens porta que el volum de capital que en aquests moments està fora del control d'aquesta cambra i fora del control de la legalitat, com ja s'ha dit aquí, supera amb escreix els 900 milions.

En aquesta mateixa tribuna s'ha dit que aquest és l'escàndol, el cas més greu en aquesta legislatura. Em sembla que en aquesta cambra, des dels grups de l'oposició, ja ens conformaríem que fos això. Però entenem que cal aclarir-ho; si més no, cal buscar de qui són les responsabilitats i cal depurar-ho, no només perquè és la feina que ha de fer l'oposició en aquesta cambra, sinó també per un fet evident: perquè el turisme de Catalunya, el sector turístic, els empresaris, els treballadors, en definitiva, la marca Turisme de Catalunya no es pot veure afectada per aquest tipus d'irregularitats. És més, nosaltres entenem, i com deia al principi, que aquesta comissió no només —que ho ha de fer— ha de cercar les irregularitats o, en definitiva, tots aquells aspectes no justificats en la gestió i en la comptabilitat i en la contractació, sinó que més enllà d'això hem de posar en evidència aquest model de privatització encoberta, aquest model d'escapolir-se sistemàticament del que és la fiscalització del Govern o la fiscalització pública.

Avui dia hem pogut veure en un mitjà de comunicació de Barcelona que el pròxim, en el territori Subirà, el pròxim a caure serà l'Idiada —eh?—, la privatització de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil. No és estrany. Recordem també que en aquesta mateixa tribuna es va denunciar en el seu moment des de l'oposició el projecte Prisma, que era l'intent de fer tot el que és el control de la qualitat dels establiments turístics, després, a partir d'empreses externalitzades privatitzades. Nosaltres entenem que aquí, en aquesta comissió, el que hem d'estudiar és denunciar un model de gestió, denunciar un model sistemàticament que s'escapa al Parlament i que no ha demostrat ni efectivitat ni eficiència. En el cas, per exemple, que dèiem de l'Idiada, és una empresa que ha generat beneficis; és una empresa que presta un bon servei. No hi ha cap necessitat real de privatitzar-ho. Doncs, aquest és el model i entenem que la solució..., i entenem que si aquesta comissió hagués de tirar endavant, també hauria de contemplar la necessitat de reconvertir Turisme de Catalunya en un ens autònom. En un ens autònom del Govern perquè, en definitiva, s'ha demostrat que des de l'entitat autònoma ni es pot restar marge de maniobra ni es pot restar flexibilitat a l'hora d'actuar, ni en els mercats internacionals ni en la contractació ni en la promoció de la marca Turisme de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per aquestes raons que el Grup d'Esquerra Republicana demana a la resta de diputats, de grups, el suport per la creació d'aquesta Comissió d'Investigació per aclarir els fets, però, sobretot, per assentar les bases d'una nova política a l'hora de fer funcionar ja no no

7614

més les direccions generals, sinó també de reconvertir o veure com podem millorar la funció de les empreses públiques.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra té..., pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Neras i Plaça

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, és cert que des d'aquesta tribuna i en aquest darrer any s'ha parlat moltes vegades del tema del Consorci de Promoció Turística de Catalunya. Concretament –i se n'ha fet esment aquí–, que el 17 de juny de l'any passat es va presentar una iniciativa per part dels mateixos grups que la presenten avui, similar a la d'avui.

A nosaltres, al nostre Grup, ens semblava que aquest tema estava ben encaminat, tenint en compte que en el debat d'aquella proposta de creació d'una comissió d'investigació, a la qual feia referència, el diputat del nostre Grup, el senyor Francesc Codina, es va comprometre a donar suport a dues proposicions no de llei que demanaven encomanar a la Sindicatura de Comptes un informe de fiscalització en relació amb el Consorci de Promoció Turística de Catalunya i Turisme de Catalunya entre els anys 88 al 97. Però, per tot el que s'ha dit i pel que s'ha sentit i s'ha manifestat, sembla que això no és suficient. I ens trobem que una vegada més se'ns tornen a repetir tots els arguments que crec, sincerament, que hem debatut –repeteix– molt àmpliament en aquest Parlament. Des de preguntes escrites, interpellacions, mocions –avui o demà en veurem una altra en aquest mateix sentit–, proposicions no de llei, etcètera.

Sembla, però, que avui s'hi afegeix un nou element per demanar la creació d'aquesta comissió d'investigació. El senyor Clofent ho deia. La desaparició..., ell ha parlat del senyor Hortal, de la dimissió del senyor Hortal. Jo no hi entraré perquè el conseller li va contestar claríssimament per què el senyor Hortal havia dimitit. Sí que li explicaré el tema de la desaparició d'una sèrie de documents, la informació que jo en tinc. Miri, pel que fa a la desaparició d'aquesta documentació, que vostès han dit que no havia fet absolutament res, és veritat que el Departament va detectar la manca d'uns determinats expedients, però també és cert que per part del Departament s'han fet les denúncies oportunes d'aquesta desaparició. Però a més, voldria puntualitzar un altre tema, que a mi també em sembla important i al nostre Grup ens sembla important. Entenc que és greu la desaparició de la documentació, però aquesta documentació que ha desaparegut, en cap cas els expedients que s'han trobat a faltar corresponen només als anys 90 i 91. Perquè el senyor Clofent diu en la seva Moció i ho va dir en la seva interpellació..., parlava de l'any 90 fins al 95. Però, a més, la informació d'aquesta

documentació no és essencial per a la investigació que s'està reclamant, ni tampoc per a l'informe que ha d'emetre la Sindicatura de Comptes. Per tant, puc dir que no afecten la informació comptable ni tampoc les auditories.

Repeteix, doncs, que la feina de fiscalitzadora que ha de fer la Sindicatura de Comptes, a petició de la mateixa Conselleria pel que fa a les auditories dels anys 93, 94 i 95, com també a la que li va encomanar aquest mateix Parlament, com deia, mitjançant aquella Proposició no de llei que es va aprovar per unanimitat de tots els grups el mes de juny passat, es podrà realitzar, al nostre entendre, amb tota normalitat, perquè –com he dit– existeix tota la informació, tant la comptable com les auditories. Per tant, una vegada més, repetirem allò que hem dit per activa i per passiva: el tema està en mans de la Sindicatura de Comptes, que és qui ha d'emetre el seu informe.

Deia el diputat senyor Codina en la seva intervenció el mes de juny passat, tot referint-se a l'informe de la Sindicatura de Comptes: «Que la Sindicatura de Comptes escateixi, esbrini, ens informi a través de les seves conclusions i resolucions entorn de la problemàtica que avui ens ha portat a aquest debat. Em sembla» –deia– «que voler fer altra cosa és posar, senzillament, el carro davant dels bous.» Avui aquesta afirmació continua sent, al nostre entendre, vigent. D'aquí la nostra negativa a la creació d'aquesta comissió d'investigació. Em pregunto quina millor garantia volen si la Sindicatura de Comptes la va crear aquest mateix Parlament precisament amb la finalitat de fiscalitzar el propi Govern. Si és l'òrgan fiscalitzador, de quina instrucció ens parlen, senyor Novella? Per tant, nosaltres no barrem el pas a cap informació, no barrem el pas amb el nostre vot negatiu perquè si volen puguin continuar debatent aquest tema tantes vegades com vulguin. Sols diem, una vegada més, que, emès l'informe que hem esmentat tantíssimes vegades, després vostès facin totes les iniciatives que creguin convenient si consideren que per part del Govern no s'ha actuat correctament en el cas del Consorci de Promoció Turística de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris que encara no ho han fet. En primer lloc, el Grup Mixt: té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Bé, com ja s'ha dit, aquesta és la quarta ocasió que aquest Parlament té la possibilitat de debatre sobre unes possibles irregularitats detectades en uns anys en concret pel que fa al Consorci de Promoció i Turisme de Catalunya. El fet que sigui la quarta vegada que això es debati es corre el risc, tant pels que demanen la creació de la Comissió com pels altres que poden entendre que no és necessari, de repetir exactament les mateixes argumentacions que en més d'una ocasió s'han utilitzat.

Nosaltres hem de dir i hem de recordar que el nostre Grup té una idea molt clara de quines han de ser les línies que delimitin el que són responsabilitats polítiques del que són responsabilitats penals o possibles responsabilitats penals i que, sobretot, la primera no ha d'obstaculitzar ni tan sols impedir amb totes les conseqüències que les segones es produeixin. És per això que nosaltres hem dit en més d'una ocasió que alguns efectes que es volen buscar, que són més efectes partidistes o polítics que no pas d'esclarir realment quina és la intencionalitat que hi ha pogut haver en possibles irregularitats, la veritat és que tenen una eficàcia més que reduïda, per no dir pràcticament inexistent. I que a vegades, en moltes ocasions, com per exemple ha estat el cas de moltíssimes reprovacions, aquest fet fa que el debat de fons, el de quina és la política real del Govern en algunes actuacions concretes, fa que quedin en un segon lloc, molt enrere del que hauria de ser realment el debat original. És per tant que nosaltres no ens apuntem ni ens apuntarem mai a cap d'aquestes actuacions, perquè, es vulgui o no es vulgui, hi ha una intencionalitat política real al darrere.

Ara bé, el que sí que és evident és que el tema que tornem a debatre avui per quarta vegada té, malauradament, un gran interès. Té un gran interès perquè són moltes les obscuritats, les possibles irregularitats que cada vegada es van coneixent més pel que fa a aquesta temàtica i, en concret, pel que fa a l'actuació d'aquest Consorci de Promoció Turística de Catalunya. Nosaltres..., és un model –ja ho hem dit també en moltíssimes ocasions– que tal com està configurat actualment no ens acaba d'agradar del tot. Bàsicament, perquè es basa tot el que és la promoció turística de Catalunya en un consorci d'unes característiques molt determinades que fa que, pràcticament, el que és l'actuació pública quedi en un segon terme molt endarrerit del que hauria de ser la responsabilitat pròpia del Govern de la Generalitat i que, probablement, això, en algun cas, ha afavorit que poguessin ocórrer situacions com aquesta.

Ara bé, dit tot això, nosaltres observem amb extrema inquietud els fets que s'han donat a conèixer en aquest assumpte, i ens preocupa molt i moltíssim el fet que s'hagi constatat la desaparició d'uns documents referits precisament a aquesta qüestió. Nosaltres som del parer que qui ha de decidir sobre això, en primer terme, ha de ser la Sindicatura de Comptes, i que qui conegui, qui realment sàpiga que hi ha possibles irregularitats penals té el camí obert d'aquí fins a la Fiscalia d'una manera clara.

Ara bé, com que ens trobem en una autèntica cruïlla entre la necessitat d'aclarir uns fets que cada vegada són més obscurs i de l'altra una intencionalitat política clara del fet que s'acosten unes eleccions i, per tant, es vulgui o no es vulgui, l'interès en aquests assumptes creix, com també hem de recordar que existien en el seu moment diverses comissions d'estudi i d'investigació que es van proposar en el Congrés de Diputats i que el PSOE sistemàticament es va negar a acordar, nosaltres, malgrat dir tot això, ens mantindrem en la nostra postura que el que cal per sobre de tot és aclarir els fets que la Sindicatura de Comptes té encomanats, i un cop

això sigui possible, es poden demanar des de responsabilitats polítiques fins a responsabilitats penals que, com he dit, qui tingui coneixement real dels fets té el camí obert d'aquí a la Fiscalia per poder posar aquesta qüestió en solfa pel que fa a la qüestió penal.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular, i el que sí que demanaria i vull agrair a la resta de grups parlamentaris que han intervingut pel total respecte que han tingut sempre amb el posicionament del nostre Grup com el nostre Grup ha tingut amb el posicionament de cada un d'aquests grups. I lamento, he de dir-li, amb el respecte que sempre he demostrat i que el nostre Grup ha demostrat, les afirmacions que vostè ha fet, senyor Novella, respecte al Grup Parlamentari Popular, respecte a aquesta qüestió que... –paraules seves–, aquest bloc de dretes que no vol treure l'aigua neta en aquest tema.

Jo li demanaria perquè, a més, avui està *démodé* –per dir-ho d'alguna forma–, que rellegís, rellegeixi's vostè la intervenció del president del nostre Grup Parlamentari, la intervenció del president del nostre Grup Parlamentari el mes de juny de l'any 98, quan es va presentar també aquest mateix tema, i els arguments que donava el president del nostre Grup Parlamentari, i si realment vostè és sincer no ens pot acusar a nosaltres absolutament de res. I crec, espero i desitjo que reconsideri aquesta afirmació que vostè ha fet. Dit això, també, jo, el que podria fer avui per defensar el posicionament del nostre Grup és rellegir la intervenció del president del Grup parlamentari, del mes de juny –rellegir-la–; ho tindria, doncs, molt fàcil.

Bé, nosaltres en aquesta qüestió –no ho faré– hem estat molt clars i molt transparents, com en totes. He de dir que nosaltres vàrem presentar una proposició no de llei a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, la qual deia: «El Parlament de Catalunya, d'acord amb el que estableix l'article 146 del Reglament de la cambra, encomana a la Sindicatura de Comptes un informe de fiscalització amb relació al Consorci de Promoció Turística de Catalunya i de Turisme de Catalunya, entre els anys 88 i 97, ambdós inclosos». I va ser aprovada.

Per tant, accions, per part del nostre Grup parlamentari..., hi ha estat. Però vull deixar ben clara una qüestió a tots els grups parlamentaris, que és el fet concret que el nostre Grup parlamentari sempre actua amb coherència, perquè la coherència és el que dóna credibilitat a un grup polític. I amb aquesta coherència amb què hem actuat, el president del nostre Grup Parlamentari va condicionar dues qüestions; si no, donaria suport –i consta en el *Diari de Sessions*– a una comissió d'investigació. I una era que s'enviés tot un seguit d'informes al nostre Grup Parlamentari, que s'informés de totes i

cada una de les qüestions que «atanyen» –i hi pertanyen– aquest cas en concret, com són les auditories privades –les tinc aquí–, com són les auditories d'economia –les tinc aquí–, com és l'informe jurídic sobre possibles irregularitats de gestió –que tenim aquí. Per tant, des del Govern s'ha complert allò que el nostre Grup Parlamentari, a través del seu president, va demanar. I hi ha una altra qüestió, que també va demanar el nostre president, en nom del Grup Parlamentari Popular, que és el fet concret –i, després, amb la Proposició no de llei aprovada queda clar– que la Sindicatura de Comptes es manifesti en aquest sentit i que la Sindicatura de Comptes..., perquè és que la coherència que jo li esmentava a vostè abans implica que, des de l'any 1988, totes les comissions d'investigació que el nostre Grup Parlamentari ha tirat endavant –i la majoria d'elles han estat defensades pel president del Grup parlamentari, l'il·lustre diputat Josep Curto– sempre han estat en base a informes de la Sindicatura de Comptes. Mai hem tirat endavant ni hem fet cap petició de comissió d'investigació sense informes de la Sindicatura de Comptes. I, per tant, seria contradictori ara donar suport aquí a una comissió d'investigació sense l'informe de la Sindicatura de Comptes, perquè per a nosaltres aquesta és una qüestió realment important, norma de conducta que hem tingut. I per alguna cosa tenim la Sindicatura de Comptes, i crec que l'hem de fer servir.

I en la intervenció que hi va haver aquí, en el Ple del Parlament, en la darrera interpellació que va presentar l'il·lustre diputat senyor Clofent, el conseller Subirà també va manifestar estar d'acord a, una vegada tingui els resultats de la Sindicatura de Comptes, portar a terme totes les accions pertinents en aquest sentit; en tot el que surti a través de l'informe de la Sindicatura de Comptes, actuar-hi contundentment. I, és clar, un és amo dels seus silencis, però, al mateix temps, és esclau de les seves paraules. I, per tant, el nostre Grup parlamentari li ho recorda al conseller –lamento que avui no sigui aquí present, però li ho recorda, al conseller–, li ho recorda al Govern –indiscutiblement, nosaltres serem curosos, curosos, com ho hem estat sempre en aquesta qüestió. I, consegüentment, nosaltres creiem que ningú ha de tenir més interès a aclarir aquests fets que el mateix Govern. Ningú ha de tenir més interès a aclarir aquests fets que –realment, tota aquesta pèrdua de papers que hi ha hagut és lamentable– el mateix conseller. I, això, crec que per al bé del nostre país és essencial, realment, que s'aclareixi, i que s'aclareixi, des del nostre punt de vista, en les línies que li he esmentat.

Però, per si de cas –*per si de cas*–, el nostre Grup parlamentari, en aquesta votació, s'abstindrà. S'abstindrà perquè serveixi de recordatori amb el ferm compromís que, una vegada tinguem els informes de la Sindicatura de Comptes, si no s'actua com nosaltres creiem que s'ha d'actuar, aleshores nosaltres tindrem tota la llibertat, absoluta, per iniciar les iniciatives, per tirar endavant les iniciatives que nosaltres creguem convenients –ho repeteixo– per defensar allò en què creiem, que és l'honestetat en el treball fet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.*) Em demana la paraula el senyor Novella? Per què?

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, per contradiccions.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies. Senyor Víctor Ros, vostè sap –i li ho reconec públicament– el meu respecte personal cap a tots els diputats del Grup parlamentari. Per tant, que quedi constància d'això. El que he fet únicament, en nom del meu Grup, és una valoració política d'una tasca que s'havia fet i, en aquest sentit, li he deixat constància. Si li ha molestat en algun sentit, ho retiro i m'excuso.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciem la votació d'aquesta Resolució per crear una Comissió d'investigació. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La proposta ha estat refusada per 49 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de Seguiment de les Grans Inversions Turísticorecreatives a Vila-seca i Salou (Tarragonès)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, al quart punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una Comissió d'Estudi de Seguiment de les Grans Inversions Turísticorecreatives a Vila-seca i Salou, al Tarragonès. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Montserrat Duch, per un temps límit de quinze minuts. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci, perquè la diputada intervinent pugui iniciar la seva intervenció.

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Duch i Plana

Molt al principi de la legislatura, em sembla recordar –per allò de la memòria biogràfica– que la meua primera intervenció en aquesta cambra va ser referida a una comissió d'estudi –em sembla que es referia a la Comissió del Plaseqta, de les indústries químiques del Camp de Tarragona–, i ara, ja avançada la legislatura, tinc l'honor, novament, d'intentar defensar la creació d'una nova comissió, que, evidentment, no té passat, a diferència de la del Plaseqta, que sí que té, ja, un llarg passat.

Les comissions d'estudi es regulen per l'article 49 del Reglament i diuen que poden ser demanades per diversos grups parlamentaris o per un nombre suficient de diputats i diputades. Els diputats del Camp de Tarragona, de la circumscripció de Tarragona, ens felicitem d'haver aconseguit el suport del Grup Parlamentari Socialista, que tenia capacitat per suscitar aquesta creació de comissió, perquè pensem que, contra el que pugui semblar, no és un tema –el de la Comissió d'Estudi de Seguiment de les Grans Inversions Turístiques de Vila-seca i Salou i de les Conseqüències en Polítiques Públiques, perquè aquesta era l'explicació global de la proposta–, no pensem pas que sigui una problemàtica circumscrita en un àmbit territorial determinat, sinó que pensem, com diu l'article que regula les comissions d'estudi, que es poden crear comissions d'estudi sobre qualsevol assumpte que afecti directament la societat catalana.

Estem davant d'un tema que ha generat grans expectatives, fruit d'un acord que es va signar amb una multinacional de l'oci, amb el Parc Port Aventura de Vila-seca i Salou, una iniciativa de grans inversions –després parlarem una mica de les xifres–, un acord celebrat a l'estiu de l'any passat, que ha generat –dic– grans expectatives però que està, per a nosaltres, presidit per una gran opacitat. I, en la mesura que les expectatives permeten pensar en unes lògiques de creixement demogràfic, d'ocupació i d'inversió i, en general, d'increment del pes relatiu del sector turístic al conjunt del PIB, a nosaltres ens sembla que hi ha grans opacitats i grans interrogants al voltant d'això.

D'entrada, semblaria lògic fer alguna consideració, absolutament central per al Grup Socialista. Nosaltres no imaginem el creixement econòmic per si mateix, sinó que volem vincular les lògiques de creixement econòmic amb la creació de riquesa. Nosaltres volem vincular la creació de riquesa amb l'increment d'oportunitats per a les persones. I, des d'aquesta perspectiva, ens sembla, també, segurament obvi recordar que el fet de generar polítiques actives a favor de l'ocupació, necessàriament, s'ha de complementar amb mesures de dinamització de l'economia, i que aquestes mesures, les polítiques actives, la dinamització econòmica –en aquest cas, en el subsector turístic–, necessàriament requereix una coordinació integral de tots els recursos existents i, segurament, aquesta coordinació integral dels recursos existents requereix la col·laboració de tots els nivells de l'Administració, així com dels agents econòmics i socials.

Per tant, des de la perspectiva del Grup Socialista, que demana la creació d'aquesta Comissió, nosaltres no

veiem en l'horitzó d'aquesta gran inversió –una inversió de 250.000 milions, amb una perspectiva de quinze anys–, no la veiem exclusivament com allò que és, que certament és –un factor de dinamització turística–, sinó que, complementàriament a això, pensem que hi ha elements que aquest Parlament no pot menystenir, no pot bandejar, vinculats a elements de cohesió social i territorial.

Des d'un punt de vista de política turística, tots els observadors coincideixen a dir –i així es recull en l'exposició de motius de la Llei de creació del centre recreatiu i turístic, aprovada l'any 89– que, d'alguna manera, calia avançar, calia millorar, calia enriquir l'oferta turística catalana; que calia plantejar-se noves modalitats en el mercat de l'oci i l'esbarjo; que calia –dèiem, en la Llei, el 89– acreditar la imatge turística de Catalunya. I, des d'aquesta perspectiva, la Llei de creació del Consorci recreatiu turístic de Tarragona es plantejava quelcom modern, amb una concepció tecnològica diferent, intentant estimular una afluència equilibrada al llarg de l'any, intentant, d'alguna manera, neutralitzar aquell tret característic de la nostra oferta turística, que sempre l'ha caracteritzat, que és el problema de l'estacionalitat.

Bé, per tant, totes les diagnosi sobre l'evolució turística coincideixen a dir que hem d'avançar amb polítiques imaginatives, que hem de diversificar i millorar des de l'oferta. Per tant, des d'aquesta perspectiva, l'aposta per un parc temàtic que amplia la seva oferta és interessant, significa un salt qualitatiu. Probablement, fruit, potser, d'alguna declaració una mica triomfalista, podem pensar que, a partir d'això, la Costa Daurada pot esdevenir la principal destinació turística i lúdica d'Europa –potser sí–, però nosaltres estem d'acord amb els consellers de la Generalitat quan han afirmat, en diversos fòrums, que, d'alguna manera, la vertebració, l'avenç qualitatiu d'aquest pol turístic ha de potenciar el conjunt de les possibilitats del sector turístic al conjunt de Catalunya i que, segurament, fins i tot, pot contribuir, d'alguna manera, que s'incrementi el pes del sector turístic, que, actualment, em sembla, si no vaig errada, que és del 9% del PIB total català.

He deixat anar ja algunes xifres; estem parlant d'unes xifres absolutament sobredimensionades. En una primera fase, que s'acaba el 2003, es preveu una inversió de 70.000 milions, amb la creació de 1.500 llocs de treball directes. En una segona fase, que s'allarga fins al 2013, quan entri en marxa el nou parc i la zona lúdica i comercial, es preveu una inversió de 180.000 milions i la creació de 18.500 llocs de treball. L'estrella, l'estrella d'aquest nou parc és un parc cinematogràfic, que incorpora els elements més innovadors de la nova tecnologia virtual. El que passa és que al voltant d'aquestes grans xifres i d'aquestes grans expectatives s'han fet algunes consideracions dient: «La Costa Daurada pot esdevenir l'Orlando de Catalunya» i, si volen vostès, l'Orlando d'Europa. I, aleshores, aquest és un component que és el que, justament, jo voldria qüestionar i que penso que ofereix una agenda infinita de treball per a la Comissió d'estudi que posem a la consideració del Ple del Parlament.

La Costa Daurada està en condicions d'esdevenir l'Orlando d'Europa? Potser sí, podríem dir que potser sí, en la mesura que a partir d'aquesta inversió podem pensar que optem pel model de concentració de parcs, aquells models de concentració de parcs generadors d'economies d'aglomeració, amb efectes multiplicadors sobretot a la indústria turística. Des d'aquesta perspectiva, Orlando també va créixer al llarg de dues dècades; podem pensar que creem les condicions perquè això vagi per aquí. El que passa és que..., m'atreveixo a dir que la Costa Daurada difícilment és l'Orlando d'Europa, per moltes altres raons. Jo penso que tots compartim que la nostra és una economia social de mercat, diferent de l'economia americana; que les nostres cultures d'ocupació, de lleure i de mobilitat són diferents; que en la nostra tradició entre els inversors i l'estricta lògica del mercat cal la intervenció de l'Administració, i, per tant, la Costa Daurada, a hores d'ara, per aquestes raons i per algunes altres, difícilment pot ser l'Orlando d'Europa.

Per nosaltres, aquesta dinàmica d'expectatives creixents pot arribar a desbordar les capacitats de les administracions, més quan ens trobem en la situació que ens trobem, i és que, segurament, si la Generalitat hagués dotat d'organització regional el territori, no caldria que un grup parlamentari demanés la creació d'una comissió d'estudi, perquè hi haurien els fòrums i la capacitat de decisió en el territori que ja permetria fer aquesta tasca de planejament i de resposta a les necessitats.

Però, és clar, ara mateix estem parlant de la segona àrea en dinamisme econòmic del país, però que no té capacitat de decisió, que té un esquarterament absolut entre administracions, que no té cap mena de capacitat, probablement, potser, ni de tirar endavant gaires estudis que permetin fixar per on anirà tot això. No ho sé; el que volia repetir és això, no? S'anuncia una inversió multimilionària, anunciada a bombo i plateret, que per a nosaltres està envoltada d'incògnites. Sembla que l'estrella d'aquest nou parc és una... són construccions, espectacles des de la realitat virtual. La nostra temença és que les polítiques públiques afegides no siguin també virtuals, i això justament és el que voldríem corregir.

Quines polítiques públiques? Des de la banda dels inversors, les polítiques públiques pràcticament es redueixen a garantir els accessos òptims, i segurament aquí hi ha un esforç viari de l'aeroport, del port, de les infraestructures, en definitiva, necessàries; però, per a nosaltres, per al Grup Socialista, les polítiques públiques han d'anar més enllà de garantir el flux de visitants a les noves instal·lacions. D'aquí que pensem que sigui útil la creació d'aquesta Comissió d'estudi. A hores d'ara, només tenim iniciatives aïllades: la Confederació, la patronal i els sindicats estan començant a imaginar per on pot anar tot això, un petit exemple del Centre Logístic del Camp de Tarragona, que sembla més destinat a participar en fires i congressos que no a preparar la lògica; en aquest sentit, APPORT, que fa un altre tipus d'activitat difusora; o la Costa Daurada Convention Bureau, que també té, evidentment, les seves activitats molt limitades.

Per a nosaltres, la resposta coordinada d'una administració nacional i local responsable en aquest tema, com en d'altres, passa per l'organització regional del Camp de Tarragona. Vostès, el Grup de la majoria, això no ho han volgut fer, no han volgut complir un mandat estatutari, atesa la seva malfiança a descentralitzar la presa de decisions, atesa la seva desconfiança a atorgar capacitat de decisió al territori. Segurament no ho han fet, no ho volen fer, nosaltres treballem perquè això sigui possible fer-ho a partir d'una nova majoria.

De tota manera, com que és bastant difícil que en els mesos que resten puguem avançar en una organització metropolitana regional, jo voldria, una mica, anar concretant quins són aquells ítems, quins són aquells aspectes de les polítiques públiques que caldria resoldre, que caldria planificar al voltant d'aquestes grans inversions milionàries. Des del punt de vista viari, no es pot dir des de cap punt de vista que tinguem una salut viària òptima en aquelles comarques; ens cal l'ampliació del tercer carril de l'A-7, la connexió interior de l'A-7 amb l'A-2, la situació de la 240, i no diguem la situació famosa de la 340. Des del punt de vista sanitari, tampoc tenim una situació òptima ni a nivell de places hospitalàries ni pel que fa al Servei d'Emergències Mèdiques. Des del punt de vista de seguretat, segurament tot això implicarà un redimensionament de la policia o dels bombers. Què dir del cicle de l'aigua, l'eficàcia energètica i la política hidràulica? Es va fer un transvasament, però, si les demandes són creixents, potser això generarà també tensions des d'aquest punt de vista. I de la política de residus? A la zona s'estan aixecant moltes veus en contra del tercer forn a la incineradora de residus urbans, que nosaltres compartim. La realitat, si no planifiquem seriosament la reutilització, el reciclatge i la recuperació, potser ens portarà, indefectiblement, a això; no ens podem resignar que això sigui així.

Des del punt de vista educatiu, pensar en una captació de sis, deu milions de visitants, en la seva majoria estrangers, implica, segurament, reforçar les capacitats, per exemple, en idiomes de la població ocupada, i la situació de l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona és la més crítica del conjunt de Catalunya. O què diríem respecte dels cicles formatius? El famós Pla de la formació professional, absolutament insuficient, que fa que, per exemple, en aquelles comarques dos cicles no tinguin presència, en absolut, i alguns estiguin tractats insuficientment. Estem parlant d'espectacles del món de la cinematografia, la imatge i el so, i resulta que la família de comunicació, imatge i so no té cap cicle formatiu previst perquè s'imparteixi en cap centre de secundària d'aquelles comarques. Això també s'hauria de resoldre; no es van atendre al seu moment les al·legacions dels ajuntaments, però potser, a la vista d'aquesta gran inversió i de les habilitats que necessita, que demanda, potser valdria la pena que la Generalitat es replantegés això; o, per exemple, completar altres cicles formatius que estan absolutament lligats a les possibilitats d'ocupació: sempre diem que hem de planificar l'oferta formativa en funció de les demandes, i les demandes sembla que poden ser creixents des d'aquest punt de vista.

Veig que s'està acabant el temps... Volia també alertar al voltant de la necessitat de redimensionament del port i de l'aeroport. L'aeroport sembla que amb el nou pla director comença a avançar una mica des d'aquest punt de vista.

Què diríem respecte d'altres qüestions? Si diuen les expectatives més optimistes que anem a un increment sobre cent cinquanta mil habitants a la comarca, al Camp de Tarragona, això segurament requereix també planejament, des del punt de vista de l'habitatge o d'altres serveis públics. Ens sembla que no s'està donant resposta, que no hi ha cap mena de previsió des d'una perspectiva de curt i mitjà termini per part de la Generalitat, i per això proposem la creació d'aquesta Comissió d'estudi, perquè col·labori en el disseny de quins són els ítems i perquè, d'alguna manera, participi en una resposta pública suficient. Perquè, és clar, nosaltres volem que aquest gran creixement –que salutem– estigui orientat. Això es pot fer de manera orientada o anàrquica, amb previsions rigoroses o a corre-cuita, amb voluntat integradora i solidària o amb el triomf del camp qui pugui. Jo diria que, com que la Costa Daurada no és Orlando, doncs, no hem d'acceptar que s'hi instal·li el camp qui pugui, sinó que hem de donar una resposta orientada, rigorosa, integradora i solidària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó. Endavant.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Bé, el que es demana des del Grup Socialista és la creació d'una comissió d'estudi de seguiment de les grans inversions turísticorecreatives a Vila-seca i Salou. Amb aquest encapçalament, jo diria que és difícil poder-se negar a votar en contra o no votar a favor d'una proposta d'aquestes característiques, tenint en compte que el que es planteja és estrictament una comissió d'estudi. I, per tant, nosaltres, ja anuncio que hi votarem favorablement, perquè entenem que la proposta en si és en positiu i, per tant, no perjudica absolutament res ni a ningú.

Una altra cosa diferent és quin és el paper i quines serien les responsabilitats d'aquesta Comissió. Jo he escoltat detingudament la diputada senyora Duch, i la veritat és que m'ha sorprès una mica tota l'anàlisi que ha fet, pràcticament, de totes les necessitats, segons ella, del Camp de Tarragona, i jo no sé si això hauria de ser, diguem-ne, matèria d'aquesta possible Comissió d'estudi, perquè em fa l'efecte que en el tema que és, el que hauria de ser la raó de ser d'aquesta Comissió, ja, Déu n'hi do. Evidentment que llavors hauríem de discutir a veure si aquesta Comissió hauria de servir més per esbrinar els imports, les inversions, els projectes en si que es pensen fer a partir d'ara en aquesta zona, o si hauria de servir també per discutir el model de desenvolupament, per exemple, del Camp de Tarragona. En

tot cas, seria bo i interessant cenyir una mica quina hauria de ser la raó de ser d'aquesta Comissió.

Sigui com sigui, nosaltres no entrem a fer més valoracions de les que la proposta en si representa. Nosaltres entenem que el fet que s'hagi anunciat de nou una inversió multimilionària en aquesta zona, de per si i tenint en compte bàsicament que ens n'hem assabentat pràcticament tots els diputats d'aquesta cambra per la premsa, home, el fet en si ja representa que és bo i és interessant que coneguem, de primera mà, com, quan i de quina forma seran aquestes inversions. La resta, que si el Camp de Tarragona té possibilitats d'esdevenir l'Orlando o no d'Europa, aquesta és una discussió probablement que no tots els grups ens hi posaríem d'acord, i em fa l'efecte que, si el debat deriva cap aquí, llavors haurien de ser probablement les conseqüències diferents. Però, torno, en tot cas, al que discutíem al principi: com que el que es demana és una comissió d'estudi per conèixer les inversions que es pensen fer en aquesta zona..., i amb perill –i d'això m'havia oblidat– que probablement la gran part, per no dir totes les inversions en aquesta zona seran privades, amb el que això, en tot cas, representa d'obstacle que de per si pot tenir aquest Parlament. Però com sigui que malauradament, en definitiva, la Generalitat hi tindrà un paper important quant a modificacions de qualificació del sòl i d'altres repercussions que pot tenir sobre el territori, ens sembla, per tot això que he dit, que la Comissió en si és interessant i, per tant, no ens queda cap altre remei, i, em sembla, a més a més amb molt bona intenció, votarem favorablement a la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En la passada legislatura, en aquesta alçada més o menys de legislatura o potser abans, sortíem en aquesta estrada a defensar la creació d'una comissió al voltant del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i de Salou. Érem, a més, els primers signants d'una proposta de creació de comissió, en què hi havia els altres grups de l'oposició: del Grup Socialista, el diputat senyor Arseni Gibert; del Grup d'Iniciativa per Catalunya, el diputat senyor Joan Saura; i del Grup Popular, el diputat senyor Josep Curto.

En aquell moment estàvem preocupats per unes coses per les quals ara no n'estem gens, de preocupats. En aquell moment ens preocupava la transparència de les inversions i la relació del Govern de la Generalitat amb aquestes inversions. Ara no ens preocupa això, són unes inversions privades, sense suport institucional en forma d'aval, i que, a més a més, tenen darrere uns inversors internacionals capacitats per fer front a aquestes inversions, cosa que no succeïa en aquell moment. Per tant, a nosaltres no ens preocupen les inversions en si; al contrari, celebrem profundament, ens alegrem que les comarques del Camp de Tarragona, que la zona de la

Costa Daurada del Camp de Tarragona pugui rebre aquesta inversió, i pugui rebre aquesta inversió que és, a més a més, una inversió que servirà per produir un nombre important de llocs de treball i que és, a més a més, una inversió que servirà també per dinamitzar el turisme de la zona.

El turisme de la zona és un turisme que havia arribat a un punt d'inflexió preocupant. Per un cantó, per la degradació de l'oferta turística, concentrada en uns nuclis que havien acabat a mans dels «tour-operadors», que oferien uns preus més barats, i, per tant, es veia obligada –l'oferta– a fer una oferta d'una qualitat baixa o a un estancament del turisme intern, que era un turisme molt consolidat, que era un turisme molt estable, però que era un turisme que no augmentava.

Les inversions del Centre Recreatiu i Turístic són, en aquest sentit, molt positives. A nosaltres, sí que ens preocupen unes coses col·laterals a les inversions, i aquestes coses col·laterals a les inversions són les que ens obliguen a votar favorablement aquesta proposta. O sigui, no ens preocupen, per exemple, qüestions tampoc urbanístiques. La Llei 2/89 –i, posteriorment, la seva modificació amb la Llei 6/94– deixa molt clar, en el perímetre del Centre Recreatiu i Turístic, què s'hi pot fer. Nosaltres no vam estar d'acord que es pogués fer tot el que s'hi pot fer segons la llei, ni vam estar d'acord en el procediment utilitzat per a l'adquisició de terres –no hi vam estar d'acord. Eren unes terres privades, que s'adquirien, des d'un procediment públic, per a un aprofitament privat. I, en això, no hi estàvem d'acord, però la Llei es va aprovar, la Llei s'ha executat, la majoria és la que és i l'acatem. I, a més, aquest, ara ja no és un punt de discussió, perquè això ja s'ha superat: diguem que els antics propietaris privats ja no existeixen com a propietaris i ara hi ha uns altres propietaris privats, que són els que han d'executar.

El que ens preocupa ara és el desenvolupament de la zona amb aquesta nova inversió, pel que fa a l'estructura social i pel que fa, especialment, a les infraestructures viàries –pel que fa, especialment, a les infraestructures viàries. Realment, la Costa Daurada, en la seva zona del Camp de Tarragona –i, fins i tot, en el Baix Penedès– ha patit un gran creixement demogràfic –els darrers anys, especialment– per la facilitat de transport a Barcelona, ja sigui rodat, i per la millora tant de freqüència com de funcionament del transport ferroviari. Això, els que vivim a la zona, aquesta, que pot anar de Cunit fins a Cambrils, ho sabem perfectament; tots els nostres municipis han crescut molt en demografia els darrers anys. A Cunit, un 100,4% en dos anys; en el que és Torredembarra, de 6.000 a 10.000 habitants en quatre anys.

Aquest creixement és un creixement que té a veure amb l'estructuració social, que comporta problemes, també –problemes, especialment, d'infraestructures. En aquests moments, al Camp de Tarragona vivim amb unes infraestructures molt deficitàries –*molt deficitàries*–: unes infraestructures de comunicació que són les que haurien pogut ser adequades dècades enrere, però que no són les que necessita la població resident tot l'any, ara. Abans ho esmentava la diputada senyora Duch: la nacional 240 i la nacional 340 són dos insults

als ciutadans i a les ciutadanes d'aquelles comarques que paguen impostos –que, fins que l'Agència Tributària no ho demostrï, ho són tots. Són un insult. L'A-7, l'autopista, només amb dos carrils –i amb el preu que té!–, és un segon insult; jo dissentiria de la diputada senyora Duch en les fites que ha posat. Avui dia, pel que fa a aquelles comarques, l'única fita real, parlant de l'autopista, és la gratuïtat. L'única fita real que ens hem de posar, parlant de l'autopista, en aquelles comarques, és la gratuïtat. No podem ja pensar en grans desdoblaments de carreteres nacionals, perquè el desdoblament de la 340 ja està fet; el desdoblament de la 340 és l'A-7. Ja està fet.

Ens preocupa l'aeroport. Des d'un punt de vista d'aquelles comarques, que millori la seva infraestructura, però també des d'un punt de vista nacional. Hi ha alguna gran àrea metropolitana a Europa que es planteja un únic aeroport en un únic lloc? París? Londres? Roma? Es plantegen un únic aeroport en un únic lloc? París, Londres i Roma tenen més d'un aeroport i, en algun cas, més de dos. Per què, des d'una concepció nacional, no ens plantegem que el Prat té quarts i cinquenes pistes, i les quarts i les cinquenes pistes del Prat són els aeroports de Reus i Girona? I, en el cas de la inversió d'Universals a Port Aventura, és evident que cal connectar el port de Tarragona, la seva terminal de passatgers, amb l'aeroport de Reus. Ens ho deia en una visita l'actual president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, l'exdiputat de Convergència senyor Lluís Badia. Ens deia: «Quan funcioni Universals, ens vindran grans transatlàntics portant passatgers de luxe, haurem de tenir el port preparat per a rebre'ls, i en condicions de rebre'ls, però, a més a més, ja ens han avisat que, aquest passatge, si arriba amb vaixell se n'anirà amb avió, i si arriba amb avió, se n'anirà amb vaixell», que són els circuits que funcionen d'aquest turisme. I em deia: «No tenim el port preparat, no tenim l'aeroport preparat, no tenim les connexions viàries adequades entre el port i l'aeroport.»

És aquesta la que nosaltres creiem que hauria de ser la feina essencial d'aquesta Comissió de Seguiment, no només, diguem-ne, parar compte en la transparència de la inversió privada, perquè, en principi –hi insisteixo–, nosaltres no tenim cap dubte, que hi hagi transparència en la inversió privada; ni parar compte en la normativa urbanística de les construccions en les inversions, perquè la Llei ho deixa molt clar, i no en tenim cap dubte. És, com es deia en el cas de la diputada socialista, les polítiques públiques que facin possible que la inversió privada sigui rendible territorialment, que sigui rendible socialment i que, a més a més, no «collisioni», no «collisioni» l'augment demogràfic puntual que significarà l'obertura d'aquest parc, d'aquest gran parc –el gran complex de parcs–, amb l'augment demogràfic natural estable que també té aquella zona. I que aquesta eclosió no sigui negativa. Es tracta de treure, des de la perspectiva pública, el màxim rendiment possible d'aquesta extraordinària inversió privada. És en aquest sentit que nosaltres votarem a favor d'aquesta Comissió, no en el sentit –hi insisteixo– de controlar la despesa privada –perquè no tenim ni competència per fer-ho, ni ho creiem necessari– ni controlar, tampoc, unes possibles problemàtiques urbanístiques, perquè, de

moment, tampoc tenim cap creença per estar en aquesta situació.

Ara, aquest tercer punt, sí que ens interessa molt, sí que ens preocupa molt i sí que creiem que seria convenient que el Parlament donés una resposta positiva, una resposta constructiva, una resposta d'empenta a aquestes polítiques públiques, i –senyor president, amb això acabo– no només d'empenta, sinó de coordinació. Perquè de polítiques públiques al voltant, ja se n'estan dissenyant. El que de vegades no tenim clar és que es coordinin, i això és tan important, de vegades, com fer-les.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Ara, sí, amb una intervenció que pot ser una mica més tranquil·la que la d'abans, perquè el temps em constreny.

Bé, se'ns presenta una demanda de creació d'una comissió parlamentària per tal de seguir tot el tema de les futures i previsibles inversions importants al parc turístic de Vila-seca - Salou. Sobre això, el nostre Grup hauria de fer dues o tres consideracions. La primera: nosaltres ja ens vàrem manifestar, quan es van discutir disposicions legals sobre els centres recreatius i turístics i, també, en una interpellació i la subsegüent Moció que vam fer sobre turisme fa poc, aquí, al Parlament, amb el seguit de dues qüestions significatives. Primera: nosaltres som partidaris de planificar, analitzar els impactes i realitzar mesures de reequilibri per a tota activitat significativa. Naturalment, en conseqüència, donada la importància d'aquestes inversions i d'aquesta activitat que es preveu, també defensaríem aquesta necessitat de planificació, d'anàlisi d'impacte i de mesures de reequilibri.

Sobre el tema del turisme a Catalunya, que és un tema important, hem de passar d'un model antic, basat en els preus –un baix nivell de formació i insuficiències en els serveis públics–, a un nou model. Un nou model –que em sembla que en això estaríem d'acord, la cambra– basat en la qualitat, la diversificació del turisme, un bon nivell de formació, un bon nivell de serveis complementaris i la informació i l'atenció a les reclamacions dels turistes. I, entre aquests temes, el màrqueting. I haig de dir que el parc de Vila-seca - Salou té un bon atractiu en el sentit que pot ser un motor d'impacte, de màrqueting i d'activitat econòmica. En aquest sentit, seria positiu, diguem-ne, intentar donar-li una certa empenta. I així ho reconeixem, així ho reconeixem. Ara bé; també l'Organització Mundial de Turisme, en els darrers informes sobre turisme, encoratja que els governs facilitin la participació dels ciutadans en tots els temes que fan referència a la planificació turística. I, naturalment, la cambra –aquesta cambra– seria un dels

llocs on hi ha d'haver, indubtablement, aquesta participació política.

Però examinem breument el projecte que sembla ser que es desenvoluparà en aquesta zona. És un projecte important, si, realment, les notícies dels diaris hi són..., i agrairia al representant del Grup de la majoria, si disposa, sobre això, d'informació, que la facilités a la cambra. 100.000 milions de pessetes amb la creació d'un parc amb activitats noves, que comportaria la creació, aproximadament, d'uns 80.000 llocs de feina nous. No sé els usuaris que diàriament utilitzarien aquest parc –la xifra, no la tinc–, però, veient les inversions i el lloc de feina, no seria de descartar que passessin més de 100.000 persones diàriament per aquest parc. Això, en una àrea geogràfica que té, penso jo, diria, menys de 250.000 habitants, és un impacte fort, molt fort, molt fort. Només cal fer quatre números per adonar-se que és un impacte fort. Això implica necessitat de preveure aquests impactes, com els deia abans, planificar-los i, per tant, donar-hi mesures de reequilibri.

Els lliberals més lliberals reconeixen que hi ha tres casos en què han d'intervenir, necessàriament, els poders públics. Aquests casos són: quan hi hagi externalitats econòmiques o socials, quan es tracti d'activitats en règim de monopoli i quan estiguem fent qüestions que es diuen «béns públics», que ens afecten, naturalment, el pressupost públic i són part dels ciutadans. Em temo que, fins i tot des del punt de vista lliberal, l'impacte que pot tenir el parc de Vila-seca - Salou sobre la zona requeriria una intervenció de les autoritats públiques, perquè hi ha externalitats –positives, però també n'hi pot haver de negatives–, es tracta d'un parc que té una actuació en un règim –per les seves activitats– de quasi-monopoli, i, a més, es tracta d'uns diners públics amb els quals hi haurà prestació de serveis públics. Per tant, haurien d'entrar les autoritats públiques, necessàriament, fins i tot –hi insisteixo– des de la doctrina més lliberal, a intervenir.

Es plantejaran una sèrie d'impactes –alguns, ja els han mencionat els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– com són, en primer lloc, tot el tema de la xarxa viària, aeroport i port; avui dia, hi ha carreteres nacionals que, segons per on se surt d'aquest parc, hi ha una saturació absoluta a la temporada d'estiu. Molt més es donarà en aquest cas: els accessos a l'autopista, etcètera. S'hauria de planificar tot el tema de xarxa viària, serveis d'aeroport i serveis del port.

Però és més: si nosaltres veiem l'impacte de la quantitat de gent que va a aquesta zona en un dia, en un dia! –i, per estudis que es fan, normalment, la mitjana de les escombraries que deixa cada turista arriba a 500 grams, diguem-ne, mig quilo per dia–, tindríem, també, problemes de residus, problemes de serveis d'aigües..., és a dir, tindríem problemes mediambientals. I aquest és un tema que hem de planificar.

Serveis públics de seguretat i de sanitat –qüestió molt important per donar un turisme de qualitat– i tot un impacte que tindria aquesta qüestió sobre les activitats econòmiques de la zona, que, en general, podria ser positiu, però n'hi hauria algunes de negatives, o podrien ser negatives. Com quedaran els comerços de la zona?

Com quedarà la restauració de la zona? Com quedaran d'altres activitats econòmiques de la zona? I què es pot fer perquè l'impacte sigui positiu per a ells i no negatiu?

Finalment, si volem donar un bon servei als turistes caldria que ens plantegéssim seriosament un tema que ha sigut deficitari tradicionalment al turisme a Catalunya i a Espanya: el tema de la formació de la gent que va a prestar aquests serveis. Bé, en això tampoc som capdavanter en aquests moments, hi han insuficiències importants; cal veure també les condicions laborals dels treballadors que es dedicaran a això, i caldria, per tant, planificació.

Estem potser encara a temps, i en aquest sentit trobem adequada i oportuna la proposta que ens fa avui el Grup Socialista. És a dir, crear una comissió parlamentària en què els representants dels diversos grups polítics de Catalunya puguin dir la seva i puguin seguir això, seria una mostra, si s'acceptés per part del Govern, de donar transparència, participació i consens en un tema tan important per a aquesta zona, i important també per al turisme de Catalunya. L'impacte pot ser molt fort, i, naturalment, quan hi han impactes, hi han aspectes positius, però hi han aspectes que poden ser també negatius, que es donen de forma negativa, i calen intervencions per reequilibrar-ho.

És en aquest sentit que nosaltres entenem, com he dit abans, que és oportuna i és convenient aquesta creació de la comissió, i el nostre Grup donaria suport a aquesta iniciativa del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Francàs, que veig que ho fa des de l'escó.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Molt ràpidament, per qüestió d'economia de temps i perquè entenc que tot el que s'ha dit seria absolutament assumible pel mateix diputat que els parla.

Bé, nosaltres, quan vam veure aquesta proposta, he de reconèixer que no vam entendre on anava. Una mica, vam veure un sentit ambigu en la proposta i vam fer volar la imaginació, que a vegades és bo i a vegades és dolent, i ens vam imaginar des que era una proposta altament positiva, de fer el seguiment, de veure com es desenvoluparà allò, fins que hi havia alguna connotació negativa, de veure si hi havia hagut alguna irregularitat fins ara o es pressuposaven irregularitats. Era una qüestió imaginativa que avui, evidentment, hem comprovat allò que la imaginació és perillosa, perquè a l'hora de les exposicions, doncs, hem vist que sobrava l'esforç imaginatiu, no? És a dir, sembla que va per un altre cantó.

I, diguéssim, acceptant..., o essent conscients i acceptant les preocupacions dels grups..., és a dir, entenem, evidentment, que allà fa falta una forta planificació, però el que no entenem és la solució, no entenem la

necessitat d'una comissió. Més aviat entenem la necessitat d'una no-comissió per fer això. És a dir, nosaltres entenem que, si s'ha de planificar un desenvolupament especial d'una determinada zona –cosa que és evident–, el que és important és que el Govern planifiqui, planifiqui ràpid, perquè és la seva responsabilitat, i fonamentalment per això cobra –tampoc ens enganyem. Un cop ha planificat, hi ha mecanismes, via interpellació, via compareixences, via proposicions no de llei, etcètera, per marcar-li algunes pautes o per fer el seguiment. I, llavors, no veiem que solucionés el problema o que ajudés a minorar el problema el fet de crear una comissió, sinó més aviat el contrari. És a dir, jo crec que d'avui hem de treure en positiu que hi ha una preocupació per tots els grups de la cambra que es planifiqui bé, i possiblement això hauria d'acabar en una instància al Govern, per instar que planifiqui, que porti aquestes planificacions, etcètera.

Però insisteixo que no podem..., o no donarem suport a la comissió, perquè no entenem l'eficàcia d'aquesta comissió. És a dir, més aviat pensem el contrari, i ens apuntaríem a aquella frase d'un famós polític que «quan es crea una comissió...» Insisteixo que, de totes maneres, som conscients que la preocupació és positiva i que la planificació d'aquella zona, de la Costa Daurada, en la zona de Vila-seca i Salou, és absolutament urgent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Senyor president, senyores i senyors diputats, la construcció del parc recreatiu turístic de Port Aventura ha estat, sens dubte, una importantíssima actuació per a les comarques de Tarragona, malgrat que ja des del començament el Partit Socialista hi va posar moltes dificultats. Ara, amb la proposta de creació d'aquesta Comissió d'Estudi i Seguiment, sembla com si volguessin aprofitar l'última ocasió per veure si poden justificar les seves accions anteriors, encara que sigui en base a semblar el dubte i a fomentar la insinuació. Es van equivocar, senyora Duch, en aquell moment, i ara ho tornaran a fer.

Això que ara és una realitat que tothom aprecia i valora, excepte uns quants que es neguen a acceptar-la perquè els ha jugat en contra, no s'hauria fet sense una voluntat política decidida de crear una infraestructura turística que dinamitzés un entorn i un territori que s'havia anat –tal com deia el diputat senyor Bargalló– degradant i endarrerint en els últims anys. Va ser una aposta de futur valenta i arriscada, que amb aquesta ampliació queda demostrat que, a més a més, va ser encertada. De totes maneres, cal també recordar que en aquell moment va estar a punt de fracassar pels pals que contínuament s'anaven posant a les rodes. Avui, afortunadament, el conveni està signat, està dat i beneït, i aquests pals, més que preocupació, avui ens provoquen una certa pena o, si volen, tristor.

A part de totes aquestes consideracions històriques que ens situen en el tema i que ens reafirmen en la validesa i en l'encert de la construcció de Port Aventura, hi ha un fet que potser se'ls ha escapat a l'hora de proposar o argumentar la creació d'aquesta Comissió d'Estudi i de Seguiment de les Grans Inversions Turísticorecreatives a Vila-seca i Salou, i és el fet, gens negligible –gens negligible–, que qui fa les grans inversions és una empresa privada. I, a aquestes altures, no crec que quedi ningú que defensi l'intervencionisme de l'Administració en els afers d'una empresa privada que compleix la llei, i els recordo que estem en un estat de dret, en què qualsevol persona física o jurídica que actuï respectant l'ordenament jurídic i ajustant-se a les obligacions derivades de les autoritzacions o permisos que se li requereixen i se li atorguen ha de poder desenvolupar les seues activitats lliurement, i, a més a més, se li ha de reconèixer la presumpció d'innocència.

Vostès, ni es fien de l'empresa, ni confien en les administracions que han de vetllar pel compliment de la legalitat i de les repercussions que aquesta inversió pot tindre al conjunt del territori de la societat. Vostès estan qüestionant una gran iniciativa i una gran inversió de futur. No vull creure que ho puguin fer per altres motius o interessos que els que realment han exposat, com podrien ser els territorials, en els quals, volgutament o inconscientment, podrien col·laborar els diputats i diputades del Camp de Tarragona, la qual cosa seria difícilment justificable; m'estic referint a la preocupació que en el sector turístic d'altres zones de la costa catalana genera aquesta ampliació. Vull recordar-los també que les infraestructures que es varen fer amb motiu de Port Aventura són les que ara fan possible aquesta inversió i que no són necessàries més actuacions viàries o d'accensos que representin despesa pública addicional per a les administracions.

Vostè, senyora Duch, ens ha parlat més que d'una comissió de seguiment d'una comissió de planificació. Ens ha parlat d'organització territorial, ens ha parlat d'organització regional, com donant la culpabilitat primera, intermèdia i última al Govern de la Generalitat que no s'hagi fet. Jo li voldria recordar que hi ha un pas previ a la regionalització de Catalunya, que és la constitució de Catalunya en província única. Vostès, doncs, durant molts anys han estat responsables que això no pogués ser una realitat. Ens ha parlat de l'aigua, de les possibles mancances de l'aigua, una aigua, del minitransvasament, que vostès inicialment no volien i s'hi varen oposar, i que, mercès a la planificació del Govern de la Generalitat, té una reserva de dos metres cúbics per segon per a donar compliment a aquestes necessitats i altres que se'n puguin derivar, que garanteixen el creixement d'una zona tan important, com és el Camp de Tarragona. I què vol que li digui de l'aeroport de Reus, si hem tingut tants anys, tants anys, a través d'AENA, de poder-ne fer l'ampliació perquè ara no es trobés collapsat?

Jo no sé, parlant de l'opacitat que vostè comentava al començament, senyora Duch, no puc recordar en este moment si aquest zel també vostès el van demostrar, el va demostrar el Partit Socialista a Andalusia, amb motiu de l'Expo o en la posterior adaptació del parc de la

Cartuja, en què a més a més hi ha una important inversió pública. I no m'estic referint a les irregularitats descobertes posteriorment, perquè sí que l'any 95 es va crear una comissió d'investigació, però a hores d'ara encara no s'ha arribat a constituir; o no sé si ho faran en el parc previst al País Valencià, terra mítica, que sembla ser que té una inversió pública del 50% del total, o amb el que es farà a Ciudad Real, que té un nom referent a Don Quijote, que sembla ser que la inversió pública serà del 70%. (*Remor de veus.*)

No hem de tenir, per tant, ni el menor dubte, senyores i senyors diputats, respecte al desenvolupament d'aquestes inversions, perquè si es detectés qualsevol irregularitat –industrial, urbanística, turística, de seguretat, laboral, etcètera– les diferents administracions implicades actuaran amb rigor i transparència, com és costum en l'àmbit de les seues competències, donant-ne compte puntualment a aquest Parlament, si fos el cas.

Però m'han de reconèixer que crear ara aquesta Comissió d'Estudi i de Seguiment de les Grans Inversions d'una empresa privada seria una greu interferència, que podria introduir dubtes en aquests empresaris que no tan sols de paraules, sinó també de fets, han apostat per Port Aventura, han apostat per la Costa Daurada i estan col·laborant en la creació d'activitat econòmica en el sector turístic de tot el sud de Catalunya.

Per acabar, permetin-me fer-los unes comparacions que segurament il·lustraran el que els he estat explicant. S'imaginem la cara dels senyors de Repsol, que han anunciat una inversió de 81.000 milions de pessetes al polígon petroquímic de Tarragona, si el president de la Generalitat els hagués dit dissabte, en la visita que va fer a les seues instal·lacions, que volem crear una comissió parlamentària per a estudiar i fer el seguiment o la fiscalització de la seua inversió? O la dels senyors de la BASF, o la que haurien fet els senyors de la SEAT-Volkswagen quan van decidir traslladar-se a Martorell? Doncs, ara imaginin-se la cara d'incredulitat que deuen fer els senyors d'Universals Studios, que s'han decidit a fer una inversió de 250.000 milions de pessetes en quinze anys i que suposarà la major inversió realitzada en un projecte turístic a tot l'Estat. Una inversió que s'estima que generarà una mitjana d'entre els 3.250 llocs de treball anual, al llarg d'aquests quinze anys, per a dur a terme les obres d'infraestructura, sense comptar amb els que es necessitaran per a fer-la funcionar a mesura que es vagi posant en marxa. S'imaginem la cara de totes aquestes persones que hi podran treballar, o la del sector turístic de la Costa Daurada? Estic segur que en aquests casos no seran cares d'incredulitat. Seran..., o, millor dit, haurien estat cares de decepció, si nosaltres haguéssim contribuït amb el nostre vot a la creació d'aquesta Comissió.

Com tots vostès ja han intuït, aprofito per acabar dient-los que el nostre Grup votarà negativament a la constitució de la Comissió que ara ens ocupa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

7624

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Duch em demana la paraula. Per què me la demana?

La Sra. Duch i Plana

Per aclariment d'un error i per una contradicció.

El president

Mig minut.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies. Primer que res, vull manifestar que, inicialment, aquesta iniciativa parlamentària s'havia plantejat –hi deu haver hagut algun error potser imputable al meu Grup– com a Comissió d'Estudi i Seguiment de les Grans Inversions a Vila-seca i Salou i de les *Consequències en les Polítiques Públiques que comporta*. Aquesta segona vessant de la iniciativa, no sé per quina raó no ha aparegut, i penso que fixava molt bé quin era la nostra pretensió.

I a continuació volia dir, primer, que aquesta iniciativa no està feta amb cap convenciment que hi hagi cap irregularitat; nosaltres no hem parlat en cap moment d'això. Tampoc volem controlar cap inversió privada. Simplement, volíem impulsar la resposta coordinada de les administracions, i, en qualsevol cas, això estaria relacionat amb algunes de les claus de l'èxit que els mateixos executius de l'empresa reconeixen com a centrals.

I, finalment, que, si es creés una comissió parlamentària, això no ha de provocar cap astorament de ningú, perquè, que jo sàpiga, la sobirania encara resideix en el Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut refusada per 61 vots en contra i 40 vots a favor.

Passem al capítol d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la millora i la modernització de l'Administració de la Generalitat

La primera de les interpellacions, que era el cinquè punt de l'ordre del dia d'avui, ha sigut retirada. A la taula d'aquesta Mesa consta per escrit la retirada d'aquesta interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia per a millorar les possibilitats d'autogovern

Per tant, iniciarem el debat de les interpellacions amb el sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia per millorar les possibilitats d'autogovern. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Benet Tugues. (*Remor de veus.*)

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el segon punt de l'ordre del dia del present Ple feia referència a les possibilitats d'incrementar el nostre autogovern...

El president

Pari, pari un moment. Volen fer el favor de guardar silenci perquè el diputat intervinent pugui iniciar la seva intervenció?

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Deia que el segon punt de l'ordre del dia del present Ple feia referència a les possibilitats d'incrementar el nostre autogovern. El discurs del president Pujol durant el darrer debat de política general va dedicar una part molt important del seu temps a aquesta qüestió. Dilluns de la setmana passada, el mateix president Pujol intentava connotar el debat del país i, previsiblement, el de les properes eleccions, a l'entorn de la mateixa qüestió. Per tant, el sostre del nostre autogovern i la possibilitat de superar i augmentar aquest sostre és sempre un debat d'actualitat però, probablement, mai tant com ara.

Una prèvia, vull fer. Sovint –òbviament, des de posicions dels qui ja es troben còmodes amb l'actual situació, i alguns massa còmodes i tot–, es pretén desautoritzar aquests plantejaments acusant-los de metafísics, com si el debat competencial o el debat sobre el sistema de finançament fos un debat insubstancial, bizantí, cenyit exclusivament al terreny de les idees, sense cap altra transcendència pràctica sobre la vida dels ciutadans. Com si aquest debat i el que es coneix com el de la política concreta estiguessin renyits i fossin incompatibles. Alguns, per exemple, critiquen que es parla de la possibilitat que hi hagi seleccions nacionals catalanes dient que cal parlar d'altres assumptes més importants per als ciutadans. Però el mateix temps que hi dediquem els que hi estem a favor per defensar-les, hi dediquen, si no més, els qui hi estan en contra per criticar-les; per tant, és només una qüestió de plantejament polític. O caldrà recordar el temps i l'entusiasme que alguns van perdre defensant la *ñ*, posem per cas? Però a més, reclamar més competències, més recursos per al nostre país, és reclamar més possibilitats per treballar i procurar major benestar als nostres ciutadans.

Si Catalunya té una realitat lingüística, cultural, social i econòmica diferent de la d'altres zones de l'estat, sembla bastant evident que necessita unes respostes legals diferents a les que s'han de donar a altres reali-

tats. No és, doncs, millor per als interessos del conjunt de catalans que les respostes en tots els àmbits de Catalunya es doni exclusivament des de les seves institucions? No fóra millor, per exemple, que les relacions laborals les poguéssim regular des d'aquí? Que els impostos els poguéssim fixar des d'aquí? Que les relacions dels ciutadans amb la Seguretat Social es poguessin decidir des d'aquí? Que representants catalans poguessin participar directament en la presa de decisions que també afecten els catalans de les institucions europees? Que des d'aquí poguéssim regular totes les qüestions referents als àmbits civils, mercantils, penals, processals, etcètera? A diferents realitats calen solucions diferents. I això, per tant, no és un debat ni bizantí ni metafísic; és un debat que afecta el futur d'aquest país i el futur dels ciutadans d'aquest país.

Com no és un debat gens metafísic ni gens bizantí reclamar un sistema de finançament que resolgui la situació actual d'espoli i permeti donar resposta eficaç als problemes que en pràcticament tots els àmbits té plantejats aquest país. Si Catalunya disposés d'uns quants centenars de milers de milions de pessetes més cada any –i aleshores ens trobaríem davant d'una situació de justícia, no pas de privilegi–, ho notarien positivament els ciutadans. Algú en dubta? Evidentment, per molt malament que ho fes el Govern de la Generalitat, el que sigui, uns quants centenars de milers de milions de pessetes més anuals anirien molt bé per millorar la situació de l'ensenyament o de la sanitat o del sector primari o de les infraestructures o de la cultura, i els ciutadans ho percebrien positivament. Per tant, no hi ha cap debat que afecti més, no només el futur nacional de Catalunya i la seva pervivència com a nació diferenciada dins del concert mundial de les nacions, sinó la qualitat de vida dels ciutadans i el seu futur, cap, que el debat sobre si acceptem que cal fer un pas endavant per reclamar més possibilitats d'autogovern i més suficiència financera i de com fem aquest pas.

El que no hauríem de fer més, el que no podem fer més és marejar la perdiu. I el que hauríem de fer és parlar clar, de manera que tothom entengués no allò que es vol dir, sinó allò que es diu. Han passat vint anys des que es va aprovar la Constitució que va dissenyar la cotilla en la qual s'havien d'entaforar les realitats regionals i les realitats nacionals de l'Estat. I han passat també, pràcticament, vint anys des de l'aprovació de l'Estatut que va adaptar la faixa general a la realitat nacional catalana. La vam adaptar, però era la cotilla de disseny general per a tothom. La cotilla era la mateixa, però tothom no tenia la mateixa cintura. I en aquesta cotilla alguns s'hi poden sentir còmodes i, fins i tot, agraïts, però d'altres ens hi sentim incòmodes i asfixiats. I a mesura que passen els anys sembla que va guanyant terreny el criteri que aquesta faixa ja no serveix. Uns ens la voldríem treure del damunt i altres postulen el seu canvi, però en el que hi ha un acord ample és que l'actual ja no serveix.

El president Pujol ho deia en la conferència de dilluns de la setmana passada. Fins ara, l'actual marc ens ha servit però ja s'ha fet tot el que es podia fer, i per tant, cal canviar aquest marc. Han hagut de passar vint anys, però finalment s'ha arribat a la mateixa conclusió que

alguns defensàvem ja fa molts anys. Jo no parlaré del passat, parlaré de futur. I per tant, em felicito de la coincidència en la diagnosi. Diagnosi que jo crec que podria compartir un ample ventall d'aquesta cambra –i avui s'ha demostrat que el comparteix–, i si això és així, ens hauríem de plantejar amb naturalitat, sense tremendismes, però amb convicció i decisió, superar l'actual situació i, per tant, buscar els acords per instrumentalitzar entre tots o entre el màxim possible d'opcions polítiques, aquest canvi.

Com que la iniciativa o la proposta teòrica, per ser més exactes, la proposta teòrica del president arriba quan els partits ja estan escalfant els motors de les properes conteses electorals, hi ha el perill de considerar-ho tot plegat com una tàctica electoral més. De fet, aquest anunci del president hauria sigut més creïble dos anys enrere, posem per cas. Al Govern li toca, doncs, desmentir el recurs electoralista de la proposta amb accions concretes que superen el simple debat de les idees i que es concreta en realitats tangibles.

Dit això, he de dir que des de fa bastant temps, bastants anys, escolto com es reclama des del Govern de la Generalitat, des dels partits que li donen suport una major generositat, una major flexibilitat del Govern central a l'hora d'aplicar i d'interpretar l'actual normativa per tal de fer-la més favorable a les reivindicacions de les comunitats autònomes, i més en concret de la nostra. Això s'ha reclamat quan al Govern central hi havia el PSOE, i ho continua fent ara amb el PP. I s'ha fet davant de determinades interpretacions del Tribunal Constitucional de fa uns quants anys i davant del d'ara, i sempre amb un resultat similar. El tarannà del Govern central amb les reivindicacions del nostre país ha estat sempre, mani qui mani, si fa no fa, el mateix.

Per tant, em sembla, no diré que d'una ingenuïtat política, però sí d'una esterilitat evident reiterar la reclamació de més generositat, de més flexibilitat, en definitiva, de relectures. Quantes vegades ho hem fet, això? Creuen efectiu continuar per aquesta línia? Si havent contribuït al manteniment en el Govern de l'Estat del PSOE, primer, i ara del PP, si havent –diuen vostès– condicionat les maneres de fer d'uns i altres, i si, malgrat tot, continuen pensant que la Constitució es llegeix de manera inapropiada, quines noves circumstàncies pensa el president Pujol, pensa el Govern de la Generalitat què hi haurà en el futur immediat, que facin suposar que ara sí serà possible canviar el xip dels governants espanyols? Per tant, saludem positivament que per primera vegada d'una manera clara i contundent es digui que l'actual marc està esgotat, que la seva continuïtat posa en perill el mateix futur de Catalunya i del progrés dels seus ciutadans. Però el remei que suggereixen per superar l'actual situació em sembla reiteratiu, estèril i decebedor.

Crec que és hora que des del Govern es parli amb naturalitat que aquesta constitució, que potser era l'única possible fa vint anys, s'ha de canviar. Com es canvien tantes i tantes lleis. Quantes lleis té l'Estat que no s'hagin reformat o canviat de dalt a baix i que fossin vigents l'any 78? I si les lleis es reformen tranquil·lament, amb la mateixa tranquil·litat s'ha de poder reformar la Constitució, perquè, si no la toquem, poc podrem reformar

el nostre Estatut, que, com he dit, ve condicionat des del primer fins al darrer article per la Constitució. I parlo de la reforma de la Constitució perquè tinc la sensació que aquest pot ser el marc de consens de la majoria d'aquesta cambra. I si es tracta d'avançar en aquesta línia sumarem el nostre esforç al d'altres. Perquè, finalment, nosaltres, independentistes, tenim un interès escassíssim a reformar la Constitució espanyola. Si ens avenim a això és per aconseguir algun dia que algun dia puguem redactar la nostra pròpia Constitució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per la resposta té la paraula el conseller, l'honorable senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor Benet Tugues, de la seva intervenció estic d'acord en el 99 o en el 90%, eh? A l'última part m'hi referiré després. La veritat és que estem davant d'una situació –com vostè deia– una situació en què cal parlar clar, cal deixar d'una manera explícita en quina situació ens trobem i on volem anar. I jo crec que també es veritat –com deia vostè– que mai com ara estem en una posició de poder dir això i dir-ho d'una manera clara. Jo crec que, sincerament, aquests dies, i d'una manera molt clara, el president, en la conferència que va fer a ESADE, va deixar els punts sobre les is d'una manera molt explícita. Però per si no hagués quedat prou explícit, jo ara m'hi referiré, seguint molt la línia del que va dir el president en aquella conferència.

Jo crec que hem de constatar, en primer lloc, la importància que ha tingut l'actual marc constitucional i estatutari per a la recuperació de l'autonomia de Catalunya. Aquest marc és veritat que ha permès el període d'autonomia més llarg i de més intensitat de la nostra història moderna. També ha permès un canvi important a l'organització territorial de tot l'Estat, introduint una cultura descentralitzadora després de dos segles marcats profundament pel centralisme. Tant la Constitució com l'Estatut d'autonomia són fruit d'un moment històric marcat per una voluntat de consens, per la prudència com a conseqüència d'una memòria històrica recent, i també –per què no dir-ho?– per la feblesa de la representació política del nacionalisme català en aquell moment.

Malgrat tot, després de vint anys de vigència de la Constitució i a prop de complir-se'n vint de l'Estatut, s'ha de reconèixer que el sistema autonòmic mostra algunes limitacions importants per donar les respostes a les necessitats de Catalunya. La generalització del procés autonòmic i la tendència clara cap a una homogeneïtzació entre les comunitats autònomes ha suposat una lectura a la baixa de les competències de la Generalitat, tant a nivell de l'activitat legislativa estatal com també per la interpretació que finalment ha fet valer el Tribunal Constitucional. Tot això en nombrosos àmbits importants. Aquesta política limitadora s'ha traduït es-

pecialment en la pràctica impossibilitat de reconeixement real de competències exclusives i en l'ús excessiu de la legislació bàsica en nombrosos àmbits competencials i en la inoperància d'algunes previsions estatutàries que havien obert unes grans expectatives, com, per exemple, les de l'Administració de justícia, règim econòmic de la Seguretat Social, etcètera.

D'altra banda, el desenvolupament de l'anomenat model autonòmic no ha permès incidir en la diferència conceptual entre nacionalitats i regions que estableix l'article 2 de la Constitució. Aquest és un aspecte essencial per a Catalunya, ja que com a nació hem de veure com el règim polític institucional d'autogovern s'estableix dintre del que hauria de ser propi de la idea d'un estat plurinacional.

Davant d'aquesta situació es poden adoptar tres tipus d'estratègies polítiques. La primera, que caracteritza els partits d'àmbit estatal i les seves representacions a casa nostra, que ve definida, normalment, per l'estat d'acceptació de l'*statu quo*, sinònim de conformisme i de renúncia en clau nacional catalana. La segona, adopta fórmules i expressions efectistes i radicals, que no sempre són efectives, i és la que se sustenta en la petició de reformes profundes com, per exemple, les que impliquen la modificació de la Constitució o, simplement, les que es basen en la proclamació rupturista o secessionista amb l'Estat; i la tercera estratègia és la que històricament ha adoptat el nacionalisme de Convergència i Unió.

Es tracta d'una estratègia que aquests dies hem explicat –i que jo continuo explicitant-los avui aquí–, i que es fonamenta en el que anomenem una relectura o reinterpretació de la Constitució i de l'Estatut. Creiem que el marc constitucional disposa d'un marge important per poder aprofundir en l'autonomia, sempre que es donin les condicions polítiques per fer-ho. I, en aquest sentit, creiem que cal aquesta relectura del marc constitucional i, també, de l'estatutari, per tal d'incrementar el poder polític de Catalunya i decantar el model cap a un veritable reconeixement d'Espanya com un Estat plurinacional.

I això que intentem nosaltres, de totes totes, és buscar un pacte, un pacte que permeti el reconeixement i l'assumpció de les conseqüències que es deriven del caràcter plurinacional de l'Estat, conseqüències que afecten l'àmbit lingüístic, que afecten l'àmbit cultural, l'àmbit de la ciutadania, l'àmbit institucional; un canvi substancial en la forma de legislar, per tal que les clàusules estatutàries puguin tenir la seva màxima operativitat i, especialment, per reduir l'abast de la legislació bàsica que afecta nombroses competències en utilitzar les possibilitats de transferència de competències que permet l'article 150.2 de la Constitució per construir en àmbits competencials exclusius i, en tot cas, per ampliar les actuals competències en els aspectes més rellevants de l'acció política a Catalunya; fomentar un nou pacte fiscal per a Catalunya, amb delegació de l'Agència Tributària; la transferència o la delegació a la Generalitat de la decisió sobre planificació i gestió de grans infraestructures i una reforma de l'Administració de l'Estat, tant a nivell central com perifèric, aplicant, en aquest darrer cas, el principi d'Administració única. Tot

això és el que exigeix un pacte d'autogovern. Per això jo crec que és important el que hem aprovat aquest matí, per exemple, la creació d'aquesta Comissió per discutir l'autogovern.

Si s'aconsegueix aquest pacte d'autogovern, potser no és necessari, com diu vostè, ni canviar la Constitució ni l'Estatut. L'Estatut, jo crec que és més discutible, perquè, segons el que es faci, evidentment portaria la reforma d'aquest Estatut. El que sí que és evident és que per reformar l'Estatut, que és el més fàcil –la Constitució, jo crec que, sincerament, és molt difícil de canviar–, es necessita l'aprovació per part del Parlament de Catalunya per la majoria de dos terços, l'aprovació per les Corts, per llei orgànica, i un referèndum. Suposo que, de tot això, vostè entén que es necessita –és evident que es necessita– un pacte d'autogovern, i aquesta línia serà en què treballarem els propers mesos, buscant aquesta línia d'autogovern que permeti que la relectura de la Constitució i de l'Estatut facin que Catalunya augmenti, d'una manera molt important, el seu autogovern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors conseller, fa uns quants dies, em sembla que era el vicepresident del Govern central, senyor Álvarez Cascos, celebrant el tercer aniversari de la victòria del PP, que deia que havien complert el seu programa, em sembla que era, en un 84 o un 85%, i em sembla que vostès mateixos recordaven que la clau estava en el 16% restant, en allò que no havien pogut complir per la seva oposició. Quan vostè diu que estaven d'acord en el 90% del meu discurs, tinc la sensació, senyor Trias, que la diferència clau també està en l'altre 10%. Jo celebro el 90%, però celebraria molt més que aquest 10% també fos un percentatge a atansar posicions.

Miri, tenim davant nostre un bloc de discussió doble, diria jo. D'una banda, la millora del sistema de finançament i, d'altra banda, la millora competencial. I això serà una discussió duríssima, serà una discussió duríssima perquè el Govern central ja s'ha tancat en banda i, *a priori*, les úniques manifestacions que fa són negar-se a fer qualsevol mena de variació. Per tant, com que davant tindrem una paret consistent i considerable, caldrà, en primer lloc, buscar el suport del màxim possible de forces polítiques –això, com deia vostè, jo crec que han fet un pas important, rellevant, aquest matí, en signar la petició de la constitució d'aquella Comissió que estudia aquestes qüestions–, però, a banda de buscar l'acord de les forces polítiques, caldrà també mobilitzar els ciutadans; com a mínim, mobilitzar les consciències dels ciutadans, sense descartar mobilitzar els ciutadans de tota la peça, diguéssim. I vostè s'ha posat al mig, al mig dels radicalismes. Diu:

«Aquí hi ha l'estratègia dels partits estatals i, aleshores, hi ha l'estratègia dels radicals, que és estèril.» Home, tan estèril no ho deu ser. L'estratègia independentista tan estèril no ho deu ser, quan l'anàlisi que es fa ara –que fa ara vostè– nosaltres la fèiem ja uns quants anys enrere. O no ho deu ser tampoc quan, per exemple, l'Àngel Colom presidia una manifestació reclamant el concert econòmic –em sembla que era l'any 93–, i ara, justament, a aquelles posicions que defensava l'independentisme polític fa cinc o sis anys vénen les posicions del Govern. Per tant, tan estèril l'estratègia no ho deu ser.

En qualsevol cas, ens trobem, jo diria que per primera vegada en vint anys, davant la possibilitat d'una sotragada general del nostre país, amb previsió d'un enfrontament amb el Govern central, enfrontament del qual parla, democràticament, pacíficament, tot el que vostè vulgui, del qual ha parlat, també, el president Pujol. Doncs, si hem de fer tot això, si ens hem de posar d'acord els partits, els grups parlamentaris, si hem de mobilitzar les consciències dels ciutadans i els conciutadans mateixos, no ho fem per poca cosa, no ho fem per poca cosa, perquè la resposta que trobarem serà la mateixa. Quan demanàvem només uns papers a Salamanca, quan demanàvem només un tros de la nostra història, vam tenir la reacció de 50.000 descendents del Cid Campeador; si haguéssim demanat la Universitat –que traguessin pedra a pedra la Universitat–, la reacció no hauria estat pas superior a la que ja hi va haver. Per tant, com que la reacció furibunda hi serà tant si demanem poc com si demanem molt, doncs, atenent que la reacció serà la mateixa, si us plau, siguem decidits i demanem molt.

I per a això hem de tenir unes quantes coses clares. La primera és que cal superar l'actual marc –i en això sembla ser que ja hi ha un acord de base important–, però per fer-ho caldrà modificar tot allò que sigui modificable, perquè tot és modificable –jo ho deia aquest matí quan intervenia davant la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya. Quantes lleis hi ha vigents a l'Estat espanyol que fossin vigents l'any 78 que no han estat modificades o canviades de dalt a baix? Quantes lleis hi ha? Doncs, la Llei constitucional no és altra cosa que una llei i, si les circumstàncies socials, polítiques, econòmiques han canviat en aquest país, cal plantejar-se també la reforma de la Constitució.

I finalment jo crec que l'objectiu, l'horitzó, l'aspiració final és arribar a un marc, un marc legal on tot sigui possible, on siguin només els catalans els qui decideixin quin futur volen per al seu país, a fer realitzable, en definitiva, allò que va aprovar el Parlament de Catalunya a l'últim debat de política general: que els ciutadans de Catalunya poguessin determinar lliurement el seu futur.

Moltes gràcies, senyors president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable senyor conseller Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, és evident que ens separa un 10%, un 10% que jo crec que és un 10% que ens separa i, probablement, ens continuarà separant des del punt de vista estratègic, no?, perquè aquest 10% que ens separa és un 10% que té tals dificultats de poder-se variar que porta a un estat, en molts casos, de frustració, sincerament. Aquesta diferència, aquest 10%, és el que diferencia un partit o una coalició que governa de persones que jo crec que fan la seva funció, però que, evidentment, es poden donar, si m'ho permet, el luxe de poder fer uns plantejaments que, en molts casos, no són aplicables. Vostè, la seva tesi, la basa a canviar la Constitució. El canvi de Constitució, que és una Constitució que evidentment no s'ha de sacralitzar, és altament difícil i és improbable que es pugui fer sense un consens generalitzat no de les forces de Catalunya, sinó de les forces de tot l'Estat.

Per tant, nosaltres creiem que el que s'ha de fer és estudiar profundament la Constitució, estudiar si dintre la Constitució que tenim actualment cabria el nivell d'autogovern que nosaltres volem, i creiem que, amb una interpretació generosa d'aquesta Constitució, es pot donar lloc a aquesta aspiració, i, evidentment, el que nosaltres hem de ser capaços és de fer un pacte; un pacte que permeti aquesta relectura de la Constitució i aquesta relectura de l'Estatut. Ja li he dit que la relectura de l'Estatut pot portar, fins i tot, a haver de reformar aquest Estatut, no? I evidentment aquest és un procés que s'ha de veure si hi ha la possibilitat de tenir les majories suficients perquè es pugui portar a terme.

Això exigeix aquesta tasca de pacte, de pacte entre totes les forces polítiques d'aquí a Catalunya, intentant buscar el màxim consens possible, a fi i efecte d'aconseguir aquest canvi d'interpretació d'Estatut i de Constitució, a fi i efecte, després, de poder-ho portar a nivell de l'Estat.

Sí que és veritat que això no es fa només a través dels grups polítics –això és un fet evident–, això es fa a través de la complicitat, de la conscienciació dels ciutadans, i jo li asseguro que nosaltres, des del Govern i des de Convergència i Unió, intentarem fer els esforços suficients per intentar conscienciar la gent de la necessitat d'aquesta relectura de la Constitució, de l'Estatut i d'avançar en aquest camí. En aquesta línia ho farem, en aquesta línia oferim la màxima col·laboració, en aquesta línia és en la línia que nosaltres hem volgut i hem plantejat la creació d'aquesta Comissió aquest matí. I espero que a través d'aquesta Comissió i d'aquestes vies de diàleg s'aconsegueixi avançar i s'aconsegueixi fer realitat que tinguem la Catalunya plena que desitgem tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Abans de suspendre la sessió, la diputada proponent de la Proposta de creació d'una Comissió d'Estudi i de Seguiment de les Grans Inversions Turísticorecreatives de Vila-seca i Salou em demana, perquè consti en acta, que efectivament –i tinc aquí l'escrit, amb data i registre del seu dia– la propos-

ta, la sol·licitud afegia: «i la de les Conseqüències que comportaran en les Polítiques Públiques», que en la documentació del Parlament no ha aparegut. Perquè consti que era així, faig aquesta manifestació en aquest moment.

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió, que recomençarem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Com ja ha sigut prèviament anunciat, la iniciarem, en primer lloc, amb preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les recents actuacions dels cossos de seguretat de l'Estat en el territori de Catalunya

La primera de les preguntes, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, és sobre com valora les recents actuacions dels cossos de seguretat de l'Estat en el territori de Catalunya. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria conèixer, senyor president de la Generalitat, quina opinió li mereixen, al Govern que vostè presideix, algunes actuacions recents dels cossos de seguretat de l'Estat, tant dels cossos policials com de les mateixes forces armades en el territori de Catalunya, que han provocat i han generat un seguit d'actuacions –com a mínim, qualifiquem de singulars. Per tant, volíem saber què li mereixen aquestes actuacions al senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, ens semblen unes actuacions errònies i unes actuacions fora de lloc, que sempre hem condemnat i que, a més, per altra banda, sempre n'hem demanat informació, hem sol·licitat compareixences, hem reclamat més vigilància i més control. Ara mateix, concretament, el diputat –no directament al Govern de la Generalitat..., el Govern de la Generalitat s'ha dirigit als organismes corresponents, des del Ministeri de l'Interior fins a la mateixa delegada del Govern. Però, a part d'això, també hem procurat, a nivell de l'únic lloc en el qual això, finalment, es pot substanciar realment, que és a nivell del Govern central i a nivell del Parlament espanyol..., hem demanat totes les explicacions pertinents.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Això de les compareixences, senyor president, deu ser on vostès són una mica decisius, perquè, aquí, que ho són del tot, de compareixença no només –o gairebé del tot... Veig aquí alguns gestos, alguns elements de gramàtica gestual per part –o lingüística no verbal– del Grup Popular que m'indiquen que vostès aquí tampoc no són decisius del tot. Almenys, aquí, quan s'ha plantejat el tema de la compareixença de la senyora delegada del Govern, no és pas que hi hagin votat favorablement.

Aquest és un tema sobre el qual tots sabem, tant vostè com jo, com els grups respectius, que és molt fàcil de caure en una demagògia elemental, cosa que nosaltres no farem. En un marc democràtic, la policia serveix, o hauria de servir, per assegurar la protecció de persones, béns i propietats, però també com a garantia de l'exercici de les llibertats bàsiques, i, darrerament, hi ha hagut episodis amb el poder uniformat que són francament conflictius, episodis amb els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat: la càrrega a la Universitat Autònoma en va ser un exemple; n'han estat un exemple més recent els fets ocorreguts a Cornellà, on han coincidit, d'una banda, el dret legítim de reunió d'una força política parlamentària amb el dret, també legítim, de manifestació d'una opinió diferent de la del partit reunit, expressada davant del lloc on tenia lloc aquesta reunió. També aquesta situació singular afecta algunes policies locals –ja hem vist aquí, amb dolor, com alguns municipis, com Sabadell, Reus i –si no vaig errat de comptes– crec que Badalona han tingut alguns protagonistes en l'àmbit de la policia local amb unes actituds francament incomprensibles, que són situacions i casos del tot lamentables.

En política –i en política de seguretat és fonamental–, són fonamentals les mesures preventives, i nosaltres ens demanem fins a quin punt, per exemple, vostès, que estan a la Junta de Seguretat, el Govern de la Generalitat, que està a la Junta de Seguretat, aquesta oficina de coordinació de què disposa la Junta de Seguretat, quin coneixement previ té d'algunes actuacions futures, d'algunes visites de ministres i de responsables del

Govern de l'Estat, com la Generalitat afronta aquesta situació, com això lliga amb una concepció de la policia, on hi ha incentius...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Carod-Rovira

I el que ens demanem és, si em permet l'última paraula, senyor president, amb quins valors i amb quina formació –que aquest és el tema clau– són pujats avui els cossos policials que actuen a Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres tenim les competències que tenim, que vostè coneix prou bé, i, dintre del marc institucional nostre, una petició de compareixença a la delegada del Govern no tindria sentit ni seria corresposta, ni tindria, per part de la delegada del Govern, perquè ser acceptada. Qui realment ha comparegut sempre que se li ha demanat perquè parli de coses que es referien als Mossos d'Esquadra, però també a altres cossos policials, ha estat el conseller de Governació, que no ha escatimat cap intervenció i que no n'escatimarà cap, si cal.

Per tant, allà on nosaltres podem plantejar les coses, que és demanant explicacions als organismes corresponents i a qui té realment responsabilitats, això, ho hem fet. Ara mateix, nosaltres –referint-me, per exemple, a allò de Cadaqués, hi ha una interpel·lació del diputat Campuzano, a Madrid; hi ha una altra pregunta del diputat Guardans per als temes de Cornellà, com n'hi ha hagut al seu moment per als temes de Bellaterra, respecte a..., i va comparèixer, a petició de Convergència i Unió, concretament, el ministre de l'Interior.

I li he de dir, perquè compregui quin tipus de relació hi ha, per exemple, que això de Cadaqués va provocar que, l'endemà mateix –i és bo saber-ho–, el mateix comandant militar de Girona es va presentar a la Delegació del Govern de la Generalitat, a Girona, i, concretament, al delegat, al senyor Soy, i li va donar totes les explicacions hagudes i per haver.

Pel que fa a la resta, vostè –com diu molt bé–, d'errors n'hi pot haver a tots els nivells: a la policia, als Cossos de Seguretat de l'Estat, als de la Generalitat, als municipals... Vostè n'ha citat uns quants; tampoc no tindria massa sentit que, en segons quines coses, nosaltres haguéssim de donar responsabilitats aquí en comptes de demanar-les on s'han de demanar; per exemple, en el cas municipal, que seria, si de cas, a nivell dels mateixos ajuntaments.

I, bé, en tot cas, no crec que nosaltres puguem fer res més, a part que sí que em sembla que val la pena dir que algunes d'aquestes actuacions es produeixen en el marc de centenars i milers d'actuacions que no són

7630

qüestionades i que són altament positives, i val la pena, també, que es digui, perquè, de fet, perquè un país funcioni, necessita que la seva policia sigui bona i que sigui criticada quan cal, però que també siguin reconeguts els seus mèrits sempre que calgui. Avui, concretament, precisament, en el cas d'Olot, precisament, hi ha un cas en el qual pot ser felicitat un cos de les forces de seguretat, i no pas precisament de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la congelació de l'entrada en vigor del decret del cinema

La segona pregunta és sobre la congelació de l'entrada en vigor del decret del cinema, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. En el Ple d'ara fa un mes li preguntava per la possibilitat que el Govern de la Generalitat congelés l'entrada en vigor del Decret del cinema, tot intentant una solució pacífica del contenciós encetat per les *major* americanes. Vostè deia que, en principi, no hi hauria suspensió, però el seu Govern ha retardat l'entrada en vigor, finalment, fins a l'1 d'agost. Què ha canviat, d'un mes ençà, per justificar aquesta decisió?

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El dia que vostè em va demanar això no hi havia..., no havíem pres cap decisió i, per tant, seguia en vigor la data establerta; però sempre vaig dir, aquí i fora d'aquí, que no ens tancàvem totalment que, la cosa, no pas que es derogués, com veig que algú diu –no vostè–, sinó, simplement, que s'ajornés, com altres lleis, també, de vegades, d'aquest mateix Parlament –per cert, sigui dit de passada, demana que s'ajornin unes setmanes o uns mesos.

Què hi ha hagut? Que nosaltres sempre hem tingut una voluntat de diàleg, no solament amb les *major* americanes, amb tothom: les empreses, les entitats financeres, els notaris, els registradors... Miri, aquí, per exemple, tenim una cosa molt positiva de les moltes que està produint la Llei de política lingüística, no? Doncs, per exemple, la Seat tot ho està fent ara –guies de serveis, manuals de manteniment, etcètera– en català. Bé, també en castellà, naturalment, però, bé, això, doncs, també és el resultat d'una negociació; el que passa és que la negociació amb les *major* és més difícil que amb la Seat que, sigui dit de passada –permeti'm que li ho di-

gui–, ha tingut una actitud molt altament positiva en aquest tema de la política lingüística.

Bé, el cas, doncs, és que, en un moment determinat en què finalment les *major* diuen que estan disposades a negociar –nosaltres pensem que s'ha de negociar– i, segurament, si no és madur encara, ens fa l'efecte que la nostra obligació és donar un cert marge de temps perquè aquesta negociació pugui donar un resultat profitós d'una manera ben positiva.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. La decisió del seu Govern és, per nosaltres, una decisió decebedora; és una decisió que evidencia la precarietat nacional en què ens movem; estem acostumats a suportar les incomprendions, les travetes, els paranyes i, a cops, els insults de Madrid, però, pel que sembla, la resta del món no ens va massa més a favor i cadascú vetlla pels seus interessos. I les multinacionals del cinema no volen que un país petit els vingui amb exigències lingüístiques. Però aquest petit país és el nostre i no en tenim d'altre, i la llengua a preservar és l'única pròpia que tenim i l'hem de preservar de la mateixa manera que ho fan tots els països del món: amb previsions legals. Per això, no és admissible que, un cop publicada la Llei i el Decret, se'n suspengui l'entrada en vigor per exigències, amenaces i xantatges dels més directament afectats. Des de l'entrada en vigor de la Llei de política lingüística fins a l'elaboració del Decret no hi havia temps per parlar amb les *major*? No es va fer cap gestió al respecte? Els terminis d'adaptació que assenyala el Decret no són suficients per adaptar-se al nou marc legal?

Amb la seva cessió, vostès no han fet un acte de pragmatisme; l'acte de pragmatisme, calia fer-lo abans de publicar el Decret; vostès han fet un acte de debilitat, han fet evident que no tots els ciutadans són iguals davant la llei. Quantes suspensions de lleis, reglaments, ordres o decrets hi ha hagut per pressions dels afectats? Quina garantia tenim que el 31 de juliol, si no hi ha acord, no s'allargui el termini de suspensió? Amb quina força reclamarem a altres sectors afectats el compliment de la Llei de política lingüística i de les normes que la desenvolupin? Ja li accepto que les *major* tenen uns quants trumfos a la mà per fer dubtar el Govern, però, si la finalitat del Decret és millorar la presència del català al món del cinema, poden fer o deixar de fer alguna cosa per empitjorar aquesta situació? En qualsevol cas, quan en una negociació els uns comencen amb xantatge i els altres afluixant, tothom sap amb qui s'hauria de jugar els quartos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri: el que li vull dir és que no serà ni la primera ni l'única llei que es posposa uns mesos o unes setmanes –i vostès ho saben prou bé, tot aquest Parlament, perquè ja se n'està parlant. Ara, perquè vegi com va això, perquè em sembla que vostès de vegades no s'adonen que, realment, el problema és difícil –i, per això, hem fet la Llei..., perquè només perquè hem fet la Llei, per primera vegada, hem pogut començar a negociar després de molts anys d'intentar-ho.

Però, ja que moltes vegades es dona com un bon exemple el que fa el Quebec, li explicaré com ho va fer el Quebec. Llei del 1975: no es va arribar a promulgar a causa de l'oposició de les *major* –llei del 83–: es va aplicar, però sense eficàcia pel boicot de les *major* –reforma del 87–, que va ser boicotejada; finalment –maig del 88–, el Govern quebequès va acceptar una moratòria de cinc mesos, amb una nova llei, passats els quals, la Llei, finalment, es va començar a aplicar i, el 91, la Llei va ser modificada per facilitar-ne l'aplicació. Un dia d'aquests vindrà el senyor Bouchard, president del Quebec, i ho pot comprovar. Però vull dir que la cosa va així, i és amb aquest món i amb aquestes dificultats que ens enfrontem, i crec sincerament que, per primera vegada, hem aconseguit que, després de molts anys d'intentar-ho, realment, aquesta gran potència, que és la cinematografia nord-americana, s'avingui a discutir i a negociar.

Bé, doncs, quatre mesos, després de tants anys d'intentar-ho –quatre mesos–, no ens sembla un temps excessiu, si, com sembla, les coses es poden orientar bé.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera eficaces les mesures preses per a mantenir els cabals ecològics i les aigües no contaminades a la riera de Sorreigs, a Osona

La següent pregunta correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre si considera eficaces les mesures preses per a mantenir els cabals ecològics i les aigües no contaminades a la riera de Sorreigs, a Osona. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, tal com diu, literalment, la nostra pregunta: vostè considera eficaces aquestes mesures preses pel seu Govern?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Les considero eficaces en el sentit que, segons la Junta de Sanejament, s'aprecia una disminució important de la càrrega contaminant, des de finals de l'any 96 –de l'any 96, sí–, data que coincideix amb l'entrada en funcionament de la depuradora biològica. I les considero eficaces en el sentit que els paràmetres que se'ls va marcar, que eren uns paràmetres graduals –l'un per al 31 de desembre del 99 i l'altre per a l'any 2000–, doncs, bé, s'estan complint.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la passivitat quan no la complicitat del seu Govern, amb les continuades agressions mediambientals de la fàbrica del senyor Puigneró, perquè parlem d'aquesta fàbrica, a la riera del Sorreigs, és, ben segur, un dels millors exemples, a Catalunya, del debat de la sostenibilitat i una prova més de la seva reiterada actitud de fugir de qualsevol responsabilitat.

Miri, senyor president, aquests en són els efectes.

En aquesta primera foto, feta el passat divendres, vostè ho pot veure: queda un tram de la riera totalment sense aigua per causa de les captacions il·legals del senyor Puigneró. Això és la seva eficàcia. I en aquesta segona foto, senyor president, pot veure... (*Rialles.*) Sí, sí, no sé de què riuen. Miri, senyor president, en aquesta segona foto pot veure com l'empresa retorna les aigües contaminades i una riera sense vida. Això és la realitat. Més enllà de les absurdes excuses que els seus assessors li donen respecte a aquest fet, aquesta és la realitat: un tram de riera sense aigua i un retorn d'aigües absolutament contaminades. I aquesta és la realitat.

Senyor Pujol, després de tants anys, després de tanta polèmica, vostès ja no tenen cap excusa per tal de justificar aquesta situació. Avui dia, ni el temps –hi ha hagut el temps suficient– ni la tecnologia són impediments per resoldre aquesta situació. (*Remor de veus.*) El problema és que vostès no tenen voluntat política per abordar la resolució d'aquesta qüestió. I és més: l'excusa que el seu Grup, que vostè mateix ha donat sempre, que és la pretesa prudència de no posar en perill els llocs de treball, a hores d'ara no s'aguanta. En aquests moments, a Catalunya no té cap futur cap empresa que no faci compatible la seva activitat amb la preservació del medi ambient. En aquests moments no es pot defensar els llocs de treball ni la viabilitat d'una empresa que no tingui en compte la seva relació amb el medi ambient. Vostès fugen d'estudi, vostès no accepten les seves responsabilitats, perquè vostès tenen una total complicitat amb aquests fets. Vostè no vol assumir que cal que el futur de Catalunya, que el futur del desenvolupament de Catalunya passi per la sostenibilitat, que això vol dir una actitud ferma, d'estímul, d'ajut, perquè es pugui reconvertir ecològicament la indústria i, alhora, d'exigència, de pressió, d'aplicació de la llei a tots aquells que agredeixen aquesta realitat.

7632

A Osona, quan un es vol explicar –i més en el cas concret de la riera de Sorreigs–, què és el que està passant, tan sols cal anar-hi i es trobarà amb aquestes fotografies. Però és que no només trobarà aquestes fotografies. Sap què trobarà un patró, l'amo, un senyor, el senyor Puigneró...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Guillot i Miravet

...l'amic del senyor Pujol, que fa aquestes coses.

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Jo també li'n porto, de fotos, el que passa és que són més petites i no les puc exhibir. Però estan a la seva disposició, com està a disposició la nota que ha fet un notari, perquè hem volgut anar... (*Veus de fons.*) No, ja els les passaré. (*Persisteixen les veus de fons.*) No, no, ja els les passaré –m'ho deixen fer a la meua manera?–, totes aquestes fotos. I l'important..., i aquest document notarial, d'un notari que es diu Enric Costa i Pagès, bé, diu que, sec, el riu ho està aigües amunt d'en Puigneró –aigües amunt i aigües avall. I en Puigneró no agafa aigua, com de vegades s'ha dit, de cap presa, sinó que agafa aigua subterrània. Però, aigües amunt, aigües amunt –fotos aquí presents–, i, sobretot, el notari, diu: «M'he passejat amunt i avall» –està a la seva disposició, aquest document, després– «i el riu estava sec.» I bé, aleshores, per tant, aquestes acusacions no tenen validesa, no tenen base.

Per la resta, pel que fa, concretament..., i, per altra banda, nosaltres, acollint-nos..., hem mirat de comparar-nos, en aquest sentit, amb la normativa suïssa: entenem que no s'ha de posar aigua en un riu que està sec; el que s'han de mantenir els cabals és quan n'hi ha, d'aigua; quan n'hi ha, es manté. No n'hi ha, d'aigua –i li torno a dir que està a la seva disposició aquest document–, aigües amunt i aigües avall.

Ara, a part d'això, pel que fa referència als abocaments de l'empresa, el que li he de dir és que les normes que se li van posar, d'acord amb el que es diu al Reglament del domini públic hidràulic, que són molt rigoroses, que també hem volgut que fossin molt rigoroses, s'estan complint. S'estan complint com a norma; no sé si alguna vegada hi pot haver hagut alguna infracció, però, en tot cas, li vull dir –perquè vegi que hi estem molt a sobre– que, en cinc anys, s'han fet seixanta-set inspeccions a la indústria, s'han fet seixanta-cinc inspeccions a la riera de Sorreigs, se li han posat cinc multes, i en aquests moments hi ha la proposta de posar-li'n una altra, perquè sí que és veritat que és un tema difícil, que requereix una atenció molt constant, tan constant que la freqüència de les inspeccions i dels controls és, com a mínim –i ho pot calcular pel que li he dit abans–, d'un cop al mes. Ara bé, fonamentalment –ho repeteixo–, tant pel que fa referència a la presa d'aigua com a si el llit del riu està sec o no està sec, el remeto a aquesta informació que hem volgut donar

amb base notarial perquè no pogués ser discutida ni posada en dubte.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius i les prioritats de la seva acció durant la present legislatura

La següent pregunta és sobre els objectius i les prioritats de la seva acció durant la present legislatura. Formulada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, la pregunta és per a saber si vostè podria concretar els objectius i les prioritats del Govern en la present legislatura.

I en tot cas, senyor president... (*El president de la Generalitat fa acció de respondre.*) De seguida, de seguida li tocarà el torn... En tot cas, senyor president, la meua opinió és que... Senyor president, escolti'm, per favor! (*Remor de veus.*) En tot cas, senyor president, la meua opinió és que en esta pregunta no perdéssim massa el temps, perquè, si vostè no té prioritats ni objectius, en dos minuts és difícil que ho pugui justificar, i, si té prioritats i objectius, en dos minuts és impossible que les pugui relacionar. Per això, senyor president, la pregunta d'avui té com a origen la seua proposta –des de la meua opinió, desconsiderada– sobre un pacte institucional d'autogovern, en la qual vostè, de manera interessada, intenta escapar-se del control sobre la seva gestió per mediació d'un debat parlamentari que li proposo formalment. I, en lloc de donar conferències fora del Parlament, jo li suggereixo que doni la cara al Parlament en lo debat parlamentari que li proposo, encara que tinc la impressió, senyor president, que, amb invitacions d'esta naturalesa, a vostè, naturalment, li tremolaran les cames. (*Rialles i remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta...

El president de la Generalitat

Senyor president, puc contestar assegut? És que em tremolen les cames, sap? (*Fortes rialles.*) M'he d'aixecar?

El president

Senyor president, contesti com vulgui. (*El president de la Generalitat s'alça.*)

El president de la Generalitat

Molt bé. Doncs, escolti... Home, no sé per què, les propostes que he fet, de desconsiderades, no en tenen absolutament res –no en tenen absolutament res–, però jo

li contestaré molt breument. Com que vostè diu que en dos minuts no es pot contestar ni una cosa ni l'altra, doncs, no sé per què li contesto, però, en fi, per cortesia parlamentària, li diré: miri, les prioritats del Govern per al final d'aquesta legislatura estan recollides en el Projecte de pressupostos de la Generalitat, que vostè coneix, més la continuació i enllestiment d'una sèrie d'iniciatives que vénen engegades de fa temps, més una sèrie d'iniciatives que estem prenent. Només ahir, per exemple, el Consell Executiu va aprovar i entre demà i demà-passat enviarà a aquest Parlament tres projectes de llei –només ahir–: un, sobre mediació familiar; un altre, sobre pesca fluvial i, un altre, sobre famílies nombroses, com un exemple concret d'una activitat prou intensa. Si després ho vol, miraré de donar-li alguna precisió més.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, tres plens sense matèria legislativa. Díficilment podem concretar los objectius i les prioritats si, en la seua famosa proposta d'autogovern, desapareixen la verificació i el debat sobre l'administració, la gestió i la direcció política de Govern. Sobre el debat que li proposo, senyor president, vostè encara no s'ha pronunciat.

Nosaltres, senyor president, que no formulem cap negativa a parlar d'autogovern, lo que diem és que, prèviament, hem d'establir un debat sobre la gestió de recursos i de competències conseqüència de l'autogovern que ja administrem. I com que vostè, senyor president, habitualment substitueix los objectius, les prioritats i la gestió per un pacte d'autogovern, permeti'm tres reflexions que afecten la conducta política del president i –el que és pitjor– la credibilitat de la seva proposta expressada a esquenes del que representa l'autoritat d'esta sala.

La primera reflexió, senyor president, se refereix, si m'ho permet, a la seua indisciplina per raó del respecte que mereix este Parlament. La segona se refereix a la desconsideració de la qual hem sigut objecte els grups parlamentaris, que rebem la seua proposta, ne podríem dir, a l'aire lliure, i, la tercera reflexió, que tot lo muntatge, des de la nostra opinió, senyor president, se concreta a escapar-se del control en un debat sobre la gestió...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies per la seva disciplina. Per contestar la repregunta –si és que és una repregunta–, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Em sembla que els conceptes que vostè ha dit, d'indisciplina i de desconsideració, deuen ser diferents. No hi veig, en la meua actuació, cap mena d'indisciplina ni cap mena de desconsideració. I tampoc no es tracta –a

part que, evidentment, un polític té dret a fer plantejaments, també, al conjunt de la societat; està en el seu dret, tant si és de govern com si és d'oposició..., també li vull dir que nosaltres mateixos hem proposat que aquests temes es discuteixin a través d'una comissió que... –no sé si ja ho hem proposat, o estem a punt de proposar-ho... S'ha aprovat aquest matí? Doncs, bé, concretament, que es discuteixin totes aquestes coses. Per la resta, li vull dir que aquest Parlament, precisament com a finalitat –una de les finalitats–, té la de l'impuls de l'acció de govern, i la del control de l'acció de govern, i en fa molt, perquè fa una pila de preguntes, constantment –algunes d'elles al president de la Generalitat, ara mateix, i d'altres als consellers–, i debats concrets, i, per tant, aquest Parlament està actuant en aquest sentit; avui mateix i ara mateix hi actua.

I, per la resta, el debat que vostè demana és un debat de política general que està previst que es faci un cop l'any, i es va fer al seu moment i es va contestar el que s'havia de contestar. Per la resta, jo li suggereixo que vostè..., com li diria, jo, això? Vejam, aquest traslladar el tema de la gestió al fet que en un moment determinat, amb plena raó, crec jo, es demani una modificació del finançament, és com si ara, per exemple, ara que al president Aznar, amb plena raó i amb el nostre suport, demana que es mantinguin els fons estructurals, li sortissin dient que, com que a la millor hi ha –què li diré, jo?– algun subsidi que no s'ha donat bé, doncs, que, abans de començar a parlar de tot això, el que s'ha de fer és una revisió a fons de la gestió que pugui fer el Govern popular. I seria una resposta, per part de qui la donés a Europa, injusta, que nosaltres rebutjaríem. Però, de fet, fa la sensació que aquest alinear-se en contra del que és l'interès del país és el que vostè ha fet en aquest cas concret.

En fi –ho repeteixo–, aquest Parlament és aquí per controlar; ho fa, ho fa molt bé, que ho pugui fer sempre que calgui, i estem a la seva disposició, però de la forma com es marca normalment. Vostè i nosaltres ja farem el debat de política general quan toqui.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina és la seva opinió respecte a les conferències sobre la situació fiscal a Catalunya organitzades per la Conselleria de Benestar Social

El president

La següent pregunta, formulada pel Grup Socialista, és sobre quina és la seva opinió respecte a les conferències sobre la situació fiscal a Catalunya organitzades per la Conselleria de Benestar Social. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor president, quina és la seva opinió sobre l'allau de campanyes publicitàries i sobre les múltiples conferències que ha organitzat la Conselleria de Benestar Social sobre el dèficit fiscal de Catalunya?

El president de la Generalitat

Miri, quan em parlava de l'allau de propaganda institucional, em pensava que es referia a alguna altra institució, però ja veig que es refereix, concretament, a Benestar Social i a la Generalitat. Per part de Benestar Social i pel Govern de la Generalitat, el que fem és complir les resolucions del Parlament. Sí, home, com a mínim, hi ha tres resolucions; li'n llegiré una, aprovada per 82 vots –vostès no, els socialistes–: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a emprendre una acció que compregui diversos àmbits, dins i fora de Catalunya, per evidenciar i donar a conèixer la realitat del dèficit fiscal de Catalunya.» Per tant, això ho pot fer el Govern; no «ho pot fer», «ho ha de fer!», «ho ha de fer», i, aleshores, es fa com es cregui més convenient; en aquest cas, en part, perquè es fan moltes altres actuacions del Departament de Benestar Social.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president. Miri, l'humorisme és un estil literari, gràfic o artístic mitjançant el qual moltes vegades es reflecteix la realitat des de la realitat mateixa. Jo, a vostè, li he ampliat la vinyeta que va treure *La Vanguardia* fa pocs dies, en la qual hi ha un diàleg molt suculent, que reflecteix la realitat d'aquest país, en la qual es veu vostè que li diu al Martínez: «Fem realitat, Martínez», i vostè li continua dient: «Haremos una gran campaña de propaganda de la labor del Gobierno», i en Martínez li diu: «¿Con qué dinero? ¿Con el dinero de la Generalitat?» I vostè li diu: «Sí, claro, de lo que hemos hecho con el dinero de la Generalitat», i en Martínez li replica: «No, em refereixo a qui paga la campanya.» Doncs, senyor Pujol, aquí hauríem pogut afegir una vinyeta, i vostè contestant: «No s'amoïni, Martínez –no s'amoïni, Martínez–: això, ho pagaran en Vilajoana i en Comas.» M'entén? Doncs, bé, senyor president, quan l'humorista transmet això i el lector somriu amb un acudit d'aquest tipus, és que alguna cosa no va bé, quelcom no va bé. És que el ciutadà s'adona i comprèn –comprèn però no comparteix– que la seva paràlisi política, la paràlisi política del seu Govern el duu a invertir diners públics per maquillar una manca de gestió. El ciutadà comprèn que vostès no se'n surten, i, aleshores, planificar centenars d'actes públics i anuncis en temps electoral ens fa pensar que vostès estan convertint el que hauria de ser un govern de gestió en un club de publicistes, preocupats més per la publicitat que per la gestió.

I amb aquests despropòsits vostès han arribat –permeti'm que li ho digui, senyor president– a situacions francament esperpèntiques, com les que va protagonitzar el conseller Comas rebatent arguments a l'oposició amb diners i amb cabals públics, etcètera. Senyor president, permeti'm que li digui que Catalunya no és una subhasta i que el seu Govern no pot ser un anunciament d'oportunitats. Li preguem que posi fre a tanta disbau-

xa, li preguem que no llenci més diners amb propaganda institucional. Ja no tenen credibilitat al respecte.

Nosaltres comprem, senyor president, que vostè està nerviós, que el nerviosisme l'ha dut a gastar molts diners (*remor de veus*), l'ha dut a gastar munició. Vostè ja parla d'Estatut, de finançament, hi fica la monarquia pel mig, i, ara, publicitat agressiva. Tot li val, senyor Pujol, tot els val a vostès per tal de distreure...

El president

Senyor diputat, ha acabat el seu temps.

El Sr. Ferran i Serafini

...per tal de distreure l'atenció, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Ara, aquests dies que vaig tenir la grip em vaig estar mirant la televisió a casa, i he quedat molt parat, perquè, realment, en vaig veure molta, de publicitat institucional, però no de la Generalitat. Moltíssima!, i pagada no sé per qui, però, evidentment, en aquest cas, no pagada per la Generalitat. En vaig veure molta: d'institucions i de no institucions. Pagada per qui? No sé per qui, però no de la Generalitat.

I jo el convido que vostè es dediqui a fer números, es posi davant..., vostès, que són molt aficionats a allò que en diuen les ràtios de temps, i quant temps aquest, i quant temps l'altre... Facin-ho, qui sigui, i ho calculin, i veuran que, realment, la seva intervenció em sembla d'una audàcia tremenda i el felicito, perquè jo sempre felicito la gent audaç.

Ara, per la resta, doncs, escolti: que la Generalitat faci aquesta campanya..., ja ho dic: però, si és, en fi, una decisió fins i tot del Parlament, i la fem a través de diversos conductes. Un és Benestar Social –li ho vull advertir, perquè pugui preparar la intervenció en el seu moment, que jo també en faré algunes, d'aquestes intervencions, per tal d'explicar millor en diversos llocs tot això, tot aquest tema... Perquè, és clar, també li preguntaré un dia a vostè: hi està d'acord o no que tenim un mal finançament? Això és la pregunta que haurem de fer, no? Hi està d'acord o no? I què hem de fer i què pensen fer? Com pensen canviar els seus plantejaments habituals de tants i tants anys? Ens tornaran a posar el topall, vostès? Ens tornaran a rebaixar el 15% de l'IRPF només? Ens tornaran a treure el que hem aconseguit aquests últims temps i que no havíem aconseguit amb el Partit Socialista, que ens ha representat 127.000 milions de pessetes més? És això el que faran vostès? És això?

Bé, per altra banda... (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Silenci. (*Rialles.*) Per altra banda, li vull dir... Dispen-
si.

El president

Facin el favor...

El president de la Generalitat

Senyor president...

El president

...de guardar silenci per escoltar l'orador.

El president de la Generalitat

Bé, per altra banda, li vull dir que és molt lògic que si-
gui el Departament de Benestar Social un dels que es
dedica a explicar això. Per què? Si necessitem més di-
ners... Primera, perquè tenim un molt bon conseller,
entenent? (*Fortes rialles.*) Perquè, vostès ja saben que,
una de les maneres de calcular si és molt bon conseller
és saber quin grau, diguem-ne, de contradicció provo-
ca en l'oposició. (*Rialles.*) Per tant, bé, però, a part d'ai-
xò, li vull dir que, és clar, si alguna cosa és important
de cara al finançament és per a les persones, per a la
gent, i més per a la gent que ho necessita més, per a
la gent del Pirmí, dels geriàtrics, dels tallers ocupa-
cionals, d'Adigsa, la rehabilitació... «—La rehabilitació
del barri de Sant Roc, Comas, com la farem? —L'hem
de fer amb diners, que no en tenim prou i que n'hem
d'aconseguir més», i qui diu això diu tantes i tantes
altres coses.

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies per la seva disciplina.

— **Pregunta al president de la Generalitat
sobre el grau de compliment del Pla de
dinamització de comerç urbà 1998-2000**

La darrera pregunta del torn de preguntes al molt hono-
rable president de la Generalitat és sobre el grau de
compliment del Pla de dinamització del comerç urbà
1998-2000. Per formular la pregunta, té la paraula la
diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaia

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Gene-
ralitat, fa dos anys, aquest Parlament va aprovar una llei
important per al sector comercial, la Llei d'equipa-
ments comercials, que, a més, contemplava la creació
del Pla territorial d'equipaments comercials.

Evidentment, no entraré a explicar que, l'any 87, vàrem
ser pioners en la regulació de la implantació de les
grans superfícies al nostre país, i que, deu anys després
de la seva implicació, vàrem adaptar aquesta normati-
va a les noves realitats comercials.

En la línia marcada pel Govern de la Generalitat, de
millora de la competitivitat de la petita i mitjana empre-
sa comercial, el Govern va presentar, el mes de juny
passat, el Pla de dinamització del comerç urbà per als
anys 1998 al 2000. Em consta que aquest Pla de
dinamització ha estat molt ben acceptat, molt ben rebut
per part del sector del comerç urbà.

Voldria, per tant, senyor president, que ens fes una va-
loració del grau de compliment d'aquest Pla de
dinamització del comerç urbà.

Moltes gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Com sempre, les preguntes del Grup Parlamentari de
Convergència i Unió són d'allò més refrigerant, i els ho
agraeix molt, sobretot les de la senyora Trini Neras.

I, bé, el que vull dir, simplement, és que, efectivament,
tal com vostè ha dit, es va fer la Llei d'equipaments
comercials, que s'està complint, i, de fet, jo els agrairia
molt que, qui fos, alguna vegada, fes algun estudi com-
paratiu amb l'eficàcia que hi ha hagut en la defensa de
la petita i mitjana empresa comercial i de l'empresa
urbana en els centres de les ciutats, i també, fins i tot,
de fins a quin punt les grans empreses estrangeres, que
tenen de vegades la tendència a no comprar productes
d'aquí, sinó a portar-los tots, productes de fora, amb la
qual cosa la repercussió no és únicament comercial,
sinó industrial, valdria la pena que es fes un dia un es-
tudi sobre ara com ha funcionat això a Catalunya, i no
dic a totes, però sí a la majoria de les altres comunitats
autònomes.

I veuran que, realment, aquesta defensa de l'empresa
clàssica d'aquí, comercial —evidentment, aquí ha estat
molt més eficaç— i també dels interessos industrials,
gràcies a aquesta Llei d'equipaments comercials, del
març del 97, que en va substituir una altra, que també
havia fet la seva feina, però que, amb el temps, va re-
sultar insuficient...

Amb tot això s'ha perseguit l'objectiu, aquest, de dina-
mitzar el comerç urbà i de millorar la competitivitat de
la petita i mitjana empresa comercial, que és la més
clàssicament d'aquí, concretament. I, després, hi ha
hagut, també, el juny de l'any passat, el Pla de dina-
mització del comerç urbà, que instrumenta tota una
sèrie de mesures, dins del que és competència de la
Generalitat, que, en aquest cas, és una competència
francament important, per crear un entorn favorable al
desenvolupament de la competitivitat d'aquest tipus
d'empreses.

Concretament, aquest Pla preveu que, del 98 al 2000, la
Generalitat invertirà 6.834 milions, concretament, per
a formació professional; concretament, per a formació
ocupacional, per a urbanisme comercial i, també, per a
plans de dinamització i de cooperació empresarial
—això, a part dels 2.313 milions que havia gastat l'any

7636

abans. I tot això està donant un bon resultat –i, aquests dies, ho he pogut comprovar, perquè cada any està donant un bon resultat... Dic que, aquests dies, ho he pogut comprovar perquè cada any, precisament, durant el primer trimestre, tinc un contacte amb les diverses organitzacions, diguem-ne, de comerciants, de botiguers de Catalunya, i el resultat de totes aquestes mesures ha estat positiu, cosa que, a més, ha estat possible –i ho he d'agrair públicament– per la cooperació institucional d'una pila d'entitats i, també, de molts ajuntaments. Tots ells, des de cambres oficials i diverses entitats ciutadanes fins a molts ajuntaments, trenta o quaranta ajuntaments de tota mena de color polític i de tota mena de plantejaments en altres aspectes, però, en aquest punt, hi ha hagut una col·laboració molt positiva amb la Conselleria, cosa que agraeixo.

El president

Moltes gràcies, senyor president. La senyora diputada vol repreguntar? No vol repreguntar. Doncs, així, han acabat les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament de Benestar Social ha inserit publicitat per justificar la seva política de residències per a la gent gran

Iniciem, seguidament, les preguntes al Consell Executiu. He d'anunciar que la pregunta número 13, que havia formulat el Grup Socialista, ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la despesa generada per l'organització dels actes del Dia Internacional de la Gent Gran que tingueren lloc a Barcelona l'1 d'octubre del 98

Passem, per tant, a la pregunta número 7, que és la pregunta sobre la despesa generada per l'organització dels actes del Dia Internacional de la Gent Gran, que tingueren lloc a Barcelona el primer d'octubre del 98, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Aquesta pregunta podria semblar desfasada en el temps, perquè, com veuen, parla de la celebració del Dia Internacional de la Gent Gran, però, de fet, no està desfasada per les argumentacions que donarà lloc després d'escoltar, amb cura, la contesta de l'honorable conseller.

Honorable conseller, quina va ser la despesa generada per l'organització dels actes del dia Internacional de la Gent Gran que tingué lloc a Barcelona l'1 d'octubre de 1998?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, va ser d'11.253.600 pessetes. (*Remor de veus.*)

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable conseller, semblaria que aquesta pregunta està fora de context, perquè no ens hauríem de barallar per 11 milions, però li voldríem recordar que formulem aquesta pregunta, no tant pels 11 milions, sinó per les múltiples ocasions que ens barallem, o molts ajuntaments o moltes entitats d'iniciatives socials vénen al seu Departament, fins i tot al seu despatx, reclamant o demanant quantitats molt minses, a vegades inferiors a aquesta quantitat.

Estem parlant de posar un ascensor, d'adaptar un bany, d'un projecte d'intervenció comunitari, de buscar una plaça d'acolliment residencial. De tot això, estem parlant, o vostè mateix ha demanat exempció de taxes a l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, ens sembla que en un moment –i no és culpa seva, honorable conseller–, en un moment en què des de fa molts anys al seu Departament hi ha manca de diners, hi ha manca d'inversions, cal ser molt més curós..., en un acte que no tenim clar si va servir de gran cosa, perquè també li ho demanarem –ja li ho demanarem–, i pensem que, en tot cas, caldria escoltar la veu de les persones grans: si pensen que aquests actes són els millors –centralitzats a Barcelona– per celebrar, tots junts, el Dia Internacional de la Gent Gran.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo, realment, quedo molt astorat de les seves reflexions, perquè, quan es fan tantes propagandes de fideuàs, sangries i de no sé quantes històries més per coses que no tenen res a veure, no es pugui celebrar el Dia Internacional de la Gent Gran..., em sembla realment molt demagògic i molt absurd.

Per altra banda, a aquest acte, hi van ser invitats i varen estar-hi d'acord la Comissió intercongressos, i hi varen ser invitats els 1.500 delegats d'altres. Després, en una altra pregunta, si em dóna temps, doncs, ja li ho aclariré, però hi van ser... Jo no he vist cap protesta.

Per altra banda, era al començament de l'Any Internacional de la Gent Gran. Això no mereix un acte com el que es va fer, a més, amb la prudència econòmica? Argumentacions com la seva, és que impossibilitarien

de fer res! És com si jo, ara, critiquéu que, davant de no sé quantes coses que es fan a l'Auditori, que ha costat no sé quants milers de milions...

Estem parlant –vostè ho ha dit– d'una xifra petita, d'una xifra que, realment, té a veure amb l'atenció que devem a la gent gran, que té a veure amb el començament de l'Any de la Gent Gran, que té a veure amb resultats del Congrés que s'havia celebrat i que va ser prou plural la seva assistència, prou àmplia, de tots els delegats, de tots els representants de tots els casals de la gent gran de la Generalitat, i, després, unes set-centes entitats. A mi em sembla que tot plegat és ben clar, i aleshores, la seva intervenció, jo la respecto, certament, però no la comparteixo en absolut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les persones convocades als actes del Dia Internacional de la Gent Gran que tingueren lloc a Barcelona l'1 d'octubre de 1998

La pregunta número 8, sobre les persones convocades als actes del Dia Internacional de la Gent Gran, que tingué lloc a Barcelona el primer d'octubre del 98, també formulada per la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, li fem aquesta pregunta –vostè ho sap– perquè quantitats molt inferiors han quedat en el buit, i estem parlant de temes molt més importants. No es tracta tant dels 11 milions en una paella, sinó perquè vostè denega constantment quantitats molt més petites per a temes prioritaris. Aquesta és l'argumentació política.

Ara li preguntem, honorable conseller, qui hi va estar convocat? Els casals d'avis dependents de la Direcció General d'Acció Cívica, allò que gairebé vostè patrimonialitza, «els nostres casals». I els altres casals? Els casals municipals? Els casals d'iniciativa social? Quantes persones? Per quin mecanisme van estar convocades a la celebració d'aquest acte i com es va decidir?

Vostè em sembla que confon complicitat buscada a través dels delegats d'Acció Cívica amb mecanismes participatius molt més democràtics. Per tant, expliqui'ns aquí, en el plenari, com van estar convocades i quantes persones van estar convocades.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar, l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. A mi em sembla que fóra bo que vostè s'informés abans de fer determinades afirmacions.

Ja he dit que van ser convocats els 1.500 delegats del Congrés, que van ser elegits pels consells comarcals i pels ajuntaments del Barcelonès, no per la Generalitat. Hi van assistir set-centes entitats, que, en tot cas, van ser les que estan inscrites al registre i, finalment, els consells de govern de casals de la gent gran de la Generalitat de Catalunya.

Això ho va decidir la Comissió Intercongressos, ni el conseller que els parla ni cap director general. Per tant, no sé si es va fer prou bé, però jo crec que sí. En tot cas, el que sí que va ser és una decisió d'una comissió representativa; almenys ningú ha dubtat que aquesta comissió no fos representativa. I no va ser per a una paella, senyora Geli, sinó que va ser per a una sèrie d'actes, d'actes de tallers, d'edicions, d'exposicions, una exposició... Per tant, van ser moltes actuacions les que es van fer en aquest dia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

La meua capacitat d'informar-me també depèn de la rigorositat de les seves contestes. Vostè, en una contesta de preguntes amb resposta escrita, em diu literalment: «Casals de gent gran de la Generalitat de Catalunya». S'ha d'acabar, honorable conseller. Els casals són casals fonamentalment de les persones, que són els seus usuaris, que són la gent gran.

Aquesta distinció per instrumentalització política dels casals de la gent gran, sense parlar dels altres casals, s'ha d'acabar. Perquè això té un tuf poc democràtic i, sobretot, d'utilització política.

Vostè sap que els estatuts que es varen aprovar en els casals d'avis de la gent gran de la Generalitat, probablement, no haurien estat aprovats en casals dependents de la iniciativa social, perquè són els mateixos avis, intel·ligents, capaços, però, probablement, amb més llibertat, i no haurien pogut, no haurien volgut perdre l'autonomia que vostè els fa perdre imposant que les decisions vinguin donades de manera piramidal pels delegats d'Acció Cívica.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Realment, com ha dit abans el president, la seva audàcia és il·limitada, perquè el Congrés de la Gent Gran que va aprovar els estatuts no eren els casals de la gent gran, no eren els casals. Congrés de la Gent Gran, els 1.500, els van votar els ajuntaments, els van votar els consells comarcals. Al Consell sectorial hi ha representants dels consells municipals, no només són de la Generalitat. Per què diu això? Per què diu això, senyora diputada?

7638

És realment dramàtic que vostè faci afirmacions d'aquesta manera. Després, per altra banda, els estatuts no tan sols es van votar al Congrés, sinó que són els que ha implantat l'Ajuntament de l'Hospitalet i el de Barcelona, per exemple. El d'Hospitalet fil per randa, per exemple. Pregunti-ho vostè aquí al senyor..., ara no hi és, però el té ben a prop, el senyor alcalde. Per tant, és realment molt penós que vostè faci intervencions d'aquesta manera sense cap tipus d'informació i absolutament esbiaixades i fora de la realitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor president. La següent pregunta, també formulada per la diputada senyora Marina Geli és sobre... Perdó?

La Sra. Geli i Fàbrega

No, no. Jo li demano la paraula perquè ha posat en boca meva qüestions que jo no he dit i, em sembla, tergiversant les meves paraules.

El president

Ja sap vostè, i ho he dit a altres diputats, que el joc de preguntes és absolutament un joc dialèctic i, en principi, vaig dir que no concediria paraules en torn de preguntes, fossin del president, fossin dels consellers; és la primera vegada que m'ho demana vostè, però jo em vull mantenir en aquesta regla que el joc dialèctic de les preguntes no admet contradiccions, ni al·lusions ni res.

L'última pregunta que formula el Grup Socialista en aquest moment és la formulada, també, per la senyora Marina Geli sobre si el Departament de Benestar Social derogarà el Decret de preus públics dels serveis socials. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Perdoni, honorable president. Hi havia, prèviament, una altra pregunta, honorable president: la pregunta que consta amb el número 9 era l'anterior a aquesta que vostè ha formulat.

El president

Perdoni, la pregunta que li toca fer a vostè ara és la número 9. Per tant, no corre el temps, i, si no, tornarem a marcar el temps reglamentari...

Pregunta al Consell Executiu sobre la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que qüestiona el dret de les administracions a cobrar per determinats serveis socials

La pregunta número 9 és sobre el recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que qüestiona el dret de les administracions a cobrar per determinats serveis socials. Té la paraula la diputada senyora Marina Geli i prego que excusi el meu error.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Honorable conseller, que quedi clar que els estatuts dels casals d'avis només estan vigents en els casals de la gent gran que depenen del Departament de la Generalitat, de la Direcció General d'Acció Cívica i no en els altres.

La pregunta és reiterativa. Fa molts mesos, ja un any, que li ho estem preguntant. Ara ja hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que qüestiona que les administracions puguin cobrar per determinats serveis socials als familiars, eh? Per tant, ja hi ha un altre element, en aquest cas, amb una sentència del Tribunal Superior de Justícia, que l'hauria de tornar a fer recapacitar. Què pensa d'aquesta sentència que es va promulgar fa uns mesos?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Que quedi clar, senyora diputada, que les dades que li he donat són exactes i no les que vostè ha assenyalat; comprovi-ho, per favor.

Entrant ja en aquesta qüestió, també hauria de quedar clar que també s'hauria de fixar en el que vostè diu, perquè la sentència no diu el que vostè ha afirmat. La sentència fa referència a una aplicació que va fer la Diputació de Tarragona i diu clarament que és per no tenir normativa expressa que ho autoritzés. No afecta ni cap altra persona que no sigui la que va reclamar ni, sobretot, altres administracions —en aquest cas, la Generalitat, que té normativa expressa i correcta.

I, per tant, aquesta sentència no té res a veure amb el que aplica la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Coneixem bé aquesta sentència. Diu, literalment, que les administracions no podran obligar els familiars si no hi ha una resolució judicial; és a dir, diu que al fill, en aquest cas, que la Diputació de Tarragona li reclamava pagar mensualment 38.560 pessetes, doncs, les hi haurà de tornar perquè, en tot cas, l'únic obligat era la seva mare. I, en tot cas, aquesta havia d'haver interposat al seu fill que pagués en base a la llei d'aliments entre parents, doncs, que pagués la manutenció, eh?

Per tant, ho diu literalment, eh?, i això deu generar jurisprudència. Però vostè sap que el que nosaltres li demanem és un debat polític. És al debat polític que hi ha una altra prova, ara: una sentència judicial que diu que hem de repensar el finançament dels serveis socials, eh? Qui els ha de pagar, com els ha de pagar, cap on hem d'anar amb un tema que vostè sap que està sobre la taula, que és un tema quantitatiu, però, sobretot, qualitatiu. Per tant, ens sembla que cal tenir, com a mínim,

present aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia que afectava una altra Administració. Però evidentment que sí, que això es pot fer, extrapolar també a l'Administració de la Generalitat.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

De debat, n'hi ha hagut i n'hi ha. Jo he assistit a no sé quantes interpellacions, compareixences, hi ha una Comissió al respecte que està oberta dins d'aquest Departament. Doncs, no ho sé pas; si volen... En tot cas, jo tinc demanades dues compareixences, que no se'm concedeixen, per parlar d'atenció de la gent gran. Suposo que un dia o altre se'm concediran. Però en poden parlar quan vulguin; hi ha una comissió, fins i tot...

I torno a insistir que és molt clara aquesta sentència. Jo l'he estudiada, però, més que personalment, els aviso, és el Departament..., i afecta simplement una actuació de la Diputació de Tarragona perquè no tenia normativa adient per poder obligar a aquest nivell. L'aplicació de la Generalitat ha estat sustentada amb normativa suficient –dit per tothom. I, per tant, no hi ha cas de cap rectificació

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament de Benestar Social derogarà el Decret de preus públics de serveis socials

La següent pregunta és la número 10: pregunta sobre si el Departament de Benestar Social derogarà el Decret de preus públics de serveis socials. Per formular la pregunta, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Honorable conseller, aquesta persona que avui parla com a diputada del Partit Socialista però que també és la presidenta de la Comissió de Política Social no té cap inconvenient ni té autoritat per dir-li que vingui o no vingui a la Comissió. Vostè sap que hi ha un acord de la Junta de Portaveus, eh?, que va dir de posposar la seva anada o la seva vinguda a la Comissió després del debat de política social. Per tant, no faci afirmacions que condueixen a devaluar l'autoritat de la presidència d'una comissió tan important com la comissió de Política Social.

La meua pregunta torna a ser molt clara. Vostè diu: nosaltres, el Govern de la Generalitat, el Departament de Benestar Social té normativa clara per fer pagar els familiars. Escolti: i el Síndic de Greuges, en l'Informe de l'any passat? I el d'aquest any hi torna... I el Consell Consultiu? Això no té cap validesa? Nosaltres li dema-

nem un debat polític en profunditat perquè resulta que tenim més d'un milió de persones que tenen més de 65 anys, amb un nivell de pensions que és la mitjana europea. I això comença a ser un vas ple amb pocs recursos, perquè durant dinou anys no s'ha liderat un projecte. És més: una vegada que tenen una persona molt important en el programa «Vida als anys», la cessen. Nosaltres li demanarem explicacions al Consell Executiu, una vegada que ens semblava que podríem reordenar seriosament el debat de les persones dependents.

Honorable conseller, li ho tornem a demanar, li ho tornem a preguntar: escolti les veus que diuen que aquest país necessita que un govern lideri el tema de l'envelliment de la població. I, per tant, digui'ns quan voldrà venir, perquè el Decret no és suficient i està, com a mínim, qüestionat per molts estaments.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Bé. Vostè fa..., suposo que això deu ser normal, encara que jo no ho considero adequat, però, bé, vostè fa anar els arguments conforme l'interessa. La Comissió Jurídica Assessora, el Gabinet Jurídic Central de la Generalitat ha dictaminat des d'aquest punt de vista d'una forma molt clara. I també ho ha fet el Síndic, contràriament al que vostè diu, perquè, el Síndic, l'únic que diu és que ell creu que fóra bo escatir si aleshores són preus o taxes i que, des d'aquest punt de vista, l'aplicació hauria de ser diferent. Això és el que diu el senyor Síndic.

I, per tant, doncs, és una opinió jurídica, molt valuosa, molt respectable, però a aquesta, doncs, se'n contraposen d'altres que creiem que tenen major fonamentació. I aquesta és la realitat, i nosaltres estem dirigint aquesta qüestió. Perquè vostè ha anat a moltes comissions de protesta. No en tenim cap de protesta, escolti. Per què s'ha de forçar dintre de..., a fer d'advocats de coses que no ocasionen cap problema a la ciutadania. Quins problemes hi ha de cara al Decret de preus? Si no n'hi ha cap! A Girona vostè va començar i altres, van començar establint allò de les persones disminuïdes. Això ha acabat, ja fa molts mesos, anys, algun any fa que no se'n parla més. Per tant, doncs, escolti: no n'hi ha cap, de problema. Emprem una normativa jurídica que és adequada, se'n parla al Parlament, se n'ha de parlar sempre que vostè vulgui, etcètera.

I, finalment, dir que la comissió de portaveus ha dit això, contràriament a la meua opinió, ho acato i ho respecto. Però, contràriament, cada dia vostè està fent afirmacions als mitjans de comunicació sense que jo ho pugui contrastar, perquè, realment, no em convoquen a la Comissió de Serveis Socials. És una qüestió, com a mínim, molt llastimosa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

7640

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia a la Universitat Autònoma de Barcelona el dia 14 de gener de 1999

La següent pregunta és la pregunta número 11, sobre l'actuació de la policia a la Universitat Autònoma de Barcelona el dia 14 de gener del 99, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Ignasi Riera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Riera i Gassiot

Moltes gràcies, senyor president, i gràcies per haver-me titllat d'honorable. Quan han passat gairebé dos mesos, quin és el parer del Govern de la Generalitat sobre l'actuació de la policia el 14 de gener de 1999 a la Universitat Autònoma de Barcelona? I naturalment, havent passat ja dos mesos, sobre les manifestacions d'altres autoritats sobre el que va passar aquell dia?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Riera. Per contestar la pregunta té la paraula l'honorable conseller de Governació.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. L'opinió d'aquest conseller i, per tant, del Govern de la Generalitat no ha variat del que en el seu moment es va dir. És a dir, llavors ja es va fer pública manifestació de quina era l'opinió del Govern, de quines eren les actuacions i, sobretot, de les gestions que es van fer davant de les autoritats competents tant d'aquí, de Catalunya com de Madrid, del Ministeri, i, per tant, jo crec que la posició va quedar clarament fixada. Jo crec que, de llavors amb ara, no s'ha modificat aquesta apreciació, i, per tant, doncs, mantenim el que en el seu moment vam dir. Entre altres coses, que aquestes qüestions s'han de poder analitzar, s'han de poder fer amb serenitat i, sobretot, s'han de poder extreure, després de les anàlisis, les mesures oportunes perquè això, doncs, no succeeixi.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El diputat pot repreguntar.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, dijous, en el marc de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, els grups parlamentaris que donen suport al Govern van votar en contra de la proposta de compareixença al Parlament tant de la delegada del Govern a Catalunya, senyora Julia Garcia-Valdecasas, com dels consellers de Presidència i de Governació, per informar i per valorar l'actuació policial del 14 de gener a la Universitat Autònoma de Barcelona.

En el posicionament, alguns dels grups ens deien: «És que, és clar, en aquests moments ha passat molt temps de tot allò». Hi hauria hagut, naturalment, una fórmula d'evitar que hagués passat molt temps, i és que vostè, senyor conseller, hagués sol·licitat la compareixença, perquè ja sap que en aquell moment la seva compareixença hauria corregut i s'hauria pogut fer sense necessitat d'esperar que, dijous de la setmana passada, es pogués argumentar que havia passat massa temps.

Avui o demà, el nostre Grup –demà, em penso– votarà a favor d'una moció del senyor Fidel Lora en la mateixa línia, que conté, per cert, una proposta d'esmena, jo diria, del tot profètica del Grup Socialista; quan afegeix que s'han d'assumir les responsabilitats polítiques de les actuacions policials, diu textualment: «En aquest cas així com en d'altres d'anàlegs que puguin succeir».

Està d'acord, senyor conseller, amb les valoracions del ministre Mayor Oreja aquella vegada i ara en aquests fets que acaben de passar a la ciutat on visc i on tinc la sort de ser regidor, Cornellà de Llobregat?

Creu ajustada a veritat la denúncia concreta a un grup de Cornellà de Llobregat que els regidors de la ciutat i l'alcalde no sabem exactament qui és i en desconeixem la perillositat social? El mateix dia que es va dir: «Hi ha hagut un grup ics», i jo vaig preguntar quins eren els noms del grup ics; alguna de les persones del grup ics viuen al carrer de casa i baixem molt sovint junts al tren, i ningú no sabia...

El vicepresident primer

S'ha acabat el temps, senyor diputat. El senyor conseller pot contestar la repregunta.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Primera de les dues qüestions que vostè em planteja: miri, jo crec que vostè plantejava una situació d'una nova compareixença que crec que és reiterativa. D'aquest tema es va fer una pregunta oral al president de la Generalitat, que es va respondre al Ple del Parlament. Jo mateix, com a conseller de Governació, vaig respondre una interpellació –en aquest cas, del Grup Mixt de la cambra–, parlant també d'això. És a dir, jo crec que el Parlament ha tingut a bastament informació, no solament ja dels posicionaments que, com a Govern, hem fet a la premsa, sinó fins i tot aquí, al Parlament. Ja ho dic: per part de la màxima autoritat del Govern, amb una resposta oral en el Ple, pel president, i, després, contestant una interpellació. Per tant, jo crec que això era una situació reiterativa i que, per tant, no calia.

Segon aspecte: respecte als altres fets que vostè denuncia, d'uns grups, etcètera... Miri: jo parteixo d'un principi, d'un principi bàsic, que és –i avui n'hem tingut un clar exponent també aquí, davant del Parlament, no?–: el dret de manifestació és un dret absolutament constitucional que s'ha de preservar amb tot i per tot. A mi em comencen a venir uns certs dubtes quan un grup de suposats manifestants, per manifestar-se, comencen a tapar-se la cara. Jo no sé si, llavors, això ja es pot con-

siderar realment una manifestació. Jo vaig veure unes imatges televisives que no em van agradar, que no em van agradar des d'un punt de vista policial, però tampoc em van agradar des de l'altre punt de vista, des del punt de vista dels suposats manifestants.

El vicepresident primer

Senyor conseller, també se li ha acabat el temps.

El conseller de Governació

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, a tots dos, per atendre les indicacions.

Pregunta al Consell Executiu sobre si l'aigua del pantà de Rialb es pot considerar una alternativa per a cobrir les necessitats de la conurbació de Barcelona

La pregunta 12 és del senyor Benet Tugues, sobre el pantà de Rialb. Pot formular-la.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Més concretament, és sobre l'aigua del pantà o sobre el destí de l'aigua del pantà. Fa una setmana, recentment, el conseller de Medi Ambient va fer unes declaracions en les quals contemplava l'aigua de Rialb com una possibilitat per tal de subvenir a les necessitats de Barcelona. És cert que, al cap de pocs dies, va matisar aquestes declaracions, però a mi m'agradaria conèixer la seva versió justament en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé. Doncs té, per contestar, la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Tugues, de fet, aquestes declaracions meves en cap moment parlaven d'una proposta de transvasament de l'aigua de Rialb a Barcelona. En tot cas, va ser un exemple posat sobre si era convenient o no fer transvasaments a Barcelona, i, llavors, quines dificultats hi podia haver per a la seva discussió. En cap cas es va plantejar i, per tant, aquest suposat desmentiment, aquest aclariment meu, que sí que es va donar, era simplement per tranquil·litzar. No hi ha hagut cap declaració meua, malgrat que he de reconèixer que era una bastant bona transcripció de l'entrevista oral la que va sortir publicada al diari *La Vanguardia*, però no deia això que ha volgut interpretar algú, filant molt prim, i, en tot cas, doncs, no ho he dit mai. Durant molts anys de la meua vida he conegut que Rialb es feia per al que es feia i no li puc contestar res més que tornar-li a dir que mai he pensat que l'aigua de l'envasament de Rialb

s'estigui fent per a Barcelona i sí per regar les terres que ha de regar el canal Segarra-Garrigues.

El vicepresident primer

Molt bé. El senyor Benet Tugues pot fer repregunta.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Per celebrar, bàsicament, aquests aclariments i aquesta contundència amb la qual s'ha manifestat el conseller de Medi Ambient, que, segur que en el futur, ni que sigui a nivell d'hipòtesi, esmentarà l'aigua de Rialb com una possibilitat per subvenir a Barcelona. Perquè ha d'entendre que en aquelles comarques hi ha la sensibilitat molt a flor de pell. La gent de ponent som gent solidària, però portar aigua d'allà a Barcelona vol dir restar-ne d'altres llocs, i restar-ne, bàsicament, del canal Segarra-Garrigues. I quan amb el canal Segarra-Garrigues tot són dificultats, quan, s'han fet promeses reiterades de començament d'obres que no s'han complert, quan per al repartiment de cabals, posem per cas, es va trigar mesos i mesos fins a arribar a un acord, quan ara estem esperant l'acord sobre un finançament, quan uns diuen que ja hi ha acord i els altres diuen que encara no hi ha acord... I, per tant, tot plegat contribueix a augmentar d'una manera notable el nombre d'escèptics, en el sentit que poca gent ja creu que, finalment, es construirà el Segarra-Garrigues. Declaracions com la seva, ni que sigui a nivell d'hipòtesi, contribueixen a esverar més del compte bona part de gent de les comarques de Ponent. Lligar Rialb, senyor conseller, amb l'aigua de Barcelona és com esmentar la sogra a casa del penjat, i jo estic convençut que vostè no ho farà més.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller, si ho desitja. Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Tugues, com vostè sap –ho podria saber–, jo he estat a moltes assemblees, conec molt a fons moltes assemblees de la comunitat de regants del Segarra-Garrigues. Fa molts anys, des d'abans del 80 o del 81, que jo m'estic movent en aquest ambient, que conec aquestes persones, que les he ajudat i he col·laborat per aconseguir posar en reg tota aquesta gran extensió.

Per tant, estigui ben tranquil, que la necessitat d'això per a mi és prou clara, que la necessitat d'establir regadius és prou clara, i també he après una cosa, aquests dies, que és no citar la paraula «Rialb» per evitar malentesos. De totes maneres, quan en entrar cap aquí parlàvem d'aquesta última proposta que ha sortit de portar aigua a Barcelona procedent de la Noguera Pallaresa, fixi's que, això, ja m'ho van preguntar l'altre dia –i avui li ho comentava a vostè–; dic: «Sí, però parlem sense dir la paraula «Rialb»». És possible portar l'aigua...

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis forestals

Acabada l'hora de preguntes al Govern, passem al setè punt de l'ordre del dia, que és una interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de prevenció d'incendis forestals. N'hi han presentades quatre, i aquesta Presidència proposa el que em sembla que ja ha estat motiu d'un acord previ, si no es diu el contrari: que es substanciïn les quatre de cop.

Per tant, la primera és la presentada pel Grup Popular. Per formular-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura –em suposo que respondrà el conjunt d'aquestes interpellacions que diferents grups acumulem i substanciarem–, des del Grup Popular havíem presentat aquesta interpellació pel procediment d'urgència, i ho hem fet quan, ja fa uns dies, se'ns informà d'un canvi en la Comissió d'Agricultura, i el mateix canvi –el moment del mateix canvi– se'ns digué que vostè ens venia a presentar un programa de gestió de risc forestal, l'anomenat Foc Verd II. A la vegada, vostè, en aquells dies, també ja, començava a exposar el que són plans o possibles plans, concretament, a les Gavarres. I, en el mateix moment, els mateixos dies, també a la vegada, els consellers de Presidència i de Governació ens informaven de temes, no solament d'extinció, des del nostre punt de vista, sinó de temes també de prevenció d'incendis.

Amb aquest còctel, si em permet l'expressió, conseller, al Grup Popular s'encenia el senyal d'alarma, senyal d'alarma que reactivava, la setmana passada, en la presentació de l'anomenat Foc Verd II –presentació acompanyada d'un magnífic exemplar de 211 pàgines, que em sembla que també vostè avui ha dut aquí; exemplar que se'ns lliurava llavors mateix, que més d'un grup hi feia referència, que vostè excusava dient que s'hi havia treballat fins a l'últim moment, que fins i tot hi havia hagut temes de correcció lingüística, etcètera. En aquell moment, em suposo que cap dels diputats que estàvem a la Comissió d'Agricultura vam tenir temps per poder llegir i per poder repassar a fons aquest Programa de gestió del risc d'incendi forestal. Però sí, almenys, el diputat que li parla ho ha fet durant aquests dies. Escolti'm: l'excusa que ens va donar està molt bé, però no ens serveix. Perquè de l'any 99, almenys, el diputat que els parla, no ha trobat res de res. És a dir, ens el podrien haver entregat ja fa bastant mesos, el mateix programa de gestió del risc d'incendi forestal.

És normal –des del Grup Popular ho venim dient– que vostès –molts, ja en el Govern– facin proclames, plans,

dies abans –setmanes abans, fins i tot– de presentar-lo al Parlament. Que, a més, ho fan no se sap en condició o en qualitat de què, però, finalment, ho imprimeixen i divulguen en nom del Govern amb diners públics. I, com a mostra, aquí en va una: *Un tracte just per als ciutadans de Catalunya. Un pacte fiscal, una proposta concreta*, pagat per la Generalitat de Catalunya, la seva impremta. Això a que vostès ens volen anar acostumant, de vegades, i que succeeix en períodes, per dir-ho d'alguna manera, preelectorals, a vegades no deixa de ser electoralisme o el que es pot dir foc d'encenalls.

Però, a vegades, conseller, toca preguntar-se que, si el conseller de Governació anuncia i trameta al Parlament, a més, en forma, ja, de compliment de resolució, la construcció de 126 nous punts d'aigua –que diu que es pagaran des del Departament de Governació i des del Departament de Medi Ambient–, com és que des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca hi ha possibilitats d'obtenir ajuts per a la construcció de punts d'aigua?. En què quedem? Prevenció? Extinció? Agricultura? Governació? Medi Ambient? Sap quina és la nostra opinió, conseller –i la hi transmetia ja en la Comissió de la setmana passada, d'Agricultura–?: Poca coordinació. I, si no ho és, conseller, des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb l'augment dels recursos dels pressupostos en aquests aspectes, què en faran, aquest any?

Vostè, conseller, va presentar, junt amb el que crec que és assessor seu, el senyor Jordi Peix, exdirector general del Medi Natural, el Foc Verd II. Entre d'altres, diuen: «L'actual situació dels boscos a Catalunya és que no presenta cap atractiu inversor.» Gran descobriment, conseller. Doncs, miri: vostès tenen alguna responsabilitat sobre això; alguna en tindran. Ens donen dades, estadístiques. Ens expliquen els elements necessaris perquè es produeixi un foc forestal; diuen: «És necessari que hi hagi calor, és necessari que hi hagi aire i és necessari que hi hagi combustible.» Brillant! Però m'aturaré en l'últim, en el combustible. Quan vostè va presentar plans de protecció prioritària a les Gavarres –30.412 hectàrees, i en mitjans de comunicació ho exposa–, no devia observar el que el diputat que li parla, el passat dissabte, també va observar a les Gavarres –evidentment, sense mitjans de comunicació–, que és la gran massa combustible que, per exemple, hi ha en aquesta zona. Punts amb més de cinquanta centímetres de fullaraca, de rames, etcètera, que això no és solament a les Gavarres, que és a molts altres indrets del territori de Catalunya.

La prevenció d'incendis, conseller, va ser un dels temes que es varen analitzar en profunditat en el darrer debat monogràfic sobre incendis, debat del qual varen sorgir noranta-cinc propostes de resolució. Propostes de resolució que vostè, suposo, en un lapsus, en aquesta Comissió d'Agricultura a què li feia referència la setmana passada, quan es referia a la portaveu del Grup de Convergència i Unió, deia que la majoria les havien aportat vostès. Home, ja està bé! Siguem tots, potser, una mica més humils, perquè amb la humilitat que li vull dir des del Grup Parlamentari Popular, només –només– cinquanta-set de les noranta-cinc eren propostes de resolució del Grup Popular. Jo em suposo que les

volen dur a terme –i va una de les preguntes, conseller–, aquestes propostes de resolució votades, també, pel seu Grup Parlamentari, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Propostes sobre prevenció com àrees perimetrals: segons vostès, en dissenyaran –«dissenyaran», dic– trenta-una, però quantes n'hi ha en marxa –quantas seran reals?– aquest any? Estudis de conreus alternatius. Què han fet, conseller? Els han fet, els estudis? No els han fet? Foment de la ramaderia extensiva: per una banda, sí, en termes com les superfícies farratgeres, però n'informen, d'aquesta possibilitat? Hi ha prou informació? Hi ha altres estudis o possibilitats de foment? Incentivar mesures per la discontinuïtat de la massa forestal. Quines han fet? Fomentar plans de gestió forestals. Quants s'han presentat, des del debat d'incendis del mes d'agost fins al 31 de desembre del 98, de plans de gestió forestal? Perquè, en tot cas, de l'any 98 a l'any 97, vint menys, de plans de gestió. Fomentar el pasturatge als boscos. Com ho han fet? Què han fet?

Plans comarcals de muntanya; ja no solament és què han fet de nou, és a dir, què han complert dels plans comarcals de muntanya per part del Departament d'Agricultura, l'any 1998, segons el que hi ha projectat?

Com tenen els plans comarcals que els manaven propostes de resolució d'aquest Parlament, de plantació i selecció d'espècies vegetals que no tinguin les possibilitats d'incendi com d'altres, de construcció de franges vegetals, de noves pistes forestals, de barreres tallafocs, de prevenció i extinció junt amb els plans municipals?

Quantes hectàrees han aforestat d'aquell pla de 20.000 hectàrees que van haver de tornar a recuperar i que ja no queden cinc anys, en queden poc més de quatre? Quants inventaris del material de les associacions de defensa forestal han fet després del debat del passat mes d'agost? Quines campanyes han fet des del seu Departament per sensibilitzar i informar la ciutadania? Quantes avaluacions de les associacions de defensa forestal han efectuat –tasca que li recordo que, per proposta de resolució, han de fer cada sis mesos?

Honorable conseller, vostè ha de respondre moltes preguntes, vostè ha de ser conscient de la sensibilització i de la preocupació de la ciutadania en un hivern com el que tenim; ha de ser conscient i responsable de la tasca que li va comanar el mateix Parlament quant a prevenció d'incendis en les seves propostes de resolució. Vostè, conseller, té assumptes d'una importància vital com el dels agents rurals, que no poden controlar tres, quatre, cinc mil hectàrees, cada un d'ells, i que fan manifestacions com la que van fer la setmana passada –dia sí, dia no. Li deia la setmana passada, també, que ens estan duent a un camí molt perillós.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Els mesos de gener i febrer –mesos d'hivern– hi ha hagut cent setanta-set incendis forestals, petits incendis; no arriben a les 500 hectàrees, segons dades del seu Departament, però cent setanta-set incendis. I comencem el mes de març, que és un mes de risc important, com vostès ja han anunciat i tots els estudis ho apunten en més d'una ocasió.

Jo espero, conseller, que em pugui contestar, i espero que, després de les seves paraules, no continuem pensant que l'única prevenció dels incendis serà la previsió meteorològica. És a dir, en funció del que passi a la meteorologia, tindrem una prevenció i, després, una bona extinció d'incendis; però espero també, conseller, que m'aclareixi algunes dades com les que es publiquen a Internet.

Si a la Catalunya central, conseller, –acabo, senyor president– es van cremar 27.000 hectàrees –hectàrea amunt, hectàrea avall–, i tots hem vist estadístiques acumulades de més de 40.000 hectàrees el mateix dia 29 de juliol de l'any 1998..., què els passa, conseller, a les dades de 1998, que només surten 21.101 hectàrees? Suposo, conseller, que no s'hauran cremat les dades.

El president

Ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis

Per continuar l'altra interpellació acumulada, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, continuant insistint en els arguments que apuntava el senyor Fabregat, perquè les motivacions i el punt d'arrencada és exactament el mateix, vam rebre la convocatòria d'una comissió d'agricultura, aquests dies passats, per a una compareixença, a petició pròpia, del conseller d'Agricultura, per a parlar, suposadament, de prevenció en matèria d'incendis forestals, malgrat que l'habitual, en aquest Parlament, era que els dos consellers, el responsable de prevenció i el responsable d'extinció acordessin amb el mateix Parlament la seva compareixença, amb data i condicions pactades. Naturalment, una compareixença a petició pròpia per parlar de les actuacions del Departament d'Agricultura en matèria de prevenció aixecava molt el nivell de l'expectativa.

L'extraordinària frustració, almenys per part nostra –almenys per part meva–, en la doble condició de diputat d'aquest Parlament, però també de president de la Comissió d'Estudi sobre Incendis Forestals, és haver d'arribar a la reunió de la Comissió i allà, en el marc de la mateixa compareixença, entregar-nos aquest estudi al qual es referia el senyor Fabregat abans. Per tant, la compareixença no era per parlar de prevenció, sinó, tal com ens va dir el conseller, molt cofoi en aquell moment, per presentar un llibre com quan els escriptors presenten un llibre en societat.

Punt 10

Bé, naturalment, els diversos grups parlamentaris i nosaltres mateixos no podíem entrar en la discussió dels continguts d'aquest llibre, que, en aquell moment mateix, se'ns acabava d'entregar. I, per tant, el nostre Grup, com altres grups, vam anunciar la presentació d'una interpellació d'urgència, per poder discutir més a fons, avui, el que nosaltres creiem que s'havia de discutir i –eventualment, també– els continguts de l'esmentat llibre.

Per començar direm que el llibre, un cop llegit, no és estrictament un document en matèria d'actuacions en prevenció d'incendis forestals; és una nova edició, tal com quedava clar ja llavors allà mateix, d'un document anterior fet en el seu temps pel director general senyor Robert Graupera, i, ara, fet per un equip coordinat pel director general dimissionari, senyor Jordi Peix.

És exactament igual que aquell: un document d'estudi sobre la naturalesa dels incendis forestals i, en la mesura que és un document d'estudi sobre la naturalesa dels incendis forestals, a la llum de les noves tecnologies per investigar-los i per fer-hi recerca, ens sembla, d'entrada, un document positiu –interessant i positiu. Aquesta valoració que li vaig dir a la Comissió d'Agricultura, senyor conseller, que li faria avui, ja la hi faig: em sembla un document interessant; però no és un document d'estudi sobre els incendis forestals en què es posa al dia la documentació continguda en aquell document previ que era Foc Verd I. Ens sembla positiu que l'hagin fet, ens sembla útil, perquè genera més bibliografia, perquè actualitza dades, tècniques i sistemes, però no és, estrictament, un estudi de les actuacions en matèria de prevenció, almenys des del punt de vista d'allò que han fet o d'allò que no han fet en la perspectiva del que pot succeir aquest proper estiu, que tots coincidim a considerar que es presenta extremament perillós des del punt de vista del risc d'incendis forestals.

Hem dit moltes vegades en aquest mateix Parlament i fora d'aquest Parlament que els focs forestals s'apaguen bàsicament a l'hivern, quan el foc encara no ha calat; quan el foc cala i es produeixen determinades condicions meteorològiques és extremament difícil evitar que el foc s'estengui i prengui, a vegades, dimensions extremament grans i perilloses, amb la destrucció que això representa de medi natural per al país i amb risc per a la vida i per als béns de les persones.

Per tant, tots havíem convingut, senyor conseller, que, després de les experiències d'anys anteriors –i, especialment, després de l'experiència de l'estiu del 98–, havíem de posar-nos immediatament a la tasca per intentar reduir els riscos que aquest proper estiu, si les condicions no ens eren favorables, no passés res del que tots temem que pot passar. I, a tal efecte, aquest Parlament va adoptar un conjunt de resolucions en el Ple del mes d'agost; per tant, del que es tracta és que vostè, com a conseller d'Agricultura, informi aquest Parlament d'una forma detallada i clara de què ha complert i de què no ha complert d'aquelles resolucions. I no solament d'aquelles resolucions, sinó també del marc normatiu que aquí, a Catalunya, tenim en forma de decrets que diuen què és el cal fer en matèria de prevenció d'incendis forestals, i, d'una forma molt concre-

ta, especialment, el Decret 64/95, de 7 de març, específicament dedicat a les mesures de prevenció en matèria d'incendis forestals, decret –ho repeteixo– de l'any 95, en què es contenen el conjunt d'actuacions que caldria realitzar per incrementar la seguretat i, per tant, disminuir el risc d'incendis que puguin generar-se a l'entorn de les urbanitzacions, a l'entorn dels abocadors, a les zones d'influència de les carreteres o a les zones d'influència sota les línies elèctriques.

Llavors, aquest Parlament –almenys, el Grup Socialista– el que vol saber és què ha fet vostè, què ha fet el seu Departament, en aplicació d'aquestes resolucions i en aplicació d'aquest marc normatiu, decret –vull recordar-li-ho, senyor conseller–, que és completat per dos altres decrets específics –el 130/98, de 12 de maig, sobre actuacions a les àrees d'influència de les carreteres, i el 268/96, de 23 de juliol, sobre les zones d'influència de les línies aèries de conducció elèctrica. I això és el que volem saber: el seu Departament, què ha fet en aquesta matèria, què ha fet en el compliment de les resolucions i què ha fet en aplicació d'aquests decrets per evitar que, si aquests anys es produeixen aquestes condicions meteorològiques extremes que analitza també el document «Foc Verd», això no torni a ser un motiu de destrucció d'una àmplia part del territori de Catalunya?

Des del nostre punt de vista, senyor conseller, i en la reserva del que vostè pugui aclarir-nos, creiem que ha fet poc. Han fet un llibre –ja està bé– que recull informació i actualitza anàlisis..., ja està bé, benvingut sigui; nosaltres el considerem positiu i el prenem i el rebem molt positivament –en continuarem parlant–, però, de les coses concretes que calia fer, què han fet?

Tots coincidim que en el bosc hi ha una quantitat de biomassa extraordinària, en què, efectivament, si la sequera, doncs, és tan intensa com es preveu, es convertirà en una massa potencialment explosiva. Doncs, bé, escolti: alguna cosa haurien de fer per a reduir o per a controlar aquest volum de biomassa. En el document de Foc Verd es contemplen diverses actuacions possibles per a reduir el volum de biomassa; ja hi estem d'acord des del punt de vista teòric, però el que volem saber és, d'una forma concreta i pràctica, què han fet per reduir o per controlar aquest volum de biomassa? L'aplicació de la ramaderia extensiva per a consumir biomassa d'aquesta que està acumulada en el bosc, s'ha fet? On s'ha fet? Amb quants caps de bestiar s'ha fet? Quants diners hi ha dedicat? Quanta zona queda per fer?

Quins convenis ha signat amb altres administracions públiques per a netejar la vora de les carreteres i reduir la quantitat d'herbassar que hi pot haver a la vora de les carreteres, que és un punt de propagació de l'incendi quan allí cau una cigarreta de qualsevol conductor desatenciu que la tira per la finestra de l'automòbil? En un informe de compliment de resolucions, el conseller de Governació ens aclareix que el Departament de Política Territorial procedirà a la neteja –amb una inversió de no sé quants milions–, de les voreres de les carreteres de la Generalitat. Doncs, molt bé! I, amb les altres administracions, hi han subscrit convenis? On s'està actuant? Què s'està fent? On no s'està actuant i

quina Administració titular de carreteres, de les diverses que hi ha a Catalunya, no respon com hauria de respondre? És això el que volem saber. I, si ho fan i ens diuen on estan actuant i on no estan actuant i per què no estan actuant, jo li repeteixo el que li deia l'altre dia, senyor conseller: pot estar segur que tindrà la nostra col·laboració en tot el que pugui necessitar.

Respecte a les zones d'influència de les línies elèctriques i tota la discussió que s'ha produït aquests mesos passats respecte als possibles orígens dels focs, del foc principal, de l'estiu del 98, pel qual han estat en presó preventiva uns joves que en aquest moment sembla ser que, almenys amb dubtes raonables, en un informe emès pels seus propis agents forestals, ells fossin els causants de l'incendi.

Bé, en matèria de seguretat en línies elèctriques, quantes denúncies han cursat?, quants expedients han obert?, quantes sancions han imposat? L'altre dia, em deia que havien cursat moltes denúncies els agents forestals; molt bé, doncs, quantes d'aquestes denúncies s'han convertit en sancions efectives i a qui les han aplicat i en quina zona les han hagut d'aplicar? Naturalment, senyor conseller, mentre vostè no sigui més precís en tots aquests aspectes, aquest oferiment de col·laboració que li fem, tenim la sensació que cau en el buit.

El document Foc Verd incorpora una novetat en el disseny de les actuacions, que són els perímetres de protecció prioritària; trenta perímetres que cobririen el 40% de l'àrea forestal de Catalunya. Bé, a més del de les Gavarres, que ja l'han presentat públicament, què farem amb els altres: delimitarem aquests perímetres i aquestes masses forestals o no? Quant ens hi gastarem? Quin ordre d'actuació pensem aplicar?

Són un conjunt d'interrogants, senyor president, –se m'ha encès ja la llum roja i, per tant, acabo–, són un conjunt de preocupacions que generen aquestes preguntes que ens agradaria que ens fossin resoltes, perquè jo crec que vostè ja ho té clar, però el conjunt de la cambra ho hauria de tenir també clar. En matèria d'incendis forestals, el Grup Socialista, almenys, ha estat sempre molt predisposat a col·laborar amb el Govern, tant com sigui possible, perquè, en definitiva, es tracta del patrimoni de tots, el patrimoni nacional de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal

El president

A continuació, i en la mateixa temàtica de les interpellacions sobre la política forestal, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la veritat és que en aquests moments estic més intransigent que fa unes hores, perquè veig que

des de diversos grups parlamentaris es compartix la intranquil·litat, es compartix la inquietud i es compartix la incertesa sobre la política de prevenció d'incendis forestals que porta aquest Govern.

La interpellació nostra no anava lligada amb la presentació del Foc Verd –va ser una casualitat; la volíem presentar ja al Ple passat, però per raons administratives la vam ajornar–, però era perquè volíem fer una anàlisi, realment, de l'aplicació d'un d'aquests documents importants del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és el Pla general de política forestal. I, evidentment, ho volíem fer incidint en el tema de la prevenció, perquè en aquest Pla es parla d'identificar..., los objectius d'aquest Pla eren identificar els problemes actuals de l'ús dels recursos naturals; proposar els criteris d'ordenament dels terrenys forestals, i fer compatible la conservació del medi natural amb l'ús múltiple del bosc. I, sense parlar de temes com hem parlat aquest matí: l'agència de boscos o Centre de la Propietat Forestal, del desenvolupament del PEIN, del tema de la dicotomia patrimoni natural - medi natural, medi ambient - agricultura, ramaderia i pesca, etcètera, voldríem, simplement, parlar del tema que entenem que és fonamental per a garantir aquesta conservació, que és la prevenció d'incendis.

I ens temem –i ens hem llegit també aquests dies aquest document, el document Foc Verd II... He de dir, i ho vaig manifestar, que lamentava no haver-hi pogut estar quan vostè va fer la presentació la setmana passada; van ser circumstàncies desagradables les que m'ho van impedir, i no vull entrar-hi, però ho he intentat cobrir, dins de les meues limitacions, estudiant-me aquest document. Jo li diria que és un bon document d'identificació, és a dir, d'aquest primer objectiu del Pla de política forestal –van identificant criteris. I, per exemple, a la pàgina 23 parlen que la superfície forestal s'ha incrementat –això és una cosa que ja ho tenen ben assumit, ja ho tenen ben identificat, i el conseller mateix, moltes vegades, en parla–, tenim més boscos, més superfície forestal que abans; és clar, però ja diuen que és degut a l'abandonament de terres de conreus i al cessament d'activitats agrícoles.

Llavors, també diu que la reducció de la intensitat de l'activitat silvícola ha comportat la desaparició d'aprofitaments tradicionals, la successió cap a ecosistemes més estables, l'aparició de més planifolis, però, al mateix temps, també una gran concentració d'arbrat jove de menys de quinze centímetres de diàmetre; per tant, més fràgil, més consumible, més subjecte a les eventualitats d'incendis: masses joves, immadures i de relativa concentració de fusta.

I llavors parla que existix la necessitat d'aplicar una sèrie de treballs. És a dir, constatació filosòfica: no és un pla d'actuació; existix la necessitat d'aplicar una sèrie de treballs silvícoles, culturals, de millora, que suposin l'eliminació d'arbres i de biomassa.

Més endavant, a la pàgina 82, parlen de les primes de bestiar, que s'haurien de concentrar en los perímetres de protecció prioritària; parlen de cremes controlades; parlen, més avant, també, que la política de discontinuïtat comportaria una sèrie de beneficis –«comportaria»,

condicional. Mai parlen del que s'ha de fer i del que s'ha fet.

I, tot això, què ens ve a dir? El que li he comentat: és un document teòric, és un document d'estudi; algunes coses no són grans aportacions perquè són constatacions que sap, el món forestal, molt bé; algunes altres, com a mínim, servixen per a identificar. Però vostès no han assumit aquestes identificacions, i molt menys han actuat. I, almenys, tenim uns dubtes raonables; dubtes que, a més, vénen perquè no partim de zero. Això no és un document que surt perquè sí i surt perquè al Govern li ha donat la gana de fer-lo, sinó que el Govern tenia l'obligació, com a mínim –no em vull remuntar als drames del 94, sinó als drames del 98..., tenia noranta-cinc resolucions que vam aprovar –unes per unanimitat, unes altres per majoria, però que vam aprovar–, i que obliguen el Govern, i nosaltres estem fent el control o estem intentant fer el control d'aquestes noranta-cinc resolucions. I, d'aquestes, n'hi ha moltes que van en polítiques de prevenció; són: gestió forestal, gestió social, vigilància i rapidesa d'actuació, perquè la rapidesa d'actuació és la que garantix la dificultat d'extensió dels incendis, de propagació dels incendis.

I, per això, el que hem intentat durant aquestos mesos, des de pràcticament el desembre, quan va començar la nostra preocupació, és saber què han fet vostès –i ens agradaria... Alguns diputats ja m'han precedit fent les mateixes preguntes, d'aquestes resolucions, com, per exemple, la 3, la 10, la 20, 21, 24 i 25, que parlen de fer polítiques de discontinuïtat –gestió forestal–, quants tallafocs nous s'han fet? Quantes cremes controlades en zones de risc? No les de no-risc. Perquè vostès diuen, en aquest document, que les cremes controlades és una pràctica que es fa a les pastures de muntanya, però també li he de recordar una cosa: que les pastures de muntanya no entren –no hi entren– dins del que n'hauríem de dir «els perímetres de protecció prioritària». Vostè ens va traure una diapositiva amb aquestos perímetres, i les cremes controlades se fan en aquesta zona blanca. Oh!, i per a què a servix? Si vostès mateixos aquí teoritzen que s'haurien de fer els perímetres de protecció prioritària..., ens diuen que se fan moltes coses, però cremes controlades, aquí dins, quantes? Quantes franges vegetals?, quantes neteges de llenyes? De tot això, què s'ha fet, per augmentar la discontinuïtat?

Ramaderia extensiva. L'altre dia, en la Comissió d'Agricultura, portem una proposta en què parlàvem de fer mesures específiques, i ens surten dient: «És que ja es fa, això. Les primes farratgeres...» Però això és un Decret de l'any 90, de l'Estat, i són fons comunitaris; no és una actuació específica que li reclamàvem nosaltres! No, li reclamàvem: vostès la van aprovar!, vostès van aprovar les resolucions 9, 14, 18, i altres. És a dir, aproven unes resolucions i diuen: «No, que això ja es fa!», i el ramader que vulgui, que faci un canvi cadastral, i espavila't. Això, on s'ha aplicat –això? En quines comarques s'ha aplicat, en quins perímetres prioritaris s'han aplicat aquestes qüestions?

Convenis per a millorar l'efectivitat i l'operativitat de les ADF; polígons de protecció prioritària... Ens diuen: «trenta», o «trenta-un», que no és cap novetat. Escoltin, això, el programa d'Infocat 97..., el 97, ja hi esta-

va, aquest mapa. I ara, després de dos anys, ens diuen: «No, és que dels polígons de protecció prioritària, ne prioritizarem» –valga la redundància– «set». I ens diuen aquestos que he ratllat amb més fosquet: «Farem aquestos», i vostès me presenten les Gavarres. Per què no van presentar els altres? Vol que li ho diga, jo? Perquè, segurament, no els tenen fets. I per què es dediquen, per exemple, a la de la serra del Montsià? A la serra del Montsià no cal que vagin a prioritzar res! A la serra del Montsià no hi ha res a cremar, pràcticament! Si s'ha cremat tot! Què van...? Segurament ho fan, sap per què? Perquè és molt barat, és molt fàcil fer un polígon de protecció prioritària al Montsià. I, segurament, serà rendible i tot. Diran: «Enguany no s'hi ha cremat res.» No hi ha res a cremar, pràcticament. Per tant, no sé per què vostès es dediquen a fer uns polígons de protecció prioritària a la serra del Montsià i, en canvi, els Ports, Vandellòs, Montsant..., en aquestos, no. O és que aquestos són menys prioritaris?

En definitiva..., vigilància –eren alguns punts. A la 45 ens deien: «inventariar el traçat de la xarxa elèctrica i l'estat de neteja i manteniment». Me la van tombar, també, la setmana passada, una proposta que deia: «S'ha inventariat? Cal inventariar? Demanem-li-ho al Consell de Protecció de la Natura.» Era una proposta per dir: ja que no s'ha fet, almenys que es faci. Em diuen que no, que no cal, que, si de cas, això ja ho farà el Govern. Home!, no «ho farà», el Govern: ho havia de fer des del mes d'agost –posa-li setembre.

«Incrementar el control de les causes del foc: intencionat, de la xarxa elèctrica, aplicant mesures dissuasives»: xarxa elèctrica. Vostè i jo hem discutit, ni que sigui pels diaris, dient jo les dades que vostè em dona, i dient: «Escolti: 6 milions de sancions, 306 expedients» –amb això contesto també al senyor Vilalta–, «l'any 98, significa 19.600 pessetes per sanció, de mitjana.» I vostè me contesta: «IC ha intentat crear confusió i ho ha tret de context.» I té raó –i té raó. Perquè diu: «N'hi ha algunes que són per via judicial», recentment m'ha contestat. De les 306, n'hi ha 9 que són per via judicial. Per tant, perdoni'm, em vaig confondre, me va confondre vostè perquè no m'ho havia explicat, o jo no vaig saber preguntar. Si n'hi restem 9, 6 milions dividits per 297 surten 20.184 pessetes; me vaig equivocar de 185 pessetes: jo vaig dir que no arribava a 20.000 –me vaig equivocar de 185 pessetes. Segurament, amb 20.184 pessetes aconseguim mesures dissuasives, i, si vostè em diu que complixen la normativa, què li he de dir, jo? Modifiquin la normativa. Vostès van aprovar aplicar mesures dissuasives. O és que creu que li tremolen, també, les cames a FECSA, quan li posen una denúncia de 20.000 pessetes per incompliment? Creu que amb això en tenen prou?

Altres qüestions. El Cos d'Agents Rurals, sap com estan? Contents, per la consideració en què els tenen. Un cos amb vehicles vells, en males condicions; no es parla de reciclar en les noves competències, no els reconeixen la categoria, cada vegada tenen funcions més complexes, i estan com estan. Grups d'Intervenció Immediata? Cada dia són més grups, i en canvi, menys persones. Imaginin quin és el concepte d'eficàcia. Abans tenien vint-i-sis grups amb set persones; avui, en tenen

trenta-tres, o trenta-sis, amb quatre persones: dues un dia (*veus de fons*)... Bé, serà enguany. L'any passat, eren de quatre, i ho tinc aquí; a l'Infocat 98 eren de quatre. Quatre persones –un dia, dos; l'altre dia, dues– no fan política de prevenció, fan política de vigilància.

On, els punts d'aigua, els 126 punts d'aigua? Altres qüestions, que no són exactament de prevenció...

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí. En parlarem. El GRAF o el bluf –en parlarem. Els nous camions BRP servixen per anar a la muntanya, o no servixen?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals

Per últim, en aquestes interpellacions acumulades sobre els incendis forestals, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan el nostre Grup Parlamentari va tenir coneixement de la petició del conseller d'Agricultura de comparèixer a la Comissió d'Agricultura en sessió informativa per tal d'explicar el contingut del programa de gestió de risc d'incendis forestals, Foc Verd II, vam decidir de presentar una interpellació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis, amb l'objectiu de conèixer quines han estat les actuacions del Govern de Catalunya al llarg d'aquest hivern, per tal de prevenir els incendis que es poguessin arribar a produir a l'estiu. No ens interessava tant saber l'organització i saber la planificació del que es faria d'ara endavant, i que el mateix programa Foc Verd II detalla –que també ens interessava–, sinó, precisament, el que s'havia fet aquest darrer any i de quina manera s'havia donat compliment a la Resolució del Parlament de Catalunya sobre incendis forestals de l'agost passat. En definitiva, volíem saber fins a quin punt el Govern havia après la lliçó de l'any 94 i la lliçó de l'any 98, i fins a quin punt el Govern havia posat fil a l'agulla, no a darrera hora, no a cop calent, sinó serenament i amb l'objectiu d'impedir que aquests fets es tornin a repetir en el futur, si més no, almenys amb la voracitat amb què ho va fer l'estiu passat.

El conseller Francesc Xavier Marimon ens va lliurar, dijous passat –com prou s'ha dit aquí pels representants dels altres grups parlamentaris–, a tots els membres de la Comissió d'Agricultura el programa Foc Verd II, un volum de 210 pàgines, perfectament relligades, amb un disseny acurat, però que, a grans trets, no difereix mas-

sa de l'anterior Foc Verd I i respecte al qual aporta ben poques novetats. És aquesta, precisament, una altra de les raons que motiven la presentació d'aquesta interpellació. És a dir, ara sí que podem parlar de la política de prevenció del Govern de la Generalitat, amb el document del DARP llegit, estudiat i valorat. Ara sí que podem parlar, amb coneixement de causa, respecte a les mancances d'aquest Foc Verd II, i la continuïtat que representa en relació amb l'edició anterior, tot i la malaurada experiència viscuda l'agost passat. Ara, i no pas a la Comissió d'Agricultura de dijous passat, just quan se'ns acabava de lliurar el document.

Dèiem en el debat del 4 d'agost passat que la funció del Parlament només tindria sentit si, al final de tot el debat, allò que aprovéssim fos de debò, de debò, útil a la gent perjudicada, i que el Govern adoptés de cara al futur una política seriosa de prevenció, que, precisament –ho he de dir amb claredat–, ha brillat per la seva absència al llarg d'aquests anys.

Ara que som, altre cop, a l'inici de la temporada d'alt risc d'incendis, volem conèixer què ha fet el Govern a l'hivern; volem saber si el Govern ha après la lliçó del 94 i la lliçó del 98, la lliçó elemental d'adoptar estratègies de prevenció.

La veritat és que analitzant el Foc Verd II no tenim la sensació que això hagi estat així. El DARP va presentar a bombo i plateret aquest programa de gestió Foc Verd II al Parlament de Catalunya. Després d'analitzar-lo detingudament, hem de dir que aquest programa no representa cap novetat, que, en molts punts i apartats, és una còpia d'altres escrits ja publicats, que les seves 210 pàgines no fan cap aportació innovadora en el camp de la prevenció, que moltes d'aquestes pàgines són perfectament prescindibles en un programa d'aquestes característiques i que no estableix cap calendari d'actuació i tampoc cap compromís de compliment ni calendari d'inversions, i, en conseqüència, no passa de ser, des del nostre punt de vista, una mera declaració de bones intencions; entenem que «declaració de bones intencions», i molta literatura, també.

La compareixença del conseller Marimon a la Comissió d'Agricultura havia de servir –ja ho he dit– per explicar el que s'havia fet aquest hivern des de l'endemà mateix de l'incendi forestal del juliol passat a les comarques de la Catalunya central fins ara, perquè no quedàvem, conseller, que els focs de l'estiu s'apagaven a l'hivern? No ens serveix, conseller d'Agricultura, que el programa Foc Verd II ens plantegi ara com a primícia més destacada i innovadora l'establiment dels perímetres de protecció prioritària, perquè això no és nou. L'establiment de perímetres ja estava previst, també –com s'ha dit aquí–, l'any 1997, i constava dins el Pla Infocat d'aquell mateix any. Per tant, conseller, on és la novetat? No s'hi val a fer creure que aquesta tècnica és tan innovadora que únicament s'ha assajat a França, com vostè afirmava aquest diumenge en una entrevista en un mitjà de comunicació escrit. Només cal anar als Ports de Morella per comprovar que la Generalitat Valenciana ja ha establert perímetres de protecció.

Com vostès poden comprendre, senyores diputades i senyors diputats, no seré jo qui defensi la política que

du a terme el Partit Popular, però val a dir que en polítiques de silvicultura preventiva, la Generalitat Valenciana –també diverses comunitats espanyoles– ens passen la mà per la cara, en aquests temes. No ens serveix que ara s'omplin la boca des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca parlant d'aquests perímetres de protecció quan, el 96, segons el mateix Foc Verd II, a la pàgina 91 d'aquest programa, aquesta tècnica ja va ser presentada a la Unió Europea, i la Unió Europea –diu el Foc Verd II– va aportar finançament específic destinat a obrir faixes de protecció de les masses boscoses, ja sigui mitjançant cultius, ja sigui mitjançant zones de pastura, ja sigui mitjançant tallafocs artificials. Per cert, cal preguntar-se on s'han fet aquests tallafocs amb aquests recursos? On s'han fet aquestes zones de pastura? On s'han fet aquests cultius? Nosaltres no hem vist aquestes actuacions enlloc i no les hem vist perquè el Departament d'Agricultura no ha fet silvicultura preventiva. Per això, cal que ens ho expliquin, cal que ens ho expliqui, honorable conseller.

No s'hi val a presentar com a política preventiva i innovadora la simple identificació del territori d'aquests perímetres de protecció prioritària si paral·lelament no es planifica una compartimentació interna de cadascun d'aquests perímetres, és a dir, si no es realitza el corresponent projecte integrat de protecció, i això no s'ha fet. L'establiment de perímetres de protecció prioritària ha seguit, de fet, estrictament les carreteres existents, els camins, els rius, una tasca que, sense cap mena de voluntat de frivoltzar, podria fer ben bé i en pocs dies un alumne de primer de forestals. Del que es tractaria, però, és d'elaborar per a cada perímetre el corresponent projecte integrat de protecció, amb l'objectiu de dotar cada unitat de la infraestructura necessària que ha de permetre disminuir el nombre d'incendis forestals i compartimentar el territori per tal de reduir la probabilitat que un foc es transformi en un gran incendi.

El Govern diu en el Foc Verd II que això s'ha fet, però el cert és que els projectes integrats de protecció no s'han fet. Vostè, conseller, em dirà que això s'ha fet a les Gavarres, i potser hi afegirà el Moianès, el Lluçanès, les muntanyes de Prades i els Ports de Tortosa, però el cert és que ara tot just s'hi estan posant, de pressa i corrents –això, sí, i, paradoxalment, no pas promogut per vostès, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que té l'encàrrec de vetllar per les polítiques de prevenció, sinó pel Departament de Governació, que ha de tenir cura de l'extinció. Ja ens ho explicarà, conseller, però esperem que aquesta no sigui una mostra més de la descoordinació i de la mala entesa entre aquests dos departaments del Govern de la Generalitat, que, cada dia que passa, sembla, almenys des de l'opinió d'aquest modest diputat que els parla, que es fa més evident, i ens voldríem equivocar.

Per tant, honorable conseller, no ens parlin tant del que seria bo de fer d'ara endavant i expliqui al conjunt de diputades i al conjunt de diputats d'aquesta cambra què han fet de debò, què han fet vostès des de l'incendi d'aquest estiu passat de la Catalunya central per tal d'evitar i prevenir els grans focs que puguin venir a l'estiu. Quants punts d'aigua ha construït el DARP, seguint el model estricte que exposa en un gràfic el pro-

grama Foc Verd II? Què ha fet el Govern per tal de restituir immediatament tots els materials de les ADF que es van destruir en els incendis de l'estiu i impulsar un pla de foment de l'agroturisme en aquestes zones? Què han fet? Hem de recordar-li, senyor conseller, que encara ara resten pagaments pendents a agrupacions de defensa forestal. De quina manera el Govern està complint plenament la Llei forestal de Catalunya i el Pla forestal de Catalunya? Com ha impulsat el Govern l'elaboració de plans de gestió forestal i com ha satisfet les obligacions econòmiques que aquests impliquen? És a dir, com han donat vostès compliment a aquestes resolucions?

«Contra els incendis està tot inventat», deia el conseller d'Agricultura diumenge passat a *El Periódico*. Doncs, és cert, hi estic d'acord, estic d'acord amb aquesta afirmació, però, segurament, el que cal moltes vegades és copiar dels que ho fan bé, és copiar d'aquells que ho fan millor que nosaltres. Mantenir el Cos d'Agents Forestals amb manca d'efectius humans, amb vehicles obsolets, sense formació específica i continuada, amb un 20% dels efectius en règim d'interinatge, és fer una bona política de prevenció dels incendis forestals? Mantenir els grups d'intervenció immediata dependents del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, adscrits actualment als agents rurals, en la situació de precarietat absoluta –per dir-ho de manera benèvo-la–, això és fer una bona política de prevenció d'incendis forestals?

En el debat d'incendis del mes d'agost, el nostre portaveu, el portaveu d'Esquerra, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, li va exposar...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ausàs i Coll

...detalladament la situació dels grups d'intervenció immediata, que, en tot cas, si vostè no em respon la situació en què es troben aquests grups actualment, jo m'hi estendré en la rèplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les quatre interpellacions, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré donar contesta a les quatre interpellacions el més puntualment possible. De fet, jo m'havia preparat una intervenció seguint un esquema, però després he vist que, per les preguntes que vostès em feien, potser seria més d'interès intentar contestar als senyors diputats puntualment les afirmacions o les preguntes que s'han anat portant a terme durant les seves intervencions.

El primer que voldria dir és respecte al programa Foc Verd II, el programa de gestió de risc d'incendis forestals. Primer, agrair les paraules... No tots els diputats han pensat el mateix, no han dit el mateix, però sí, com a mínim, m'ha semblat copsar que tres Grups –alguns, d'una manera molt explícita, cosa que els agraeixo–, consideraven que era un bon document, i jo els ho agraeixo –interessant i bon document. Quan es diu que el programa Foc Verd II no aporta res de nou, això no és cert –això no és cert. En tot cas, probablement, sí que no aporta res de nou, i, referint-me a les últimes paraules del senyor Tugues, respecte al que està succeint en el món, tothom, tothom està intentant cercar les solucions més adequades; sovintegen les reunions o les visites, les consultes entre unes administracions i les altres, i tant de bo que trobéssim aquestes solucions meravelloses que ens evitessin el foc. Quan en l'entrevista que vostè mencionava deia que està tot inventat, jo crec que no responia ben bé –no és que estigui malament, i vostè m'ha dit que estava molt bé això–; en tot cas, el meu esperit no va ser aquest en contestar al periodista; va ser una entrevista llarga. Jo vaig dir, en aquest moment, que, bé, que el que estava inventat es coneixia. I, en tot cas, fent un esment als perímetres de la protecció prioritària, en aquest moment s'estan emprant en molt pocs llocs, o, almenys, com ho fem nosaltres.

Però anant a les contestes..., preguntes que deia el senyor Fabregat. Senyor Fabregat, la informació que nosaltres donem és exacta i d'una absoluta honestat –i vull recalcar-ho, perquè, el darrer any, s'ha comprovat que no totes les autonomies donen les dades amb la mateixa fiabilitat que Catalunya. Nosaltres, quan es produeix el foc, agafem el perímetre en el qual s'ha produït aquest foc i es mesura la seva superfície, i es dona la superfície que abasta aquest perímetre. Amb posterioritat, nosaltres podem dir exactament què s'ha cremat o què no s'ha cremat, però, immediatament, el que es dona és això.

Segon. Miri: en les hectàrees que es van cremar l'any passat, hi havia més de 10.000 hectàrees de rostoll, i vostè ho coneix perquè, a més, és lleidatà i coneix la zona. Aquestes hectàrees de rostoll mai poden ser considerades com àrees cremades amb efectes duradors pel foc, perquè vostè sap que, a més, és una pràctica agrària –que, per sort, hem pogut desterrar bastant, per no dir del tot– que, als pagesos, els agradava: cremar el rostoll. Pel mateix, quan donem les dades de les cremades, donem les dades, a més, singularitzades; diem: «Miri: s'han cremat tantes hectàrees de superfície arbrada i s'han cremat tantes hectàrees de matoll.» La resta de superfície que es crema –bàsicament, rostoll de cereal– és una superfície que crec que ningú ens pot demanar que comptabilitzem com a hectàrees cremades. Ho dic perquè, aquesta mateixa pregunta, me la va fer el senyor Curto en el debat d'incendis i jo ja la hi vaig contestar. Però sàpiguen que les dades que donem són absolutament rigoroses i contrastades; que, en tot cas, sí que el Departament, de primera instància, sempre dona una superfície atenent el perímetre afectat, i que és una superfície que, per primera «medició», és indicativa però que no s'ajusta amb posterioritat a la realitat. En tot cas, cal dir que sempre va a menys, mai va a més, cosa que demostra la voluntat del Govern de

la Generalitat de Catalunya –en aquest cas, del Departament d'Agricultura, que fa les «medicions»–, però en cap cas d'amagar cap superfície ni induir a error el ciutadà.

Quan es parla dels perímetres –i lligaria, bàsicament, les tres intervencions que s'hi han referit més–, quan nosaltres presentem els trenta-un perímetres, no presentem un mapa, no presentem un mapa on hem marcat unes taques. Si aquesta va ser la impressió que jo els vaig donar quan ho vam presentar, no ho vaig fer bé –no ho vaig fer bé. Quan nosaltres presentem aquests trenta-un perímetres, els presentem un treball de molts mesos –de molts mesos–, de moltíssima gent. Jo he de dir-li que em dolen especialment les seves afirmacions, senyor diputat, quan diu que això ho podria haver fet un alumne de primer de forestals. En tot cas, li trametaré al Centre d'Aplicacions i Recerca Ecològica la seva opinió de la tasca que ells estan realitzant. Però jo crec que vostè s'ha deixat portar per quelcom que no hauríem de fer, que és per una impressió superficial i per una voluntat de crítica, que, tot i que sigui bona, hem de saber modular i ajustar-la a la realitat. Els perímetres de protecció prioritària han estat una tasca no de mesos, perquè jo reconec que feia quasi un any i mig que se n'estava parlant, i cada perímetre de protecció prioritària té un pla específic per portar-se a terme; no estan tots acabats –jo ja li ho reconec–; disposem en aquest moment d'un bon nombre d'aquests perímetres de protecció prioritària.

A tall d'exemple, és clar, aquest any, una de les coses que vostès em demanen: «Quines coses hem aconseguit de nou?» Miri: d'entrada hem aconseguit una cosa molt positiva: que tres de les quatre diputacions provincials, la de Lleida, Girona i Tarragona –i amb la de Barcelona he de dir que estem en negociacions amb ella i res fa pressuposar que no puguem arribar a un acord–, doncs, hi participin. Jo, a la Diputació de Lleida, per posar un exemple del nostre territori, no he tingut massa dificultats a demanar-li en què ens podien ajudar. Sap per què? Perquè, senzillament, dintre dels perímetres de protecció prioritària, el Centre de Recerques Ecològiques i Aplicacions Forestals ens diu: «Miri, conseller» o «Miri, Govern, vostès tenen unes zones que tenen especialment risc. Nosaltres, aquesta primavera, actuaríem en aquestes zones, i una d'aquestes zones és la que es denomina L4». Doncs, jo, senzillament, quan parlo amb la Diputació de Lleida no em cal res més que agafar el projecte del perímetre de protecció prioritària L4 i presentar-l'hi, i, automàticament, dir: «Miri: les actuacions que tenim previstes són aquestes, que són, miri, l'arranjament de camins, neteges de franges de vegetació, són punts d'aigua; en alguns casos, són àrees de lleure, etcètera.»

Llavors, jo els demanaria que vostès procuressin ser objectius en aquest sentit. I sí que poso a la seva disposició, doncs, conèixer puntualment, doncs, els treballs que s'han fet respecte a aquests perímetres de protecció prioritària. En vam presentar un públicament, el de les Gavarres... Quan vam presentar el de les Gavarres –també ho dic perquè va sortir alguna crítica en algun mitjà de comunicació que jo crec que no s'ajustava a la realitat–, sàpiguen vostès que, el mes de novembre, els

7650

tècnics del Departament de Governació i els tècnics del Departament d'Agricultura es reunien ja periòdicament amb la gent de la zona per explicar-los què era el que nosaltres volíem en aquest perímetre de protecció prioritària i les accions que es portaven amb ell a terme.

S'ha fet una certa incidència, per part de dos de vostès, en possibles temes de descoordinació i, curiosament –curiosament–, una de les coses que cita –després, el senyor Gimeno em preguntava on són aquests punts d'aigua que s'han decidit–, un dels exemples que cita, precisament, jo l'utilitzaria –i tinc aquí el conseller Pomés per corroborar-ho... Jo crec que és un dels exemples de la molt bona coordinació que tenim, però aquest en seria un paradigma. Precisament, els que vostès utilitzen per dir que no ens coordinem, jo diria que és el paradigma de demostrar que sí que ens coordinem.

Miri: per què el Departament de Governació fa punts d'aigua? Entre altres coses, perquè hi ha una resolució d'aquest mateix Parlament en la qual se li diu que, a través del Pla d'obres i serveis, es prenguin mesures en aquest sentit. Què fa el Departament de Governació? No pren la iniciativa de decidir: «Miri: farem punts aquí o allà», ni fa una convocatòria oberta als ajuntaments, dient: «Miri: tenim 150, 200 o 300 –els que siguin– milions de pessetes; demanin vostès». No, el Departament de Governació fa el següent: sollicita, ens sollicita al Departament d'Agricultura que li diguem quins són els punts estratègics que en aquest moment pensem que fan falta –més punts d'aigua.

Escolti: fem uns llistats, que fan els nostres agents rurals. Són uns llistats que elaboren els nostres agents rurals i, en tot cas –abans, el senyor Gimeno preguntava on són–, jo els estalviaré de llegir-los, però, si volen, doncs, mirin, podem agafar i donar-ne coneixement. Però, en tot cas, crec que no hi ha cap inconvenient a la sortida d'aquí que fem fotocòpies per a tots els Grups Parlamentaris i coneguin exactament, doncs, on es fan els de Lleida, on es fan els de Barcelona, els de Girona, etcètera.

Però sí que vull dir-los que aquests punts d'aigua que vostès han posat com un exemple de descoordinació són, precisament, un bon exemple d'absolutament el contrari.

Després ens diu: «Per què vostès continuen tenint la línia oberta de punts d'aigua?» –la del Departament d'Agricultura. Home, creiem que és positiu. Els punts d'aigua del Departament d'Agricultura –i ho diré claríssimament en aquesta sala, davant de tots vostès– no solament tenen un objecte clar, que és la prevenció d'incendis, sinó que, indirectament, ajuden a, moltes vegades, donar solucions, doncs, d'aigua, bé per tractaments fitosanitaris, bé per tasques de caràcter agrícola, fins i tot, per millora de regs. I nosaltres creiem que això és extraordinàriament positiu. Si una comunitat de regants, en un moment en què es planteja fer algun d'aquests equipaments, el podem ajudar i, a la vegada, doncs, nosaltres li demanem –i les compleix–, doncs, unes condicions perquè aquesta aigua, doncs, sigui accessible des de l'aire o bé a través d'hidrants des dels

camions, jo crec que aquesta és una mesura absolutament positiva.

Quan vostè em diu: «És que jo vaig anar a les Gavarres i vaig veure tot això...». Escolti: jo hi estic totalment d'acord. L'informe ho diu claríssimament: Catalunya sofreix un canvi en els seus boscos molt gran a partir de la no-utilització de combustible vegetal i passar a combustible fòssil, i ens augmenta extraordinàriament la massa forestal. A vostès, els preocupa; a nosaltres, també ens preocupa especialment, però, en tot cas, les Gavarres, quan es fa una proposta que aquesta és una de les zones prioritàries, obeeix estrictament a les observacions que vostè ha fet.

Jo no sé si seria procedent... Jo no em veig amb cor, en el marc d'aquesta compareixença, de donar contesta a les quasi noranta resolucions que ens pertocaven. En tot cas, sí dir-los una cosa: primer, nosaltres hem anat donant al Parlament, doncs, els justificants de compliment d'aquestes resolucions –per tant, jo crec que estan..., que poden ser consultats per vostès–, però sí que ofereixo, si vostès ho creuen –i el senyor Vilalta abans feia una menció, com a president de la Comissió d'estudis... Jo no tinc cap inconvenient a comparèixer, si vostès ho desitgen, a la Comissió d'estudis, i fem una anàlisi del compliment de les noranta resolucions. Si volen, jo els les puc contestar avui –i ara contestaré algunes de les que m'ha preguntat, específicament, el diputat del Partit Popular... No els les puc respondre perquè, tècnicament, respondre noranta temes amb el temps que tinc és absolutament impossible, però sí que, si els senyors diputats ho desitgen, jo em brindo gustosament a comparèixer davant de la Comissió d'estudi i fem-ne una anàlisi.

Preguntes que deien vostès: «àrees perimetrals». Doncs, mirin: pel que fa a les àrees perimetrals, després d'estudiar-ho, s'ha fet aquest dibuix i, aquest any, actuarem sobre les que els vaig dir.

Quan diu «conreus extensius...» En aquest moment, s'estan portant un seguit d'estudis respecte a aquests conreus; amb ells ens hi coopera, precisament, el CREAM –com els deia abans–, i s'ha procurat, en la mesura possible, fomentar que en les zones de risc aquests conreus es donessin. Tinguin en compte que el Departament d'Agricultura pot aconsellar, no pot obligar. Nosaltres no podem obligar un propietari que planti lli en una determinada zona, perquè això ens aniria bé per estalviar, perquè no pogués passar el foc. En tot cas, sí que nosaltres ho podem procurar.

Quant a rompudes. Miri, aquest any, exactament –l'últim any–, s'han recuperat unes 2100 hectàrees de bosc. Nosaltres, fins ara, totes les àrees de bosc que s'han permès –les rompudes– són o corresponen a peticions dels mateixos interessats. Però sí que avanço que nosaltres, precisament, conjuntament amb el CREAM, estem preparant –o li hem demanat que ens prepari– una proposta de determinades zones que, en el seu criteri, hagin de ser recuperades –cosa que no serà fàcil, ja els ho avanço. Però, en tot cas, sí que hi ha una voluntat d'avançar en aquest sentit, perquè recordem que la propietat en les zones on, normalment, ens afecta el foc és, estrictament, de caràcter privat. Però, en tot cas –quel-

com que era impensable fa uns anys, a Catalunya—, els darrers dos anys, hem recuperat al voltant de cada any —l'any passat, van ser 1.000 no sé quantes, 1.600 o 1.700, l'any, com si diguéssim, 97... L'any 98, han estat 2.100 hectàrees i nosaltres xifrem que seria bo i desitjable que, en cinc anys, comptant l'any passat, poguéssim arribar a la recuperació d'unes 20.000 hectàrees de bosc actual que es transformessin altra vegada en cultiu.

Quan em pregunta per les hectàrees aforestades..., exactament, han estat 3.100, l'any passat. Quan parla dels plans tècnics de gestió en el moment, des de la compareixença que vaig fer en el passat mes d'agost fins avui, hi ha —jo els ho diré aproximadament, perquè no era una pregunta que jo tingués preparada i, en tot cas, he hagut de treure conclusions del que havia dit llavors i les notes actuals— 237 plans més, que cobreixen unes 38.000 hectàrees. Vull recordar que els plans tècnics de gestió, tot i la bondat que representen —i sembla que hi ha unanimitat a la cambra—, encara avui continuem sent l'única comunitat autònoma de tot l'Estat espanyol en què s'apliquen aquestes mesures.

En tot cas, no sé si m'ha preguntat alguna cosa més; suposo que sí perquè les preguntes eren moltes i, fins i tot, doncs, quan un escriu, se li escapa, a vegades, quelcom, doncs, que hauria, potser, d'apuntar.

El senyor Vilalta em demana que informi al Parlament del compliment de les resolucions. Miri: ja li acabo de fer l'oferta. En tot cas, si vostès volen, podem començar ara i anar dient quines tenim, però sàpiguen que, exactament, que em corresponguin a mi, doncs, n'hi ha unes noranta-cinc —n'hi ha quatre o cinc que poden correspondre, conjuntament, al Departament de Governació—, i, evidentment, si els he d'explicar tot el que hem fet amb Agroseguros i hem d'entrar en estudis de conreus alternatius, la creació de l'agència, per fer-ne esment... Per cert, permeti'm que em tregui una espina del matí. S'ha dit, aquest matí, que nosaltres no havíem complert els terminis en la presentació de la Llei de la creació de l'agència... —o de boscos, com vostè n'ha dit—, del centre de la propietat forestal.

Vull recordar que això es va acordar el mes d'agost. Se'ns va posar una data, que va ser el 20 de setembre. No, no, d'acord; sí, sí, la vam posar entre tots i, segurament, doncs, portats per l'ànim i la voluntat de fer-ho ràpid, fins i tot, no vam pensar prou en les dificultats que això comportava. Però, bé, jo vaig enviar al Parlament el compliment de la resolució, el dia 21; hi va entrar el dia 23 —i ho tinc segellat pel mateix Parlament. Per tant, en tot cas, sí que voldria dir —perquè, especialment, m'ha dolgut la intervenció del senyor Curto, perquè l'ha fet en un to molt vívid i dient que el conseller, doncs, se l'havia hagut de castigar perquè complís... Escolti'm: raonablement, raonablement, quelcom que el Departament d'Agricultura envia un dia després..., home, agrairia una mica d'objectivitat. En tot cas, aprofito, doncs, per agrair la postura dels diferents Grups d'aquest matí i oferir des del Departament, doncs, una voluntat ferma que el nou Centre de la propietat forestal, independentment del nom que li vulguem donar *a posteriori*, si és que prosperen altres propostes, doncs, sigui una eina absolutament eficaç.

Un dels temes que ha sortit per part de tots els senyors diputats ha estat —i d'una manera insistent— el tema de les línies elèctriques. Bé, l'any 1998, les inspeccions realitzades pels nostres agents, perquè em diguin exactament on i com, han estat 982 a Barcelona, 203 de les quals han originat denúncia; a Girona, n'hi ha hagut 597, 100 de les quals han generat denúncia; a Lleida, 155 —n'hi ha hagut 43 que han originat denúncia—, i, a Tarragona, 141, 34 de les quals han originat denúncia.

També els porto, per si hi tenen vostès interès, totes les dades de totes les altres inspeccions realitzades pel Cos d'Agents Rurals que tenen a veure amb aspectes vinculats amb el tema de la prevenció.

Sí, dir-los —i jo li agraeixo, senyor Gimeno, que vostè hagi acceptat, hagi reconegut, hagi dit, doncs: «Em vaig equivocar»... Doncs, li agraeixo aquest reconeixement públic. Sí, dir-li una cosa: d'aquests expedients que s'anuncien, hi ha un seguit d'expedients que, si la companyia, ràpidament, ho arregla, no prospera la denúncia, com passa amb ajuntaments i amb altres aspectes. Evidentment, seguint rigorosament la llei. Dos: en el cas que hi hagi sanció, la sanció ve marcada estrictament per la legislació. No és ni el conseller ni el director general, ni el cap de servei del Servei d'Inspecció d'Agents Rurals, que tenen la capacitat de posar una sanció. Exactament, és el servei jurídic qui marca una sanció i li asseguro a vostè que ho fan exactament complint la llei. Si la llei ha de ser més dura o no ha de ser més dura, entenc que és un altre debat, però, en tot cas, al conseller d'Agricultura, quant a les seves responsabilitats, el que li pertoca és complir exactament el que marca la legislació. I jo li asseguro que es compleix. I vostè deia: «Li tremolen les cames». No, no; escolti: no ens tremolen les cames. Fem les denúncies, s'instrueixen, es posen les sancions i, quan s'entén que correspon, doncs, es presenten a la fiscalia o al jutge corresponent. I aquesta és una informació que hem brindat als Grups —no hi ha hagut cap voluntat d'ocultació—, però sí que jugar a dir: «Tantes denúncies partit per tant...», doncs, resulta molt poc... Miri: segurament, si féssim el mateix amb les sancions de trànsit, doncs, passaria exactament el mateix, perquè vostè sap, doncs, que hi haurà unes denúncies per mal aparcament que tenen una sanció relativament petita i unes denúncies, que corresponen a fets greus, que la tenen molt major. Evidentment, moltes vegades, unes denúncies per unes rames, doncs, que no han estat tallades no reverteixen una sanció de gran gravetat. Però en tot cas, tampoc és el moment d'entrar-hi, en això —ni crec que hagi de justificar-me al respecte—, però sí que li puc garantir, amb absoluta certesa, el compliment estricte de la legislació actual.

Quan vostè parlava, senyor Gimeno, de les cremes controlades... Les cremes controlades, evidentment, no es poden fer en el bosc mediterrani. No, no. Les cremes controlades es poden fer en determinades zones, que són aquelles en què ho apliquem: en un bosc de pi blanc i amb un sotabosc amb garric, romaní, etcètera, el que no es pot fer és una crema controlada.

En tot cas, les cremes controlades són científicament preparades i les fem en el lloc on se'ns indica la necessitat de fer-ho. Segurament, es fan més en zones de

caràcter muntanyós, perquè és en les zones on té més interès. Primer, per una regeneració de pastura, que és bona per mantenir la ramaderia, i quan vostès ens diuen: «Què fan per mantenir la ramaderia?», doncs, miri, una de les coses bones, precisament, són les cremes controlades; en tot cas, la voluntat nostra és incrementar-ho al màxim possible, i aquest any, aquest hivern, n'hi ha hagut més –i n'hi està havent-hi més, que no n'hi havia hagut cap any–, però, en tot cas, sí dir-li que no en tots llocs de Catalunya –no en tots llocs de Catalunya– és possible fer aquestes cremes controlades.

Quan vostès han parlat de les agrupacions de defensa forestal, en el compliment de les resolucions es manifestava que nosaltres havíem de reposar tot el material. Escolti: tot el material va ser reposat immediatament després. Un altre compromís que nosaltres vam fer és de fer un inventari exhaustiu de tot el material que tenien les agrupacions de defensa forestal. Aquest inventari exhaustiu s'ha fet. I, d'aquest inventari exhaustiu, n'ha sortit una línia d'actuació per a aquest proper any, que és indicar, en lloc de permetre que les agrupacions de defensa forestal demanin a la carta el que ells creuen..., per primera vegada, des del Govern, donem indicacions de material o actuacions que creiem que haurien de portar a terme.

També dir-los –això ho ha dit el senyor Ausàs– que faltava pagar a alguna agrupació de defensa forestal. És possible. Però, miri, jo li vull dir una cosa: el noranta per cent de vegades –i ho dic per no voler dir allò, el cent per cent–, depèn més de la mateixa agrupació de defensa forestal que no hagi cobrat que no pas del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En el moment en què se'ns presenta la documentació oportuna, els pagaments es fan amb absoluta celeritat. És més: el Departament d'Economia i Finances –cosa que li agraeixo– ens ha fet un segell que porta «Incendis» a sobre, en color vermell, i tots els documents que vénen amb aquell segell es paguen amb absoluta prioritat sobre els altres. Jo no li negaré que hi pugui haver una ADF a qui falti quelcom per cobrar, però, en tot cas, sí que li reitero que el Govern està en disponibilitat de pagar-les immediatament, i que les paga. I sí que li podria posar un exemple, viscut per mi mateix: que una persona diu, fins i tot davant del president del nostre Govern, que no se li ha pagat –que no se li ha pagat. Sortim de la reunió; evidentment: «Marimon, com pot ser això?». Jo arribo i, clar, no havia arribat ni una sola documentació a la Direcció General. Cal recordar que, pel que fa a les ADF, els diners no són a bestreta, sinó que són uns diners que han de justificar. Però, en aquest moment –i vostès, em sembla que, raonablement, em donaran la raó–, no hi ha problemes, amb les ADF, de pagament; no es generen queixes sobre això.

Senyor Gimeno, una de les coses que vostè em deia era sobre el Cos d'Agents Rurals. Miri: el Cos d'Agents Rurals té unes demandes, que neixen a la tardor de l'any passat –que no existien amb anterioritat, però que neixen a la tardor de l'any passat– i que el Departament d'Agricultura contempla; fins i tot –i em sembla que vaig ser molt explícit en la meua compareixença–, n'hi ha molts que trobem adequats i que el conseller i els

membres de l'equip de direcció defensarem perquè puguin portar-se a terme al més aviat possible i satisfactòriament.

Què demanen? Bé, demanen la renovació de vehicles. És absolutament necessària. Jo reconec que, en els anys anteriors, la renovació de vehicles ha estat molt petita, ha estat molt baixa. Hi ha hagut una certa renovació de vehicles però, atenent la flota que té el Departament d'Agricultura, doncs, era insuficient; això venia propiciat per quelcom –i permeti'm que els ho digui, no a tall de mèrit, sinó a tall de dir el que és la realitat–: el Govern de la Generalitat de Catalunya, a través del Departament d'Agricultura, ha atès totes i cada una de les problemàtiques generades, tant pel foc com pels aiguats. Això ens ha significat, en aquest moment –des del 94 fins avui–, ens porta un cost aproximat d'11.000 milions de pessetes. I, a més, em plau dir-los –ja els ho vaig anunciar l'altre dia– que aquesta setmana queden absolutament tancats tots els deutes que el Govern de la Generalitat de Catalunya pogués tenir amb qualsevol persona afectada en aquest sentit. Això ha significat un esforç molt gran. Evidentment, aquest esforç ha significat que, en altres aspectes, hi hagués una reducció d'inversió en alguns casos. Afortunadament, aquest any ja no és així, i nosaltres preveiem que, aquest any, puguem adquirir al voltant de seixanta vehicles nous per a la renovació de la flota. Crec que donarà, doncs, un cert, un bon compliment a les demandes d'aquest sector.

Evidentment, hi ha altres demandes, com de millora dels seus llocs de treball. Vull recordar que, el 12 de desembre de l'any passat, ja hi va haver un acord en aquest sentit i el Departament complirà el document que es va signar amb els agents. I, en tot cas, hi ha una petició de canvi de qualificació –passar d'un grup a un altre–, que no sé si en tots els casos correspon, però sí que entenc que, en molts casos, pot correspondre. I, per tant, el Departament d'Agricultura, en aquest sentit, vam anunciar la nostra voluntat d'estudiar-ho –s'ha sotmès a Funció Pública– i entenem que és un tema que es pot resoldre en un futur i que una part del que demanen els nostres agents, doncs, és d'absoluta justícia.

Sí que –i amb això em referia a una frase que ha dit el senyor Fabregat– volia indicar que, aquí, els agents forestals tenen més hectàrees de bosc que no en altres zones. Això no correspon a la realitat –li va respondre, l'altre dia, el senyor Peix, en la Comissió–: estem en una mitjana similar a l'europea. Reconec que hi ha llocs que estan millor que nosaltres i hi ha llocs que estan pitjor. En tot cas, sí que també vull reiterar que el Govern de la Generalitat de Catalunya va prendre un acord de contenció de l'increment de personal, que ens obliga no solament a una contenció en el creixement, sinó que ens ha obligat a reduir el personal de què disposàvem –el Departament d'Agricultura ha rebaixat tres-centes persones durant els darrers quatre anys– i, en tot cas, hem respectat escrupolosament totes les places de guardes. Pel mateix, excepte aquest punt, que és el d'increment de plantilla, que jo crec que es podria discutir –no hi entraré ara, no tenim unes ràtios que ens facin ser excessivament pitjor que en altres llocs–, els altres punts, procurarem atendre'ls.

I l'últim punt que em deia el senyor Gimeno —és un tema que correspondria, doncs, al conseller Pomés— és el tema de si els camions són adequats o no són adequats. No és que en tingui un gran coneixement, però sàpiga que els vehicles es compren en funció d'uns determinats informes de Comissió i que hi ha unes propostes sobre això. Llavors, jo voldria preguntar-li si és que vostè ho coneix i, en tot cas, segurament —segurament—, el conseller li ho podrà, en els passadissos, aclarir. En tot cas, una cosa és si els camions agraden més o menys a determinades persones, potser, però, en tot cas, sí que, la idoneïtat dels camions, jo crec que és l'adequada.

Quan vostè ens deia que la Generalitat —anant a l'última intervenció— valenciana ens passa la mà per la cara... Miri: tant de bo que hi hagi gent que faci millor les coses que nosaltres; en tot cas, els hem de felicitar i que ens esperonin. En tot cas, jo sí que he de dir-los que, els perímetres de protecció prioritària —i no amb la complexitat que els hem plantejat nosaltres—, l'únic lloc de què tenim coneixement que s'apliquin és al sud de França. No ho hem vist absolutament en cap més lloc; desconec si la Generalitat valenciana, en algun lloc, doncs, ha fet un tallafocs o ha fet una neteja. Un plantejament com el que es fa aquí, jo li puc dir que, en aquests moments, no el trobarà enlloc. A vostè, m'ha semblat que, aquest document, no li havia semblat excessivament important i li treia transcendència. No és per fer més mèrits dels que pertoqueu; en tot cas, em refereixo a les paraules d'altres portaveus dels grups de l'oposició. Jo crec que és un document que demostra l'esforç que s'ha fet i que és un document que marca la filosofia.

També dir-los una cosa —i aquí contestaria al senyor Vilalta—: en la meua compareixença, demanada el 2 de febrer, jo estava complint no una resolució, perquè no hi ha una resolució al respecte, però sí un compromís que jo vaig assumir des d'aquesta mateixa tribuna, que és fer una actualització del Foc Verd II i presentar-la a vostès. Aquesta compareixença no era una compareixença de debat, sinó que, senzillament, era una compareixença en què jo els presentava el treball que havia realitzat el Departament, amb la col·laboració de moltes persones, perquè en tinguessin coneixement. I, en tot cas, sàpiguen vostès que està prevista la compareixença del conseller Pomés i de mi mateix, com tots els anys, davant de la Comissió, per explicar les mesures específiques que es portaran a terme aquest any.

Ara, miri: ens poden passar la mà per la cara —jo me n'alegraria molt—, però vull recordar una cosa: totes les modificacions fiscals que s'han fet —i no les llegiré ara, per no cansar-los— del món forestal, cosa que és política forestal, totes han sortit de Catalunya. Totes: els plans tècnics de gestió s'apliquen a Catalunya; les modificacions que hi ha hagut a nivell d'Estat, beneficioses fiscalment per als que tinguin plans tècnics de gestió..., és que no cal explicar-ho, qui ho deu haver fet, perquè, si als altres llocs no en fan i aconseguim que en l'impost de successions patrimonial es desgravi, escolti, qui ho ha fet?

Dos. Miri, nosaltres hem pagat absolutament tots els danys. Potser ens hem equivocat; jo crec que no, però

potser ens hem equivocat. Perquè moltes de les acusacions que a vegades ens fan en el Govern, segurament, si no haguéssim pres la decisió de mantenir totes aquestes explotacions i aquestes famílies, segurament no ens les farien. Els mateixos, aquests recursos destinats a comprar més camions o a comprar més cotxes o a comprar més —etcètera— material, probablement podrien donar una altra sensació. Però, en tot cas, sàpiga que nosaltres hem valorat com a prioritari el manteniment d'aquestes famílies i d'aquesta gent en el propi territori com a elements actius contra l'extinció d'incendis. I això no ho ha fet cap altra comunitat autònoma. I ho dic perquè, precisament i curiosament, els valencians, molta gent, ens posen a nosaltres com a exemple del que caldria fer. Escolti: tant de bo que la Comunitat Valenciana faci coses millors que no nosaltres, de les quals puguem aprendre. Felicitem-los i, en tot cas, aprenguem d'ells.

Bé, bàsicament, aquestes eren les preguntes i les respostes —independentment que ja els he dit que jo no podia donar resposta puntual als noranta i escaig punts. En tot cas, sí que ofereixo el mateix que he dit abans, una compareixença, i fem una anàlisi dels punts que s'han complert o no s'han complert. Senzillament, per acabar, voldria dir-los dues coses.

Una: jo no sé si és possible, perquè entenc que el tema dels focs és un tema que genera molta sensibilització, que genera molta atenció dels mitjans de comunicació i que pot ser fàcilment convertit en eina política. L'altre dia mateix, jo veia un candidat d'un dels grups apartant un tronc cremat de sota unes rodes que, segurament, ell mateix hi acabava de posar feia uns moments. Per tant... Bé, escolti: en tot cas, aquesta fotografia es va veure en tots els mitjans de comunicació: un vehicle de la mida i l'aparatositat amb què circulava difícilment passava per una carretera on encara hi hagués restes d'arbres cremats, al mig de la carretera. En tot cas, prenguin-ho com un senzill element descriptiu. No res més. I, potser, aquesta introducció no ha estat la més afortunada per a allò que els volia dir en aquest moment. Però sí que som conscients, tots, que aquest és un tema que té una gran sensibilització en l'opinió pública, que és un tema que pot ser utilitzat políticament, i, segurament, amb tots els drets per part dels que ho fan, però sí que crec que, davant de l'any que ens espera, que serà un any de dificultat, hauríem d'intentar cercar —i, en aquest sentit, agraeixo algunes de les intervencions que s'han fet anteriorment— no diré una política de complicitat, que no crec que hagi d'existir i jo no m'atreveria pas a demanar-la —jo crec que vostès han de ser crítics amb nosaltres en el que creguin convenient—, però sí una política constructiva per cercar el màxim d'eines possibles per aconseguir que el flagell del foc sigui el menys important possible a casa nostra.

I el segon que els volia dir, en aquesta mateixa línia, és que en el Departament d'Agricultura —i jo, personalment, estic obert a qualsevol dels suggeriments que tinguin a bé fer-me—, i des d'una línia de treball, estem oberts a escoltar els seus suggeriments i a dir-los que el que hem procurat fer —i hi hem treballat intensísimament— és intentar establir un model que superi i millori el que teníem anteriorment per aconseguir que

7654

això no succeís. Si mirem el resultat...; jo he fet una cosa que no crec que avui sigui necessària exposar-la: és que m'he pres la molèstia o he demanat als meus col·laboradors –la veritat és que jo no m'he pres la molèstia; m'he pres la molèstia a demanar-ho, en tot cas, als meus col·laboradors– que em fessin un resum del que s'havia cremat en els darrers anys, fent un període any 84 - any 98 en l'Estat espanyol. I estic segur que vostès es quedarien sorpresos.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Jo, el que els vull dir és que entenc que totes aquestes altres comunitats –i, segurament, les d'altres països–, tothom, estem treballant tan intensament com sabem i podem per aconseguir que això no succeeixi. I aquest és l'esperit que jo els voldria transmetre a vostès, amb tots els encerts i desencerts que, segurament, nosaltres tenim al respecte. I aquest és l'oferiment de bona voluntat que els expresso com a titular del Departament d'Agricultura a tots vostès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. L'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat pot replicar.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Vostè ha fet una referència, honorable conseller..., ha dit: «És que m'he de traure una espina del damunt, no?» Doncs, miri, l'he de rectificar una altra vegada. La proposta de resolució número 5 del Parlament, que va presentar el Grup Popular i que va esmenar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar, per a la seva discussió i aprovació, el Projecte de llei» –no de l'avantprojecte; el Projecte de llei– «de creació de l'agència de boscos privats abans del 20 de setembre.» I vostè, el 21 de setembre, diu: «Ja he complert la Resolució»; diu a la Mesa del Parlament: «Donat que hi ha hagut molta feina durant el mes d'agost, el mes d'octubre presentarem l'avantprojecte.» I, a més, vostès aproven el Projecte de llei el dia 19 de novembre; no el 20 de setembre, que havia d'entrar aquí; no, no: el 19 de novembre. I es publica el 31 de desembre i s'accepta per la Mesa del Parlament el 23 de desembre. Conseller, vostè no va complir –vostè no va complir. Perquè, en tot cas, ha de diferenciar el que és un projecte de llei, que suposo que ho diferencia perfectament, del que és un avantprojecte de llei. Diu: «Home, és que potser ho vam aprovar amb les presses...» Doncs, escolti'm, haver-s'ho mirat millor, no?, perquè, en tot cas, ja feia dos anys que l'havia d'haver presentat, el Projecte de llei que vostè portava anunciant.

Vostè ha fet referències, també, a alguns temes com han estat les hectàrees. El dia 29 de juliol, vostès publicaven a les dades d'Internet que se'ls havien cremat 41.000 hectàrees. Dades d'Internet d'aquesta setmana: diuen que, l'any 98, s'han cremat 21.000 hectàrees.

Escolti'm: 20.000 hectàrees, hem reduït, de conreus agrícoles? Miri, conseller: l'any 94, es van cremar 76.625 hectàrees, i en el debat que es va substanciar en aquesta cambra es va continuar dient 76.000 hectàrees en aquell moment i 76.000 hectàrees després. Si volem jugar a jocs de disfresses, està molt bé, però, escolti'm, conseller, no ens les presenti aquí, perquè, en tot cas, quan parlem de superfície arbrada, el dia 29 de juliol, vostès ja en tenien 20.000, d'hectàrees cremades, i ara ens diuen que només en tenen 14.000 –ens diuen que només en tenen 14.000. Vostès s'han equivocat de 6.000 hectàrees? Això és el que figurava a les seves dades estadístiques d'Internet.

Em voldria centrar en algunes de les preguntes que vostè no m'ha pogut contestar, però sí que nosaltres les recollim a la seva proposta; encantats que vostè vingui a la Comissió d'Estudi d'Incendis i repassem, una a una, les propostes de resolució. No són ni noranta-cinc, ni noranta, ni setanta-cinc, de prevenció d'incendis: n'hi ha moltes, que corresponen a extinció d'incendis. Jo lamento que ara se n'hagi anat el conseller de Governació per a felicitar-lo, en nom del Grup Popular i com a portaveu d'agricultura, perquè pagui les factures –per dir-ho d'alguna manera– del Departament d'Agricultura el Departament de Governació; més diners hi haurà en aquest tema, perquè fins ara, les factures dels punts d'aigua, les pagava el Departament d'Agricultura. Però tant de bo sigui així, tant de bo, conseller; més possibilitats hi haurà en els aspectes de l'agricultura, en els aspectes de prevenció, per poder treballar.

Diu: «Jo he presentat diferents propostes de resolució, he enviat a la Mesa del Parlament...» A aquest diputat només n'hi consta una, i em sembla que a algun altre diputat de per aquí només n'hi consta una, i fa referència, precisament, al tema del Centre de la Propietat Forestal. Cap més. Les altres són compliments de resolució del conseller de Governació, no fan referència a temes de prevenció d'incendis, com vostè ha dit.

M'agradaria, conseller, que fessin una reflexió important sobre el tema dels agents rurals. El senyor Peix, l'altre dia –a qui vostè ha fet referència–, deia: «És que estem a la mitjana europea», però la mitjana europea s'ha d'analitzar molt bé –la mitjana europea– en el seu conjunt i el que és l'àrea d'influència mediterrània; s'ha de diferenciar molt bé, i vostès mateixos hi fan contínuament referència. Nosaltres ho comprenem, a més, i en som conscients.

Vostè ens diu: «Hem de mirar de treballar amb un consens i hem de mirar de fer conjuntament tot aquest treball, on la ciutadania està molt sensibilitzada.» Nosaltres vam presentar unes propostes de resolució, nosaltres els ajudarem –per dir-ho d'alguna manera– que compleixin aquestes propostes de resolució, però sí que li voldria dir, conseller, que, perquè els puguem ajudar, han de ser primer vostès..., i no ha de ser des dels grups de l'oposició que, dia darrere dia, els anem demanant quines són les propostes que vostès han complert, quines són les dades amb què vostès estan treballant, quins són els temes en què hi ha verdadera necessitat.

Esperem, conseller, que a les mocions que presentem els diferents grups parlamentaris i en la seva proposta

de comparèixer en la Comissió d'incendis –i acabo, senyor president– puguem treballar per aquest consens a què feia referència i que vostè també n'ha fet.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Vilalta pot replicar.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Permeti'm una observació prèvia, senyor Marimon: ens dol molt que mantingui el to cofoi de l'altre dia. Ens hauria agradat molt més que pugés a la tribuna assenyalant blancs i negres, realitzacions, si vostè creu que n'hi ha –que nosaltres creiem que són poques–, i mancances i problemes.

Parlant de línies elèctriques, diu: «Els agents rurals han cursat gairebé un miler d'inspeccions, que s'han traduït en gairebé cinc-centes denúncies.» Tres-centes, tres-centes denúncies, perquè vostè ha donat les dades i jo ho he estat apuntant sobre la marxa: tres-centes denúncies; tres-centes denúncies que són, naturalment, punts potencials de producció d'incendi forestal. Home, és una situació força greu. No es tracta..., jo no vull recordar aquí declaracions del conseller d'Indústria d'aquestes setmanes passades, en què deia públicament –entre altres raons, perquè el conseller d'Indústria en aquest moment no és present a l'hemicicle– que les línies elèctriques estaven en tan bones condicions que no produïen incendis. Tres-centes denúncies! Aquestes denúncies, senyor conseller, són resoltes, efectivament, d'acord amb el que assenyala el Decret que li apuntava abans, de l'any 95, sobre prevenció d'incendis forestals, per les diverses autoritats: des del delegat territorial del Departament d'Agricultura fins al conseller d'Agricultura. El conseller d'Agricultura pot imposar sancions de fins a 5 milions de pessetes, i hi ha, naturalment, una gradació de faltes, que van de lleu a molt greu. Home, francament, senyor conseller, tres-cents punts potencialment perillosos detectats pels agents rurals, més tots aquells que, naturalment, no han detectat, jo crec que és una situació prou complicada, prou difícil, a partir de la situació de línies elèctriques.

A mi m'hauria agradat escoltar-li, senyor conseller, de dir: «Miri: hem fet coses» –les que siguin!–, «vostès ens en reconeixen menys de les que hem fet. Tenim aquests problemes, tenim aquestes dificultats. Ens sembla que això podria anar millor. No va prou bé perquè trobem aquesta dificultat o trobem l'altra.» Però afrontar tot el tema de prevenció d'incendis amb l'actitud –jo crec que cofoia–, amb la qual ho ha fet, fins al punt de permetre's aquesta broma, que jo crec que no s'havia de permetre, sobre un candidat a la Presidència de la Generalitat, jo crec que no fa falta. No és una bona actitud per part del conseller d'Agricultura, perquè jo no sé si s'adona o no s'adona que quatre Grups d'aquest Parlament estan en la sessió d'avui diferenciant quelcom que, en el passat, quan s'han produït els debats d'incendis, ha quedat molt confús, que és la dis-

sociació entre la prevenció i l'extinció dels incendis. I tots li hem dit que, quan el foc cala i els boscos estan com estan i es produeixen les condicions meteorològiques que poden produir-se, és molt difícil aturar el foc. Per tant, si m'ho permet, el dispositiu d'extinció d'incendis és molt important, però és molt més important realitzar les tasques prèvies de prevenció, que, li ho repeteixo, des del nostre punt de vista, no són tan intenses ni tan serioses com haurien de ser.

Com a portaveu del Grup Socialista, li agrairé moltíssim que es pugui produir aquesta compareixença seva a la Comissió que tinc l'honor de presidir. Li prego que la seva compareixença vagi precedida d'un informe per escrit d'allò que vostè considera que ha fet respecte a les setanta, les vuitanta, les noranta –jo crec que són menys de noranta– resolucions que l'afecten directament; però, si us plau, precedeixi's d'un informe per escrit, que aquest informe, fins al dia d'avui, ho ha arribat a aquests diputats. Jo, avui mateix, acabo de rebre un informe del conseller de Governació sobre la creació de punts d'aigua i, fins tot, sobre compromisos per a la neteja de les voreres de les carreteres, que són –almenys, aquesta– una activitat específica en matèria de prevenció, i, en canvi, me n'informa el conseller de Governació. Jo voldria els informes del conseller d'Agricultura, especialment si el conseller d'Agricultura considera que, de les noranta, setanta o vuitanta, o les que sigui –o les noranta gairebé–, l'afecten a ell. Doncs, si l'afecten a ell, per què em dóna compte del seu compliment el conseller de Governació? Faci-ho vostè. Que jo li reitero, senyor conseller, amb tota sinceritat, l'ofertament que li feia abans.

Respecte als perímetres de protecció prioritària, escolti, ha situat com a àrees de protecció prioritària, àrees que s'han cremat. Sí! I deixa de contemplar zones que podrien cremar-se. Bé, si vostè considera àrees que ja s'han cremat com a àrees de protecció prioritària, doncs, és evident que allí no se li produirà cap incendi...

El vicepresident segon

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Vilalta i Oliva

Acabo ja, senyor president... La resolució que presentarem demà, o que presentarem aquests propers dies, procurarem que sigui al més positiva possible, però la valoració que fem, ara com ara, de la tasca realitzada en matèria de prevenció d'incendis difícilment –*diffícilment*– pot cloure's amb el to positiu amb què m'agradaria fer-ho.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per a rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Jo començaré amb aquesta espècie de prec amb què ens ha acabat el conseller, no amb la broma mal sortida, sinó amb aquesta petició de

coresponsabilitat, en el sentit del problema que estem vivint, però, al mateix temps, posant un cert to d'escpticisme respecte a això que diu, que «treballem tan intensament com sabem i podem» –he intentat ser literal, tal com ho ha dit. Senyor conseller, lamentablement, si és així, fan poc, tard i malament. I ho dic, no ja per una percepció, sinó perquè estan jugant vostès –no nosaltres, no els diputats de l'oposició– a confusió, a mitges veritats i a grans mentides. I, d'exemples, n'hi citaré dos o tres de molts concrets.

Perímetres de protecció prioritària: trenta-un perímetres; no és un invent, fa any i mig. Jo li he preguntat: qui els coneix? Perquè hauríem de saber qui els té, estos documents? Qui els ha assumit? On estan? Els de la serra del Montsià, me pot dir on estan, i jo, demà a la tarda, passaré...? És a dir, a veure, el perímetre, qui lo té assumit i on, este document, es vàlid? I, en tot cas –i, en tot cas–, per què no el perímetre del massís dels Ports, el de Cardó, el de Vandellòs-Tivissa?, zones ventoses mediterrànies, de gran risc d'incendi, de més valor ecològic, centenars de vegades més valor ecològic que la serra del Montsià, que, lamentablement, està, en la seua major part, cremada d'aquestos anys passats. Per tant, escolti'm, no em digui tot això. On estan i quin valor tenen aquestos?

Punts d'aigua. M'ha dit: «relació». Escolti, jo, si vol, li faig ara una relació de tres-cents punts. No es tracta de donar-nos una relació de punts; es tracta de donar-nos uns mapes que diguin: «aquí, allà, allà», i que no sols sigui «aquí podríem fer...» Quants n'han fet? I, d'aquestos «quants n'han fet», a quants han garantit que els camins d'accés per als vehicles que hi han d'accedir siguin accessibles? Quants tenen garantia d'aigua?, perquè, clar, si posen un vehicle, si posen allà una bassa –allà–, a una zona plana alta i, després, resulta que han de pujar els camions a omplir-la perquè la calor de l'estiu les vagi assecant, malament rai. És a dir, això no és un pla; això és, simplement, sortir del pas.

Vostè m'ha parlat del compliment de resolucions. Una: coincidim en això, i l'única era per dir que no havien complert una a què s'havien compromès; no ens ha passat res més. L'altra és una resposta que, almenys, està adjudicada al Departament de Governació en forma d'annex.

Línies elèctriques: m'ha dit que agraija que jo hagués dit que m'havia equivocat, però jo no sé si s'ha assabentat que jo no he dit que m'hagi equivocat substancialment: jo he dit que em vaig equivocar de 184 pessetes o de 185 pessetes. És a dir, jo li vaig preguntar quines eren les sancions imposades del 95 fins al 98, i nos ha fet aquí una disquisició filosòfica, i vostès mateixos me diuen: «Parlem d'expedients resolts i no recorreguts: 306 l'any 98 fins a l'octubre.» I vostè me diu, després, que, d'aquestos, n'hi ha encara en via judicial –si vol ho restem– set. I tot això, si són resolts, són 306 menys 9, i fan 20.184 pessetes. No són mesures dissuasives. I hi ha mesures dissuasives, hi ha sancions per presumpte delictes ecològics, que poden arribar molt més lluny que aquestes 100.000 pessetes en aquesta intervenció que vostès fan d'una forma molt generosa per a les empreses. Jo li pregunto quin és el pla triennal de FECSA a la serra del Cardó, me dona molta literatura de tots els

plans triennals, i em ve a dir que, a la serra del Cardó –tres incendis importants aquests estius–, hi ha un pla triennal, 98-99-2000, de 2.500 metres. Sap quant són, 2.500 metres? Mitja hora passejant! Netejaren mitja hora passejant en tota la serra del Cardó durant tres anys?! I després me diu que estan molt contents: l'avaluació és positiva; la xarxa és molt llarga i molt intensa! Home, per favor, això són respostes tal com cal? Això són respostes, de «fan el que poden», molt bé i malament?

Em diu: «Les cremes controlades no, al bosc mediterrani.» Escolti: no sé què estan inventant... Quan jo tenia vuit o deu anys, quan hi havia, a la primavera, cremes a les muntanyes, deïem: «Què passa? –Són els pastors.» Fa cinquanta anys, fa quaranta anys, fa trenta anys, hi havia cremes a la zona mediterrània. Ara no; ara només es poden fer allà dalt, que no hi ha risc? Home, llavors, quina política farem, aquí, als polígons de protecció prioritària? Quines discontinuïtats? Zero, no ens ho ha dit. Ens ha parlat de 20.000 hectàrees que seria bo recuperar en cinc anys en zones agrícoles: cinc anys. Resulta que, en cinc anys, haurem incrementat la superfície forestal en 40.000. Per tant, vol dir que en tindrem 20.000 més sense discontinuïtats. Bé, en definitiva, jo crec que això no és la manera que vostès tenen per a dir que poden treballar intensament.

Jo els diria una cosa: crec que, vostès, el que fan és aplicar la política de resar per veure si tenim sort, si plou, i podem veure tranquils. Però això, des del nostre punt de vista, no és fer política, és fer una altra cosa. Per a això no cal Govern, i les nostres resolucions, evidentment, seran per intentar que d'això en traguem alguna cosa positiva i no fem més preses de pèl a la població, que no s'ho mereix.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'illustre diputat senyor Jordi Ausàs pot replicar.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat Francesc Ferrer, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en pregunta parlamentària, demanava al Govern, al conseller d'Agricultura, si existia un programa específic de prevenció d'incendis a les Gavarres. La seva resposta parlamentària –del novembre passat, és a dir, tot just acabat l'any– eludia aquesta qüestió, la qual cosa dóna a entendre que no en tenien cap, de programa de prevenció per a les Gavarres, i ni tan sols parlàvem de la previsió de tenir-ne algun. Per tant, conseller, segurament –segurament–, no tanta organització; segurament, no tantes reunions prèvies a la zona, al territori; segurament, no tanta feina feta al dar-rere; segurament, no tanta llició i, segurament, potser, una mica massa d'improvisació en aquests temes dels plans de prevenció.

Les preguntes sense resposta han estat moltes per part del conseller, però sí que voldria, conseller, que em digués de manera molt concreta quants tallafocs, quantes zones de pastura, quants cultius s'han dut a terme amb càrrec als fons de la Unió Europea de l'any 1996,

com li he sol·licitat, i quin cost han tingut aquestes actuacions.

I, ja per acabar, tal com li havia dit, li volia parlar dels grups d'intervenció immediata, perquè vostè no me n'ha parlat, i ha parlat únicament dels agents rurals. Miri, el portaveu d'Esquerra, el diputat Josep-Lluís Carod-Rovira, en el decurs de la seva intervenció en el debat monogràfic d'incendis del juliol passat, li va exposar detalladament la situació patètica d'aquests grups, d'aquests grups d'intervenció immediata del seu Departament. Uns grups, també, coneguts com a «Sierra», creats per desplaçar-se de forma immediata en declarar-se un incendi forestal i intervenir-hi començant les tasques de control del foc mentre es mobilitzen els bombers amb material més pesant. Per aconseguir aquesta efectivitat és imprescindible, no cal dir-ho, que comptin amb vehicles tot-terreny, proveïts amb sistemes de prioritats, llums, sirenes, i amb un equip d'aigua suficientment lleuger i, alhora, amb prou capacitat per fer front al conat d'incendi inicial. Doncs, bé, dels set grups fixos que hi ha, només dos disposen de vehicles autobomba d'aigua; només dos disposen de vehicles autobomba d'aigua, en tot Catalunya, situats, l'un, al Vallès Occidental i, l'altre, a l'Anoia. Els vehicles, amb una antiguitat de prop de set anys, han resultat ser obsolets i perillosos, construïts molt passats de pes des del seu començament.

Pel que fa als vehicles de transport de personal i utilitatge, quan els ha calgut passar la ITV, se'ls ha fet desmuntar els llums especials, la sirena i la bola per al remolc perquè no hi ha hagut en cap moment voluntat per part del Departament de legalitzar aquest sistema visual i acústic de prioritat. És evident, senyor conseller, la desvirtuació absoluta que s'ha fet d'aquests grups des de quan es van crear, i, per tant, la situació d'abandonament, i la voluntat del Departament d'Agricultura..., fa almenys aquesta impressió, de tenir la voluntat que es vagin esmoreint fins a la seva desaparició.

De què serveix un grup que, en tenir coneixement d'un incendi, ha de desplaçar-s'hi sense poder fer-ho amb la rapidesa que la urgència requereix? Hem dit que només hi ha dos vehicles autobomba en tot Catalunya; els grups que no pertanyen a aquesta minoria han de sortir amb motxilles d'extinció, aparells útils en incendis molt petits, però no pas per a la majoria dels incendis que es produeixen. De què serveixen, doncs, conseller, uns grups d'intervenció immediata? El conseller va dir en la rèplica al diputat Carod-Rovira que la filosofia dels grups havia canviat, que desconeixia tot el tema dels vehicles, que, en tot cas, ho comprovaria i que, en cas de ser cert, reconeixia que hi calia posar solució. Doncs, bé, conseller Marimon, la situació és la mateixa ara que llavors, si no pitjor. Segurament, vostè em pot dir que la filosofia ha canviat; jo en tinc els meus dubtes, però ara, segurament, havent esbrinat el cas del parc mòbil i els vehicles, em podrà donar una solució detallada, que així ho espero.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa al canvi de filosofia, dubto que aquest canvi de filosofia s'hagi produït, perquè, precisament, l'any 1996 —d'això no fa pas tant de temps—, el senyor Josep

Garriga, el cap de la Guàrdia Forestal del Departament d'Agricultura, deia: «Les funcions del grup d'intervenció immediata són molt diverses; bàsicament, però, en el camp de la prevenció, s'emmarquen en actuacions de silvicultura preventiva; tenen una actuació de suport en els àmbits de la vigilància informativa i dissuasiva en la detecció dels focs. Ara bé, la funció més important, en les èpoques de perill, és aconseguir la intervenció immediata en l'incendi en els primers moments després de la detecció. De fet, els grups d'intervenció immediata, hereus de les antigues quadrilles de treballadors forestals, per la seva localització concreta en les zones forestals, amb un risc alt d'incendi, per la mobilitat i el coneixement del terreny...»

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ausàs i Coll

—Sí, acabo, senyor president— «...tenen un paper bàsic per evitar al màxim possible la propagació dels focs en els moments inicials fins a l'arribada dels equips d'extinció.» Per tant, entenc que la filosofia no ha canviat. Això ho diu el senyor Josep Garriga i entenc que, si la seva feina és preventiva, no entenc per què aquests grups d'intervenció immediata estan fent feines com pot ser pintar la tanca metàl·lica de Torreferrussa, o bé com pot ser, recentment, fer una plantada de pins al campus de la Universitat Autònoma de Bellaterra. No entenc jo que això sigui una funció clarament preventiva i, a més a més, en un moment com el que estem vivint ara.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica a les quatre intervencions de rèplica dels diputats, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de vint minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo, el que li volia dir, senyor Fabregat, és que sé molt bé el que és un avantprojecte i el que és el projecte definitiu. Però, abans, el que mencionava i demanava era sentit comú: la resolució es fa el mes d'agost; presentem l'avantprojecte el 21, però a ningú li escapa que, perquè un avantprojecte es converteixi en projecte, ha de ser informat per un consell tècnic, ha de passar pel Gabinet Jurídic Central i ha de ser aprovat pel Govern. Sí, i vostè ho ha dit, jo no..., el dia 19 de novembre va estar fet. Doncs, miri la prestesa que el Govern es va donar a donar compliment a tots aquests mecanismes absolutament necessaris. Senzillament això: no demano més mèrits ni no-mèrits, sinó que sàpiga que hi ha hagut una voluntat ferma de complir i un esforç per fer-ho, i el sentit comú de tots vostès i el coneixement que tenen de l'Administració els demostra que ha estat així. La Resolució és a finals d'agost; el dia 21 de setembre es presenta l'avantprojecte a aquest Parlament, aquest avantprojecte s'ha de sotme-

tre a tots aquests mecanismes, i tots aquests mecanismes, tenint en compte que, normalment, l'informe del Gabinet Jurídic Central té un termini de temps relativament llarg per informar-lo, es van fer. Senzillament, això.

Igual que en el tema de les hectàrees. Miri: l'any 94, els focs es van donar en una zona molt diferent de la de l'any 98. L'any 94, les hectàrees que es van cremar, majoritàriament, eren totes boscoses o de matollar; l'any passat, no. L'any passat, en molta de la superfície cremada –especialment, en algunes comarques: Solsonès i Segarra–, hi havia tanta o més superfície de rostoll que no de bosc. Ara, senyor Fabregat, jo no vull discutir amb vostè quines hectàrees s'han cremat o no s'han cremat, perquè vostè pot dir una cosa i jo una altra; jo el convido a venir a Torreferrussa: sobre els mapes vostè veurà exactament les zones cremades, veurà com es fan les mesures i veurà exactament, no solament si és matoll o si és bosc, sinó que sabrà exactament el nombre de peus que s'han cremat, etcètera. Vull dir que és una cosa absolutament tecnificada.

En tot cas, sí que trec una conclusió, que potser caldrà que vigilem: que, tot i que als primers moments d'un incendi reps una gran pressió demanant-te la superfície que s'ha cremat, que fins i tot de vegades es fa humor, perquè diuen: «És que el conseller ha dit que el perímetre era afectat...», volent dir que jo havia dit «perímetre cremat», i no, miri, era la superfície que es troba dintre d'aquest perímetre. Però, en tot cas, sàpiga que les dades són absolutament exactes, i que, independentment de les dades que es donen en el moment posterior al foc, que abasten aquesta superfície, tenint en compte el perímetre afectat, la realitat del cremat és el que, uns dies després, uns quinze o vint dies després, són les dades absolutament exactes.

Senyor Vilalta, jo no estic cofoi. Passa una cosa que jo reconec, que és que, quan un et diu «negre», tu dius «blanc», i es genera un sentiment de defensa per part del Govern o, en aquest cas, meu, que pot fer pensar quelcom que no és real. Jo sé les nostres limitacions i, evidentment, quan abans parlàvem tant de les línies elèctriques, jo, el que els he de dir és: «Miri: nosaltres complim la legislació.» Sí que és un plantejament a estudiar, a veure si la legislació és adequada o no és adequada, però això no vol dir que jo em senti cofoi. Jo, el que dic és: «Miri, els nostres agents fan bé la seva tasca»; fan les inspeccions, aixequen les denúncies, aquestes denúncies produeixen un expedient, que no hi intervé absolutament cap mà política, com vostès comprendran, i, escolti, quan aquest expedient es creu que s'ha d'aixecar a òrgan competent, amb el que deia el senyor Gimeno, perquè ho considerem delictes de qual-sevol causa, doncs, s'aixeca. I, en tot cas, és el jutge –i abans vostè em feia una referència al tema dels focs de l'any passat–; escolti: nosaltres, al jutge li hem subministrat tot el que creiem que se li havia de subministrar. En tot cas, serà ell qui decidirà si corresponen o no corresponen denúncies, sancions, o les mesures que siguin adequades.

Quan vostè, abans..., algú ha mencionat, diu: «Home, és que el conseller Pomés ens va donar notícia del tema de carreteres.» Sàpiguem que aquest és un tema que es

va debatre en Consell de Govern, es van acordar un seguit de mesures, es van acordar els punts... El Departament de Governació no paga cap factura del Departament d'Agricultura; dona compliment a una resolució d'aquest Departament. En tot cas, el que sí que aconseguirem aquest any és, abans de final d'any, jo crec, tenir 200 punts més d'aigua. Però miri: el pla específic, el pla perimetral de les Gavarres contempla, específicament, 22 punts més –solament el pla de les Gavarres–, 22 punts que, amb tota certesa, abans de l'estiu, estaran fets. En aquest moment es porta força avançada la construcció d'aquests nous punts. No veig en això absolutament cap descoordinació, perquè no és així. Precisament, es va debatre en el si del Govern, i, en tot cas, en va donar coneixement el conseller, com els en podia haver donat jo en aquell moment. Però és un acord pres en el si del Govern.

No, quan diu que hi ha àrees de producció prioritària que ja han cremat, miri, només hi ha la del Montsià, que hagi cremat. I, en tot cas, en la del Moianès hi pot haver alguna zona lateral que estigui cremada. I, en tot cas, la del Montsià és la més petita, la més petita de totes, i és una que se'n va indicar que seria bo fer-la, perquè... (*Veus de fons.*) Eh? Jo no li dic si és fàcil o si és difícil. Miri: nosaltres en tenim tres, de prioritàries –tres, ja li ho dic jo.

Les tres prioritàries per al Govern, exactament el que el CREA ens diu: «Miri, vostès, on tenen més perill i on nosaltres aconsellem que es treballi aquest any són tres: Gavarres, cap de Creus i Prades», les més prioritàries. Segona línia de prioritats, és a dir, miri: la zona del Maresme és una zona, doncs, on hi ha el que em sembla que són el G3 i G4 d'aquests perímetres i, doncs, els veiem perillosos; veiem tota aquesta massa boscosa de Lleida, que, encara que no es preveu un risc excessiu –i, a veure, això també és relatiu; no voldria que em malinterpretessin, perquè, aquest any, el risc serà elevat a tot arreu, però, en tot cas, no amb la mateixa intensitat, per exemple, que les Gavarres, per dir-ho d'alguna manera... Per tant, suggerim fer l'L4, que és el que separa les quatre comarques –Noguera, Segarra, Alt Urgell i Solsonès– i, escolti, són les que, aquest any, farem.

Li diem una cosa: aquests set o vuit –set, em sembla que són– perímetres de protecció prioritària són els que hem pres el compromís, aquest any, d'executar –procurarem que sigui així–, la totalitat de les mesures previstes en aquests perímetres de protecció prioritària. Això no vol dir que no s'actui en altres perímetres de protecció prioritària. Evidentment, intentarem treballar-hi, però, en tot cas, d'aquests plans, aquests, procurarem que, a l'estiu, estiguin absolutament acabats, i aquest és el compromís que, de fet, pensava prendre formalment el dia de la compareixença per l'anunci de les mesures, però que, en tot cas, ja prenc des d'avui.

Quan deia el tema de les cremes controlades... Miri: primer, abans es podien fer moltes més cremes, perquè hi havia menys bosc; segon, abans es feien moltes cremes que afectaven massa forestal i no passava res, o ningú deia res. En el meu poble, el pastor cremava el torrent cada any; ara no li ho permetrien, independentment que cremi o no cremi, perquè la gent és més sen-

sible respecte a determinats arbres; els xops, sap greu que es torrin, etcètera. Llavors, quan jo li dic que les cremes controlades no es poden fer al bosc mediterrani, jo no dic que no es puguin fer a la Mediterrània, perquè Mediterrània ho és el Pallars Jussà i el Pallars Sobirà. Jo diria que, en el clàssic bosc mediterrani, presumiblement, no es podien..., escolti, prengui-ho en el sentit que ho he dit; jo no sóc el tècnic.

Les cremes controlades, nosaltres, les farem en el lloc on ens diuen. Miri: aquest any, en aquest moment en portem setze, de cremes controlades; les farem on ens diguin... Sí, sí, majoritàriament, a dalt, ja, ja, perquè miri, precisament, és una bona mesura de prevenció, i el fet que no tinguem tants focs no vol dir que no es cremin. Ara, en aquest moment, fer una crema controlada a la serra de Cardó, doncs, segurament, no sé si és possible o és probable.

Pel mateix..., a veure, jo entenc que, a vegades, ens posem en uns temes de caràcter tècnic, que el conseller no pot respondre adequadament. En tot cas, el que sí que li dic és que nosaltres intensificarem la recuperació de terres de conreu, bé donant permisos als propietaris, que és el que hem fet fins ara... Sí, anunciar-los que nosaltres hem demanat al CREAM que ens diguin determinades zones, anar més lluny, i després, potser, tindrem dificultats a fer-ho; potser, tindrem dificultats, però que ens diguin zones que ells creuen que s'han de recuperar. Perquè, evidentment, el Govern, en el que no pot actuar és sobre el terreny d'un particular. A vegades em diuen: «Aquest bosc, caldria aclarir-lo». Sí, miri, però, si el seu propietari no vol aclarir-lo, no hi ha mecanismes per obligar aquesta persona a aclarir-lo.» Podem fer el que podem fer, no podem anar més lluny, i, aquestes limitacions, vostès saben que les tenim.

Quant als grups d'intervenció immediata, miri, senyor Ausàs, té tota la raó. Jo vaig dir en el passat debat que una de les intervencions que jo havia de reconèixer –com moltes altres coses, però en aquesta, específicament– que no havia anat del tot bé eren els Grups d'Intervenció Immediata. Mantinc una mica el canvi de filosofia. A veure, jo, que els Grups d'Intervenció Immediata vagin a algun foc, al petit foc a primera línia, i ja està i ja serà així..., però els grups d'intervenció immediata més aviat han de tenir unes tasques de vigilància i dissuasió, i, per exemple, aquest estiu, que pinta força complicat i en què preveiem que es puguin tancar determinades zones a l'accés, el Grup d'Intervenció Immediata és una eina bàsica per a això, perquè són persones que poden aconsellar o bé rutes alternatives, donar indicació, complementar la tasca que han de fer els nostres guardes.

En tot cas, sàpiga que, dintre de la seixantena de vehicles que es renovaran aquest any, hi ha una previsió que una determinada part d'aquests vehicles sigui per als Grups d'Intervenció Immediata.

Quant al tema que deia de les llums, etcètera, que ha dit en un cert to d'humor, escolti: no és que el Departament no ens en cuidem; hi ha unes certes dificultats que ara jo no li sabré explicitar, però que en el debat d'incendis vaig citar; sàpiga que no és per voluntat nostra, sinó

que és per dificultats de caràcter administratiu. Però, en tot cas, en prenc bona nota i intentarem resoldre-ho.

I, finalment, per acabar..., ens hem deixat moltes coses al tinter. Primer, dir-los que, en aquest moment, jo crec que estem en una molt bona línia de treball, conjuntament amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis respecte a les urbanitzacions. Sembla que hem tancat un acord, i aquest acord significarà la modificació de la Llei forestal de Catalunya per poder portar a terme les neteges perimetrals de les urbanitzacions, però, en tot cas, s'ha treballat durant aquest hivern; hi ha hagut nombroses reunions, i he de dir que, tot i que, al principi, partíem d'unes certes discrepàncies, en aquest moment sembla que hem arribat a un cert consens que ens facilitarà extraordinàriament la feina.

Una cosa que no s'ha mencionat avui però que jo valoro especialment són els plans d'ocupació tancats amb el Departament de Treball. En aquest moment, ja s'estan començant a contractar aquestes persones. Nosaltres preveiem que poden fer una molt bona tasca, tant les que corresponen al Departament d'Agricultura com les que estan pactades amb els municipis. Dir-los que, l'endemà mateix, ja hi havia més de cent peticions d'aquestes places. Jo crec que aquesta decisió de prioritzar els plans d'ocupació cap a temes de prevenció haurà estat una cosa molt positiva.

I, quant a un tema de què s'ha parlat, que és el tema de les carreteres, sàpiguem que nosaltres, puntualment, seguim un control no solament de les carreteres del nostre propi Departament, que ha exigít, que ha fet un compromís... Entenem que no fa falta un conveni, senyor Vilalta. Hi ha un decret, un decret –que, per cert, no va plaure pas a tothom i que va ser molt discutit, però que va ser aprovat pel Govern i que nosaltres hauríem de fer complir–, un decret que obliga totes les administracions a unes determinades mesures, i hi obliga tant el corresponent ministeri de l'Estat espanyol en les carreteres nacionals, obliga el mateix Departament de Política Territorial de la Generalitat, obliga les diputacions en els seus àmbits, i, fins i tot, obliga els ajuntaments en les carreteres que siguin de les seves competències. I el mateix succeeix en el cas de les línies fèrries, en el cas de les línies, com si diguéssim, de tren.

Bé, el que farem és fer-ne un seguiment. En tot cas, sí dir-los una cosa: ara comença el moment en què s'han de començar a aplicar aquestes mesures. La meua percepció respecte a l'any passat és que, globalment –després segur que trobarem exemples de gent que no va fer-ho–, hi va haver un esperit de compliment.

I, quant a les línies elèctriques, per finalitzar, home, aquí va haver-hi un pla trianual que, pel fet que nosaltres el valorem positivament no vol dir que ho sigui tant com voldríem. En tot cas, sí que és cert que les companyies elèctriques es van comprometre a portar 15.000 milions de pessetes a fer un pla trianual de millora de les instal·lacions elèctriques, i que això ho van pactar amb el Departament d'Indústria. Des d'aquest punt de vista, ho valorem positivament. Segurament, si analitzéssim territori per territori, vostè, jo i molta gent trobaríem coses que voldríem que es fessin o que pensem que s'haurien de fer. Però, en tot cas, sí que és cert que

7660

han demostrat una voluntat de donar una solució a alguns d'aquests punts negres que teníem a casa nostra.

Per finalitzar la meua intervenció, jo reiteraria el que els he dit abans. Primer... Ah, una cosa puntual –i torno endarrere–; quan diu: «On són els plans dels perímetres de protecció?» Doncs, miri, són a la Direcció General de Medi Natural. Estan a la seva disposició. Si vostè vol veure el del Montsià o vol veure el de Prades - Poblet, o vol veure el de les Gavarres, o l'L4 o el que vulgui, hi són. No sé si en aquest moment estan tots trenta-un acabats, perquè la veritat és que fa mesos que s'hi treballa i fer, personalitzar tots trenta-un perímetres no és fàcil. Sí que la majoria d'ells, en aquest moment, estan finalitzats i estan en disposició de ser analitzats. I, en tot cas, els que marquem com a prioritaris aquest any no solament estan finalitzats, sinó que han merescut que altres institucions –com, en aquest cas, les diputacions– ens participin a ajudar-nos, cosa que agraeixo moltíssim, perquè el fet que el pacte fins a actualment són, si no ho recordo malament, 175 milions, que ens aporten aquestes tres diputacions, bé, és una quantitat força important per ajudar a desenvolupar aquests plans.

Reiterar l'esperit amb què ha acabat la meua intervenció anterior, no d'un cert cofoisme. Miri, senyor Bonet, tothom pot patir molt amb els incendis, però el conseller que els parla pateix molt. Quan es produeixen incendis, quan, a l'estiu, va rebent una trucada darrere l'altra, que es sovintaja pràcticament cada mitja hora; quan has d'anar a veure les persones a qui s'ha cremat la casa; quan has d'acudir a veure persones que han sofert pèrdues dels seus béns –i aquesta tasca és la que em correspon fer–, comprendran que jo no puc estar cofoi ni trivialitzar el tema dels incendis. Sí que demano una cosa: que siguem objectius, que ens sapiguem adonar del que passa al nostre entorn i el que passa arreu, i veure que aquest és un problema que té tothom.

I, en aquest cas, en aquest sentit d'aplicar sentit comú i procurar crear el màxim de sinergies positives, és pel que ofereixo la voluntat i la col·laboració del Departament d'Agricultura a estar obert a escoltar els seus suggeriments i les seves aportacions.

Moltes gràcies, per la seva atenció; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 26/V i la Resolució 45/V del Parlament de Catalunya, relatives al servei d'ajut a domicili

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia: Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 26/V i la Resolució 45/V del Parlament de Catalunya, relatives al servei d'ajut a domicili, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Benestar Social, no és la primera vegada que plantejem aquest debat sobre les prestacions de serveis socials i, especialment, sobre el servei d'ajuda a domicili.

Avui, en aquesta interpellació ho fem com a conseqüència de la Moció, la 26/V, que vostè coneix, i la 46/V, amb una doble perspectiva: necessitat d'expansió de la xarxa, donat que aquesta és una prestació bàsica del sistema públic, de responsabilitat pública de serveis socials, i, a la vegada, considerant la qualitat de la prestació del servei, a fi que pugui atendre la diversitat de situacions que es presenten en la demanda de les persones i famílies. (*Remor de veus.*)

Per plantejar la necessitat d'aquests objectius, s'ha de partir de quelcom de què vostè molt sovint parla, i nosaltres hi coincidim: dels canvis demogràfics i de l'evolució social i econòmica de la nostra societat, que ha fet que les persones puguem viure més anys amb bona qualitat de vida –així espero que vostè i jo ho puguem fer–, encara que fins ara no hem sigut capaços d'evitar que, en els últims anys de la vida, ens trobem amb situacions de dependència difícils de superar, dependència entesa com la necessitat d'ajut per a la realització de les activitats de la vida diària, l'autocura d'un mateix, les activitats de tipus domèstic, el desplaçament dins i fora de la llar, fer gestions, etcètera. (*Remor de veus.*)

Aquesta situació de dependència... Senyor president, posi'm bé el temps, si us plau, em sembla que tinc el vermell. (*Remor de veus*). Aquesta situació de dependència, junt amb els canvis importants que s'estan produint en els models familiars arreu d'Europa, dona lloc a un increment de la demanda de serveis sanitaris i socials per fer front a aquestes noves situacions.

La resposta a aquestes necessitats i demandes és encara molt insuficient i cal, en conseqüència, promoure actuacions que ajudin a la prevenció, evitin la institucionalització i mantinguin la persona dintre del seu entorn familiar.

Jo crec, senyor conseller, que vostès –el seu Govern– han confiat excessivament en la provisió d'aquests serveis per part de la família i han ralentit l'expansió de la xarxa de serveis socials i, concretament, l'expansió del servei d'ajuda a domicili. I els voldria alertar de les dificultats que això pot comportar, i em baso en un estudi elaborat per l'Institut de Migracions i Serveis Socials, l'Imsero, dependent del Ministeri de Treball, que ens diu que un 90% de les persones dependents estan a la cura de la família i que de cada cent cuidadors / cuidadores només ho són el 75%, i que només els serveis socials atenen un 4% dels casos de servei d'ajuda a domicili.

Jo crec que aquestes són dades que haurien de ser més presents, en una adequada, en una encertada planificació dels recursos i serveis, perquè també coneixem que la tendència europea que s'albira és la caiguda en picat de la solidaritat familiar, no perquè la família no vulgui ser solidària, sinó per la incorporació de les dones al món del treball. I ens diu aquest estudi que això pot

passar, o pot començar a passar, d'aquí a quatre, cinc, sis anys.

Per tant, aquesta previsió de futur pròxim ens obliga a tots –i a vostès, molt especialment, que són el Govern– a planificar, quantitativament, la xarxa i, qualitativament, el servei d'ajuda a domicili, reorganitzant des d'una perspectiva pública el que volem que sigui aquest servei i com volem que sigui aquesta prestació. El que per nosaltres és clar és una prestació que ha de ser prioritària dintre de la xarxa de responsabilitat pública i que ha de tenir com a conseqüència un fort impacte social.

Només unes dades que, l'altre dia, donava –i hi feia referència– la Comissió de Política Social. A Catalunya, el nivell de cobertura del servei d'ajuda a domicili és entre 1,5 –el senyor Hinojosa deia un 1,7– per cada 100 persones majors de seixanta-cinc anys, amb una intensitat del servei baixa –tres, cinc, set hores a la setmana, només; o sigui, això és poc. La ràtio mínima que necessitaríem, també d'acord amb aquest estudi de l'Insero, perquè és l'únic que tenim per poder tenir una referència, és que la cobertura mitjana ideal fóra d'un 8% per a majors de seixanta-cinc anys i amb una intensitat del servei més elevada, evidentment. No pot ser un servei uniforme, sinó que, en funció dels graus de dependència, s'adequi a les demandes.

Recordar-li –vostè ja ho sap– que al País Basc han sigut més eixerits que nosaltres: tenen cobertura d'un 3,5% de majors de seixanta-cinc anys. Si mirem a Europa, han sigut pioners en l'impuls de les polítiques de benestar. A França estan amb una cobertura d'un 6 i estan treballant per ampliar aquest servei al màxim; en aquest moment, hi ha en debat una llei important al Congrés, a l'Assemblea Nacional. Al Regne Unit estan en un 12,5. No parlem dels països nòrdics, com Dinamarca, que tenen una situació òptima amb un 20% de cobertura per als majors de seixanta-cinc anys.

Diverses comunitats autònomes han començat ja a regular aquesta situació. Han establert normatives que donen contingut i funcionalitat al servei, i aquí no s'ha fet. En l'última Comissió de Política Social, el meu Grup presentava una Proposició no de llei demanant-los que regulessin. El diputat que va contestar en nom del Govern va dir: «Ja ho estem preparant; el mes de maig sortirà la normativa d'atenció primària.» És clar, jo vull recordar que fa quatre anys i mig que estem esperant aquesta normativa d'atenció primària. I, evidentment, en aquest moment, és imprescindible disposar d'aquesta. Millor que l'haguéssim tingut fa tres anys, però en aquest moment jo li dic, senyor conseller, que és imprescindible, perquè aquesta serà una de les prestacions cada vegada més sol·licitades, cada vegada més –i vostè ho sap, li estic explicant coses que vostè coneix– i les places residencials seran menys utilitzades.

Dies endarrere, vàrem estar en un viatge amb un grup de senadors que estem en una ponència que estudiem el tema de l'envelliment a França, i ens deien: «Només els últims tres, quatre anys, l'últim tram de la vida, la gent va a una residència; abans es procura que puguin mantenir-se a casa seva.» Per tant, això és fonamental, no? I aquesta tendència comença a passar ja en el nos-

tre país. Ens diuen que entre el 1990 i el 1996 el nombre de treballadors familiars del servei d'ajuda a domicili a Espanya ha crescut més d'un 300%; que la despesa total del servei, segons dades del 96, va ésser de 21.800 milions de pessetes, és a dir, això vol dir que la gent demana el servei d'ajuda a domicili. Per tant, ho tenim damunt de la taula, ho tenim a la porta de casa. I el sector mercantil –com vostè sap molt bé– s'ha adonat i ha reconegut que és un important sector de productivitat i està penetrant en el mercat, però, en moltes ocasions, afavorint el treball negre –no ho dic jo, ho diuen els treballadors familiars–, el treball negre, l'exploració laboral, ofereixen serveis que no són de qualitat, i és en aquest sentit que li demanàvem, senyor conseller, com tenim el compliment i el seguiment d'aquelles dues mocions que vam aprovar a l'inici d'aquesta legislatura: la 26/V, sobre el control de la prestació d'aquest servei, especialment pel que fa als criteris d'acreditació de les empreses i control de qualitat en l'atenció a l'assistència acordada, i la 45/V, sobre el reconeixement de les funcions de les professionals del servei d'ajuda a domicili per afavorir una prestació que contingui els objectius dels serveis socials impulsant una titulació homogènia dintre de la formació ocupacional fins que no hi hagi un reconeixement... –que és una altra de les qüestions que els hem demanat que vostès impulsin en el Govern de l'Estat–, fins que no hi hagi un reconeixement per part del Ministeri d'Educació i una unificació de criteris sobre el perfil del treballador familiar.

Sabem al respecte que el comitè d'experts en formació de recursos humans que depèn de la seva Conselleria i que es va crear el 1990 –també fa bastants anys, senyor conseller: fa nou anys– està treballant en aquest perfil professional, i que, en 97-98, o per al curs 97-98, va exigir a les entitats col·laboradores de formació ocupacional la unificació en continguts i l'ampliació de les hores per curs dels treballadors familiars, concretament, a 700 o a 750. Però, l'any 97 –ara sembla ser que s'està complint d'alguna manera–, l'any 97, això no es va complir. I, en resposta a algunes preguntes que aquesta diputada els va fer, veiem dades molt disperses. Per exemple, es fan cursos d'atenció domiciliària amb 500 hores i, d'assistència domiciliària, que no sabem si és el mateix, amb 166 hores; cursos d'auxiliars d'especialistes d'ajut a domicili amb 140 hores, i auxiliars socials polivalents amb 484 hores. És a dir, hi ha molta varietat i no hi entro perquè se m'acaba el temps.

Per tant, senyor conseller, li preguntem: quines són les directrius del comitè d'experts en formació de recursos humans amb relació als diversos perfils professionals? Quina és la compatibilitat que vostè creu que té el perfil de treballador familiar i el de –en acabat, en parlarem– *técnico superior en integración social* impulsat pel Departament d'Ensenyament? Expliqui'm si hi ha alguna connexió entre aquestes dues figures o dos perfils. Quan sortirà a la llum el reglament d'atenció primària i si continuarà aquest perfil dels treballadors familiars integrant el servei d'ajut a domicili –un altre tema pendent– amb els serveis sociosanitaris d'ajuda a domicili? Quin és el model o reglamentació que vostè preveu que ha de tenir el servei d'ajuda a domicili? Quin tipus de seguiment es fa a la formació que realitzen les em-

7662

preses i les entitats que fan formació ocupacional? Perquè sabem que, el 1998, encara que totes ho fan en 700 hores, el programa metodològic no és el mateix, i una gent surt molt formada i l'altra no surt gens formada, senyor conseller.

Volem saber si, quant a les convocatòries públiques de treballadors per a aquestes funcions, es compleixen les clàusules tècniques dels contractes que l'Institut té establerts...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Barenys i Martorell

—acabo de seguida, senyor president—...en formació i amb aptituds adequades. I també si hi ha indicadors de qualitat en la prestació del servei d'ajuda a domicili. I també, senyor conseller, com tenim el llibre blanc —em deien que estaven elaborant un llibre blanc sobre nous filons d'ocupació—, i, en definitiva, si vostè creu que el servei d'ajuda a domicili ha d'ésser una prestació bàsica, universalitzada, que ha de ser la base per ordenar el sector i quines perspectives veu el Govern, veu vostè en representació d'aquest de cara a l'expansió de la xarxa a Catalunya.

El president

S'excideix molt en el temps, senyora diputada.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Ja he acabat

El president

Gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Jo li estimo molt aquesta interpellació, perquè vostè té raó a destacar la importància d'aquesta. I, així com en moltes prestacions nosaltres ens podem comparar a molts països d'Europa, potser, a vegades, sense arribar les prestacions a nivell de pensions que ells donen, aquí estem a anys llum endarrerits amb relació al que ells fan. Jo he analitzat, per exemple, que per estar igual que Holanda, a Catalunya hauríem de tenir un pressupost de 120.000 milions de pessetes l'any en atenció domiciliària, amb relació al que ells gasten en la població. I, per a estar com Alemanya, hauríem de tenir una despesa de 90.000 milions de pessetes. Imagini's la despesa que en aquests moments hi ha a Catalunya, que jo calculo que és entre uns 6.000 milions de pessetes..., imagini's si estem lluny.

Però per deixar les coses en el seu lloc i volent, doncs, realment, com a Govern, acceptar la responsabilitat que pugui pertocar, jo he de dir-li que no podem pas ignorar les competències en aquest terreny: la Llei estatal 7/85, la Llei 8/87, la Llei 26/85... Però, com que no hi ha el temps —el temps s'acaba de seguida—, permeti'm,

doncs, centrar-me en el Decret legislatiu 17/94, que és el que realment marca. Diu l'article 11.a: «El primer nivell, el formen els serveis socials d'atenció primària, i, en aquest nivell d'actuació, s'han de prestar, com a mínim, els serveis següents» —el punt a.2 posa els serveis d'atenció domiciliària. L'article 14 diu: «Cada àrea bàsica de serveis socials és formada per un municipi de més de 20.000 habitants o pel conjunt de municipis fins a 20.000 habitants que s'integrin en una comarca.» L'article 15: «Són funcions que desenvolupen les àrees bàsiques de serveis socials», el punt b: «Prestar i gestionar els serveis socials d'atenció primària.» L'article 27.1: «Correspon als ajuntaments: a) exercir les funcions que desenvolupen a l'àrea bàsica de serveis socials formades per un municipi.» L'article 41.1 diu: «Els ens locals han de finançar el cost de la prestació dels serveis socials corresponents a les competències que tenen atribuïdes com a pròpies», i l'article 41.2 diu: «Pel que fa als ajuntaments de més de 20.000 habitants, aquest finançament ha d'abastar els serveis socials de la població establerts legalment com a obligatoris.» Per tant, estem davant d'una competència que és obligatòria municipal i que tenen l'obligació de finançar. Una altra cosa és que la Generalitat ajudi, que la Generalitat vulgui ajudar; aquest és un altre tema, però les coses s'han de plantejar en el terreny que ens pertoca. I, per tant, quan el seu partit, doncs, fa unes jornades al respecte i diu que s'han de duplicar, jo també ho crec —l'atenció domiciliària, doncs, dupliquem-la; aleshores, parlem-ne, però, aleshores, aquesta és una actuació que no correspon —de competències— de la Generalitat directament, no?

També hem de dir que, de les hores que en aquests moments es presten a Catalunya, les que surten a la memòria dels municipis i dels consells comarcals són, es presten —l'any passat— 1.716.108 hores, de les quals, en diners de la Generalitat, és un 71,86% i, dels municipis, només un 28,13, tenint ells la competència. Aquesta és una realitat. Hi ha ajuntaments que presten una major aportació que la pròpia de la Generalitat; per exemple, Valls, Manresa i Tortosa són els que destaquen com a aspecte positiu; però n'hi ha d'altres que estan molt llunyans: l'Ajuntament de Sant Joan Despí, només el 4,71%; el de Lleida, el 5,62%; el de l'Hospitalet, el 10,12% —estan molt lluny, molt lluny, del que hauria de ser lògic, no? I, si mirem la cobertura que ara hi ha respecte a la gent gran, és a dir, la que té més de seixanta-quatre anys, per reafirmar en les mancances que vostè ha assenyalat i que diu: «Bé, per exemple, l'Ajuntament de Gavà dona 0,99 hores per habitant que és major de seixanta-quatre anys; el de Mataró, el 0,96; el de Figueres, l'1,06; el de Castelldefels, l'1,19... Aquesta és la realitat, no?

Per tant, doncs, aquesta és una... I, després, encara hi ha aspectes que, quan es fan les memòries —hi ha ajuntaments que no llegiré perquè em sembla que no cal—, resulta que, totes les hores que estan en el conveni amb la Generalitat, que nosaltres ajudem, després, no les justifiquen, fins i tot, totes. Per tant, aquesta és una qüestió sobre la qual, com vostè diu molt bé, hem de tenir una gran cura i hem d'analitzar exactament què és el que passa, i hem de fer un salt molt fort. Vostè ha assenyalat molt bé que aquesta és una prestació que és

bàsica de cara a l'atenció a la persona i que hauria d'abastar, de tenir una dimensió que tenen altres països, que no la tenen perquè sí. I vostè ha assenyalat molt bé que aquest aguant, la família, doncs, aleshores, avui ja no és la que era fa uns anys i dintre d'uns anys no serà la que és avui, no?

Nosaltres, en aquest aspecte, hem demanat a la Federació de Municipis, la Federació Catalana de Municipis, que en parlem obertament. El PAS ja va motivar, quan es van fixar els objectius, que, per indicació de la Federació de Municipis, bàsicament –també l'Associació, però, bàsicament, la Federació de Municipis–, doncs, es van establir uns objectius més modestos, però el proper PAS hauria de contemplar –al meu entendre– un salt molt important. Nosaltres hem encarregat, recentment, per continuar l'estudi que havia començat la senyora Esperança Esteve, que ara no pot continuar, en el seu nom Pilar Malla, que em sembla que és una professional de suficient relleu i de nivell, doncs, que aleshores faci un document bàsic que puguem discutir la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis. Esperem, doncs, que això..., la primera reunió ja es fa aquest mes; aquest estudi no estarà fet, evidentment, però aquest és un assumpte que és molt important i n'hem de parlar.

De normativa, home –de normativa–, n'hi ha. No la suficient, evidentment, perquè, si no, no estariem parlant del reglament marc, no, però el Decret 254/96 és un bon decret. I, aleshores, marca unes pautes positives, no? Ara, en aquests moments hi ha el reglament marc d'atenció social primària, que, com li va dir el diputat senyor Hinojosa, nosaltres tenim ja acabat i que està en fase d'informe preceptiu, tant del consell sectorial com de la Comissió de Govern Local, dintre del Departament de Governació i del Consell General de Serveis Socials, posteriorment. Jo suposo que aquest serà un aspecte que tindrem aviat, però, clar, aquest procés d'informe preceptiu requereix el seu temps.

Pel que fa a la qualitat, no voldria que se m'exhaurís el temps sense tractar aquest tema al qual vostè ha dedicat, com és lògic, molta importància. Actualment, des de la Subdirecció General de Coordinació Intersectorial, s'està elaborant el Pla de qualitat, és a dir, els indicadors que permetran mesurar la qualitat dels serveis d'atenció primària. Està programat que, durant l'any 1999, s'elaborin els indicadors i que, l'any 2000 s'apliquin aquests indicadors i s'avalui la qualitat de les àrees bàsiques des del Departament.

Cal dir que aquests criteris tècnics per a l'elaboració dels indicadors hem d'acordar-los també amb la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis. Aquests indicadors naixerien morts si els traguéssim nosaltres pel nostre compte, sense parlar-los i sense acordar-los conjuntament.

Per tant, en resum, respecte a la situació actual de serveis, no tenim suficients indicadors per valorar-ne la qualitat; ara estem treballant en tota aquesta actuació que jo li he assenyalat.

No em queda temps per tractar una qüestió que vostè m'ha preguntat –intentaré, després, fer-ho a la rèplica–,

que és respecte als cursos i respecte a assolir que les treballadores familiars tinguin la formació pertinent.

A part de l'actuació que estem fent, que ja fa temps que fem amb el Govern de l'Estat –com hem parlat en algunes ocasions–, nosaltres també desitgem que els concursos que els ajuntaments treuen al respecte, perquè ara això són els altres que ho treuen, valoressin aquest aspecte. Perquè, de tots els exemples d'ajuntaments importants que tinc de com fan els concursos, que també podria mencionar si calgués, només diu que valoraran els cursos de reciclatge que es facin, però no la formació bàsica del treballador familiar, que és una qüestió que vostè ja ha tingut, amb encert, molta dedicació i hi ha posat molt èmfasi. Per tant, aquesta és una qüestió que no podem resoldre des de la Generalitat, sense arribar a un acord amb els municipis, perquè avui dia..., tinc aquí molt recentment concursos, aquest és un aspecte que en cap dels concursos que es fan es valora.

I he acabat el temps. Per tant, jo, després, amb molt de gust, continuaré amb els aspectes que no li he pogut contestar.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica i per un temps màxim de cinc minuts, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a veure, jo espero que no l'he entès bé, però m'imagino que vostè, quan reflexiona sobre la prestació del servei d'ajuda a domicili, tot i que les competències per Llei 4/94 o el Decret 17/94 estan traspassades als ajuntaments, entenc que vostè s'ho mira amb una visió de globalitat. És a dir, vostè no es pot rentar les mans d'una prestació que és bàsica per finançar el sistema de serveis socials de responsabilitat pública. Està traspassada als ajuntaments, perquè en un principi de subsidiarietat, és d'on millor es pot prestar aquesta prestació, perquè coneixen les famílies i poden atendre millor les necessitats i les demandes que es generen al territori; però, des del Govern de Catalunya han de tenir la visió global del territori i, com a conseqüència, han de planejar, han de buscar fórmules de finançament perquè no podem carregar als ajuntaments el finançament d'aquesta prestació.

Vostè coneix el model francès, el model alemany, el model austríac i sap que han intentat buscar fórmules de finançament, per la via pública i per la via privada. Tinc entès que vostès estan en converses amb les mutualitats. Bé, és una via. Hi estarem o no d'acord, però pot ser una via. Jo preferiria més el model alemany, però hem de buscar fórmules de finançament i aquesta és la seva responsabilitat, i, si vol, junt amb els grups parlamentaris. Li recordo que en aquest Parlament tenim una comissió per estudiar els temes del finançament. Bé, doncs, no se'n pot rentar les mans, no se'n ha de rentar les mans. No em digui: «les competències són per als ajuntaments», són de tots, perquè vostè en té una part important, que és la planificació i cercar recursos

7664

perquè aquesta prestació es pugui portar arreu de Catalunya, allí on es necessiti.

Respecte a la qualitat, han tingut poc temps, però, per a nosaltres, és molt important la formació dels professionals. Amb la resposta a una pregunta que vostè em va fer dies enrere –sí, vostè– ens deia que hi havia dos tipus de serveis: els sanitaris i els socials, i resulta que l'auxiliar de geriatria i l'auxiliar de gerontologia haurien de ser, sota el nostre criteri, professions d'una mateixa branca, que estan totalment vinculades a les funcions que fan els treballadors familiars. Jo m'he entretingut, a partir de la seva memòria, a veure una mica com estaven prestant-se aquests cursos, i li ensenyaré uns gràfics de mitjanes d'hores per curs, de cursos que no arriben a la mitjana d'hores, d'altres que les sobrepassen; és a dir que hi ha un desordre en la formació ocupacional i jo crec, senyor conseller, que vostè hauria d'intervenir des de la perspectiva del que significa el treball social a la Conselleria de Treball per ajudar a ordenar aquest sector de formació ocupacional. Això no funciona; això no funciona i n'és responsable el conseller de Treball, però vostè també, senyor conseller. Ha de procurar fer la seva aportació des de la perspectiva del treball social, per veure com podem ordenar totes aquestes qüestions relacionades amb la qualitat del servei, perquè sap vostè molt bé que moltes de les empreses que contracten les treballadores familiars no els exigeixen cap mena de professionalització i el servei que es presten no és bo i, com a conseqüència, les exploten. Per tant, jo crec que això hem de dignificar-ho. I hem d'avançar per anar millorant la qualitat en la prestació del servei, a través d'aquests indicadors que vostè està elaborant i, segurament, molts d'altres indicadors o d'inspeccions que s'hauran de fer a les empreses que estan, mitjançant concert o mitjançant concurs, col·laborant en la prestació de molts dels serveis públics.

I l'altra cosa, senyor conseller, que li vull demanar és que em digui com veu vostè això d'aquesta professió de tècnic superior en recursos humans. Vostè n'ha parlat i jo m'imagino que ho coneix; sembla que els tècnics en recursos humans del seu Departament han donat el vistiplau a aquests dos mòduls que es fan dintre de la formació superior. I nosaltres no acabem d'entendre si aquesta és l'alternativa que vostès volen donar al reconeixement de la professió –posteriorment, haurà de ser reglada– dels treballadors familiars. No acabem d'entendre massa bé què és aquest tècnic d'integració en recursos humans, perquè no és una resposta per al sector, sinó una superposició de funcions...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Barenys i Martorell

...acabo de seguida, senyor president..., amb les funcions que realitzen els treballadors, amb les funcions que realitzen els educadors socials, i, en moltes ocasions, amb les funcions que realitzen els assistents socials de les UBASP.

Per tant, senyor conseller, li demanem que intervingui en aquest tema i que intentem, entre vostè i nosaltres, i amb la Moció que prepararem per al proper Ple, aconseguir ordenar el sector.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, evidentment, no me'n rento les mans. Re del que he assenyalat a mi em sembla que pugui interpretar-se rentar-se les mans, però sí que s'han d'assenyalar les coses com són, perquè, vostè, imagini's que ara, en aquests moments, anéssim a concretar segons què amb competències que no són nostres... I li he llegit el Decret legislatiu, que és molt taxatiu, tant amb la competència –competència exclusiva, competència obligatòria– com amb el finançament. Per tant, no ens podem rentar les mans de re, però, de qualsevol manera, no podem actuar com si aquestes competències fossin de la Generalitat. Jo ja li he dit que una de les problemàtiques que comprenc –per això, vam rectificar– que en el moment de programar el PAS era vigent, amb què ens vàrem trobar, és que els ajuntaments no hi estaven d'acord i vam haver de retocar les xifres, els objectius que havíem de cercar.

Hem de cercar fórmules de finançament? Evidentment. Però, de qualsevol manera, cal fer tota una tasca –i espero que entre tots ho sapiguem fer–, una tasca de sensibilització. Per molt que manqui finançament a molts ajuntaments, els percentatges que jo li he esmentat són bastant –com ho diria jo d'una forma suau– inadequats.

No pot ser; no pot ser que amb una competència exclusiva hi hagi ajuntaments –i obligatòria– que hi dediquin el 4%, el 5%. Per tant, més finançament, d'acord, però, aleshores, aquesta és una qüestió que s'ha de veure que els ajuntaments tenen l'obligació de preveure i dedicar-hi més finançament, perquè per a altres coses existeix.

De cara a les inspeccions, no es poden fer si en els concursos que els ajuntaments fan no es preveu el fet d'exigir una titulació. I és el que li he dit abans: en aquests moments no es fa, no conec cap ajuntament que ho faci. I aquesta és una qüestió que, per això, són tan importants les reunions que tenim convocades amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis; per això, és tan important perquè, si no, no podem fer inspeccions més enllà d'analitzar aspectes que no són els que vostè ha volgut assenyalar en la seva intervenció.

Amb el Departament de Treball, el Departament de Benestar Social hi està en contacte, com és la seva obligació, i ha fet el treball que vostè assenyalava. En tot cas, en podem parlar en un altre moment que tinguem una mica més de temps, però jo insisteixo que, sense la normativa que ens manca i sense que això es posi en els

concursos, no serveix per re, perquè en aquests moments es valora amb la mateixa puntuació els cursos que es diuen que es faran de reciclatge i, en canvi, no es valora la titulació que les treballadores familiars han de tenir per exercir.

Després, això que vostè em diu dels «tècnics de recursos integrals» o, com és això?, «de recursos humans» –ho he anotat malament–, jo no ho acabo de veure, això. Una cosa és el que els tècnics del Departament m'han fet i, per això, aquesta és una qüestió que he dit que es fes una comissió d'altres tècnics per analitzar-ho, això, per debatre-ho. Jo no hi acabo d'estar d'acord com a conseller; jo no sóc tècnic, però després d'escoltar molt, jo tinc, no sé si les mateixes reticències que vostè, però, en tot cas, en tinc, de reticències. No ho veig. No acabo de veure que aquesta sigui la sortida, per molt que em mereixin molta confiança els tècnics que ho proposen. Però a mi em sembla que no s'ha d'anar per aquí. Rectificaré amb molt de gust si em convencen i sí, d'una forma més àmplia, veiem que aquesta és la sortida, però, jo, amb tota sinceritat, jo no ho veig.

I és evident que, de cara a les fórmules de finançament –vull acabar per on he començat aquesta rèplica–, doncs, ens hi hem d'esmerçar perquè, el proper PAS, l'hauríem de veure triplicat i hauríem de ser valents i hauríem de fer l'esforç de triplicar l'atenció que avui es dona. Perquè, ja ho hem dit abans, estem en una situació molt inadequada i, doncs, no és la que s'ha de tenir.

Quant a resolucions i la Moció, ho ha contestat desordenadament, però, nosaltres, jo entenc que hem fet la feina que podem fer i amb la qual ens varem comprometre, però aquest és un assumpte que està sobre la taula. I jo..., ja sé que vostè ho seguirà, però li agrairia molt que ho seguís i que ens ajudés, de cara a les converses que hem de tenir –i els contactes– amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis, perquè aquí hauria de sortir...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Benestar Social

...ja he acabat!... hauria de sortir una empena que fa falta en aquesta prestació.

Moltes gràcies.

Alteració de l'ordre del dia

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Aquesta presidència ha de proposar al Ple una alteració de l'ordre del dia –una petita alteració de l'ordre del dia–, de substanciar el tretzè punt de l'ordre del dia abans del dotzè punt de l'ordre del dia. Hi ha la conformitat dels diputats interpellants i del conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el cicle de l'aigua

Per tant, si el Ple aprova aquesta modificació –que hi ha acord– se substanciarà el tretzè punt de l'ordre, la Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el cicle de l'aigua, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, fa uns dies, unes setmanes, hem pogut veure com es produïen els primers exemples de restricció d'aquest recurs tan important per al desenvolupament com és l'aigua. Aquestes restriccions es van iniciar amb la no-producció o amb la disminució de la producció d'energia produïda de manera hidroelèctrica; aquestes restriccions són fruit que hi ha un període de sequera que és important, és a dir que plou poc, però és fruit, també, que hi ha una gestió del cicle de l'aigua que, al nostre entendre, es planteja de manera equívoca des del Govern de la Generalitat. La gestió del cicle de l'aigua es pot plantejar de dues grans maneres: una, orientada cap al consum, i una altra, orientada cap a la conservació d'aquest recurs. Al nostre entendre, el Govern de la Generalitat l'ha orientat de manera clara cap al consum, i ens explicarem –i ens explicarem–, perquè, per entendre'ns, hem de fer-ho de manera molt transversal.

Vostès han tendit a creure que el recurs de l'aigua és un recurs il·limitat i, fruit d'això, han fet una política per satisfer les necessitats a curt termini, unes necessitats que han intentat cobrir, d'una banda, fent infraestructures, ja sigui de transvasaments o d'embassaments de tots tipus, és a dir, posant ciment, i atacant el problema de la contaminació de l'aigua, perquè ja veurem com la qualitat i la quantitat estan estrictament relacionades amb la possibilitat de tenir aquest recurs de l'aigua per utilitzar-lo en els diferents sectors productius que són necessaris i per a ús de boca, de manera que aquest atac de contaminació en els trams finals i no en l'origen porta que hi hagi una part de l'aigua que no es pugui utilitzar.

Quin és un dels principals problemes que tenim en el consum de l'aigua de Catalunya? És la distribució territorial. Segons tots els tècnics en hidrologia subterrània o superficial, el problema de tenir una concentració del 80% de la població concentrada en el litoral fa que l'aigua dolça, una vegada s'ha utilitzat en una ocasió, no es pugui tornar a aprofitar. Per tant, com sempre, surt un problema d'equilibri territorial que és molt significatiu, que és molt significatiu, perquè no tenim capacitat de reutilitzar l'aigua que consumim. També han utilitzat l'aigua amb alguns elements que són prescindibles; per exemple, dins de l'oci, en els camps de golf.

Evidentment, el problema que no hi hagi prou aigua a Catalunya, fruit de la sequera, no és només per l'existència dels camps de golf, però els camps de golf són consumidors molt importants d'aigua i aquest consum d'aigua que es consumeix, a excepció d'un que la reutilitza, en la resta dels casos és aigua que surt con-

taminada perquè els camps de golf no són espais verds i idíl·lics, sinó que són cultius intensius d'herbicides per mantenir la gespa verda en llocs on, per la pluviometria, no li correspondria. Tenim també una agricultura poc eficient que s'emporta un percentatge de prop del 50% d'aigua del consum total del país; tenim, també, un mal estat dels aqüífers que és com a conseqüència, per exemple, de l'excés de purins i, per tant, de nitrats en diferents comarques, com pot ser la comarca d'Osona, com pot ser la comarca del Segrià o com poden ser altres comarques. I una captació excessiva per pous amb unes concessions irreals que no es corresponen amb els recursos existents; amb un agreujant, a més a més, i que, agafat individualment, pot semblar una «tonteria» però que, sumat als altres, no ho és, que és que el consum d'aigua embotellada és una aigua que mai retornarà al cicle de l'aigua i Catalunya, un país amb uns recursos limitats a nivell hídric, és un dels principals exportadors i envasadors d'aigua embotellada. Algunes infraestructures han malmès els nostres aqüífers; un exemple clar són els aqüífers del Llobregat, i les persones que l'exploten, doncs s'han queixat reiteradament, i, també, hi ha un nombre molt important de responsabilitats de disminució del cabal, conseqüència dels incendis forestals.

Aquests plantejaments que avui s'han fet per quasi tots els grups i aquests incendis forestals que tenen una repercussió molt important sobre els canvis hidrològics en l'àmbit de les àrees de l'aigua i que representen un augment que s'escorre per sobre la terra, d'escorrentia, però que representa, també, un increment de l'aigua que es perd per evapotranspiració –perdó–, per transpiració, conseqüència que el sol intervé molt més i és molt més actiu sobre el sòl nu que no sobre el sòl arbrat, i perquè hi ha una disminució del contingut hídric...

Per tant, és la suma de tots aquests aspectes el que ens porta a afirmar que vostès estan apostant per una gestió del cicle de l'aigua basada en el consum. Evidentment, no hi ha cap model que es basi al 100% en un tipus de fer les coses, però vostès s'han oblidat d'aprofundir en la reutilització de l'aigua, en una reutilització de l'aigua que es pot utilitzar per a irrigació agrícola, que es pot utilitzar per a irrigació de sòl, que es pot utilitzar per a fins industrials, que es pot utilitzar per parer les barreres salines o de salinització de les aigües subterrànies, dels aqüífers en la costa, que es pot utilitzar per a usos recreatius, que es pot utilitzar com a mesura de prevenció de focs i que, tot i que, al nostre entendre, aquest hauria de ser l'últim grau, es podria arribar a utilitzar, perquè així es fa en diferents indrets del món, com a aigua potable. Vostès no han utilitzat aquesta voluntat de fer que la disponibilitat d'aigua sigui en funció de l'aigua que hi ha conservada dintre dels cabals hídrics, sinó que l'han fet en funció d'un consum que no havien planificat anteriorment.

I llavors ens trobem amb una situació de sequera, i en aquesta situació de sequera, que dura uns mesos, que no uns anys, es produeixen unes restriccions i vostès fan unes explicacions que a nosaltres ens semblen molt bé, però les fan tard. Aquests dies, han començat a aparèixer una sèrie d'anuncis dient: «Recordi que, si vos-

tè té una aixeta que perd una gota, al cap del dia pot arribar a perdre cinquanta litres. Recordi que, cada vegada que vostè tira, doncs, el sanitari, la cadena del sanitari, aquí van quinze litres. Recordi que els electrodomèstics, abans d'utilitzar-los, s'han d'emplenar...» Ens sembla molt bé, però vostès saben tan bé com nosaltres que aquestes campanyes només serveixen quan es fan de manera sostenible, quan es fan de manera sostinguda en el temps; que fer-les de manera puntual no serveix perquè el que fa la gent és acumular a la banyera, a les galledes o en dipòsits aigua per evitar de canviar els seus hàbits. Per tant, vostès estan atrapats en el seu propi model de gestió de l'aigua que és la gestió del consum.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller Joan-Ignasi Puigdollers, per un temps màxim... O no; Macias, perdó.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors... No, senyora i senyors diputats, per ser precís.

Bé, em formula, el diputat, una interpel·lació en relació amb el cicle de l'aigua basada en l'actual situació de sequera. Jo voldria fer, jo penso, per emmarcar la intervenció, una cosa que solc fer sovint aquests dies quan els mitjans informatius em demanen quina és la situació actual de la sequera, i jo els explico que la situació actual és una situació, d'altra banda, comuna en diferents ocasions a la nostra conca mediterrània. Aquí, per exemple, tinc un gràfic, no el tinc tan gros com els amics d'Iniciativa tenen els seus, les seves fotografies, però és un gràfic des de l'any hidrològic 70-71, de l'estat de Sau i de Susqueda, no? I es veu que, per sota de 150 hectòmetres cúbics, doncs, hi ha estat uns quants anys; per exemple, hi va estar l'any hidrològic 73-74, el 78-79, 80-81, 83-84, 88-89, 90-91 i, en aquests moments, que és el tercer any més baix des que tenim aquestes estadístiques. Bé, avui, aquest matí, mirava, també, un llibre publicat per Aigües de Barcelona amb motiu de l'última restricció, o la penúltima, el 88-89, crec que va ser, en el qual hi havia dades –diguem-ne més rellevants de pluviometria, en les quals es veu que –i això no és cap novetat, però a mi m'agrada dir-ho– que nosaltres, a Catalunya, no estem a Normandia, no?, i estem a la Mediterrània i, per tant, les nostres polítiques hidràuliques han de fer-se tenint en compte que, segurament, uns quants anys –jo, des de l'any 71, els n'he llegit uns quants d'aquests anys– no tindrem pluges suficients i, per tant, com que no tindrem pluges suficients, haurem d'administrar aquests recursos amb precisió.

Bé, feta aquesta introducció, jo els podria donar més dades d'això, però crec que ara tampoc seria del seu interès, no? Sí que voldria fer algunes consideracions en relació amb la política del Govern en matèria d'aigua, d'abastament d'aigua. Miri, nosaltres creiem sincerament que no hem fet una política simplement d'ac-

tuació sobre la demanda, tot i que, en bona mesura, sí que hem fet polítiques de restricció de la demanda, sinó que també hem fet i hem de fer polítiques en relació amb l'oferta que crec que són prou positives. Des del punt de vista del consum d'aigua del nostre país –el senyor diputat ja ha donat alguna dada que jo crec que fins i tot és més exagerada–, el consum més important és l'agrícola; el que passa és que això no succeeix a les conques internes de Catalunya que són les que precisament aquest any estan en un estat més precari; això passa sobretot amb la conca de l'Ebre. En qualsevol cas, el que sí que li he de dir és que en aquests moments, per exemple, els nous regadius que aquests dies estan entrant en funcionament –els regadius de l'Algerri - Balaguer– estan suposant, per la metodologia utilitzada, pel sistema de reg, uns consums d'aigua totalment diferents, per exemple, d'uns regs que no estan gaire lluny, dels regs d'Urgell –el reg típic i tradicional de manta–, que tenen uns consums molt importants i uns efectes també territorials molt i molt distints. Per tant, és obvi que, pel que fa a la demanda d'aigua en el sector agrícola, òbviament, hi ha unes actuacions, que, en aquest cas, porta a terme el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que, amb els nous regs i en la mesura del possible, amb els regs ja tradicionals fa nous sistemes d'irrigació que consumeixin menys.

Des del punt de vista de la demanda industrial, aquí, potser sí que hauria estat bé que hi hagués estat el conseller Puigdollers, que els hauria donat més dades en relació amb l'extraordinari nivell d'estalvi que, els últims anys, ha produït la nostra indústria. La nostra indústria, en aquests moments, gasta molt poca aigua; jo crec que, sobretot, és degut al fet que, fruit del mateixos canons que graven la contaminació o el mateix consum d'aigua, s'ha fet un esforç realment molt substancial. Per tant, des del punt de vista de la demanda d'aigua, hi ha hagut, també, aquí polítiques importants.

Tenim un tema que és complex, que és el tema del consum de boca, d'aigua de boca, i del consum de serveis urbans. Mirin: jo, avui, aquesta tarda, estava fullejant unes dades que feien referència a l'increment de superfície de zones verdes de les nostres ciutats, que s'ha produït de manera realment espectacular els últims anys, i, com que s'ha produït aquesta superfície, lògicament, hi ha hagut un gran increment de la demanda de l'aigua que es necessita per mantenir, en un país sec, aquests espais en unes condicions mínimament correctes. És obvi, per tant, que no podem tallar la demanda fent menys espais lliures, però, potser, fent una política de plantacions més pròpia de Catalunya, de la Mediterrània, que no pas de Normandia...

L'aigua de boca planteja, també, tota una sèrie de problemàtiques, i, en aquest sentit, jo voldria dir-los que el Govern de la Generalitat ha pres tota una sèrie de mesures –algunes del meu Departament– utilitzant les possibilitats tecnològiques, utilitzant, doncs, que en els nous habitatges que nosaltres podem regular, que són els de protecció oficial –però estem estudiant fer-ho per a tots–, hi hagi tots uns elements de consum d'aigua que estiguin limitats, i això crec..., això és un decret que es va fer l'estiu passat, quan encara no es parlava de sequera i, per tant, va en línia de poder fer això. Ara, té

raó el senyor Portabella: el més important no són aquestes mesures, sinó aconseguir una cultura d'estalvi d'aigua.

Mirin: les campanyes que estem fent en aquests moments, que jo penso que són positives, nosaltres les fem amb un criteri, no d'una campanya puntual i utilitzable per ara, sinó com una campanya que pugui tenir continuïtat, no? A l'últim període de restricció –també li'n dono unes dades– es va aconseguir un estalvi del 8%, que és ben poc, amb l'amenaça, fins i tot, diguem-ne, que tallaran l'aigua, no? Nosaltres creiem que, per tant, hi ha molt de camp a córrer. En certs països, per exemple, Dinamarca, que no és pas un país on falti aigua, les campanyes d'estalvi d'aigua domèstica han aconseguit estalvis de fins al 20 i al 25%, i, per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem que serien positives, també, mesures en aquest sentit.

Per tant, jo li he fet un petit esbós de diferents polítiques adreçades al consum, amb actuació sobre la demanda, en el qual s'estan ja portant a terme per part del Govern, en diferents Departaments, aquestes polítiques. Ara, vostè plantejava una altra qüestió, que jo crec que és on rau tota la possible resolució futura de la temàtica, no? I és que vostè deia: «No s'han de tenir en compte, no-més, els aspectes quantitatius, sinó també els qualitatius», i té tota la raó. I és des d'aquest punt de vista que vostè sap perfectament –perquè ho coneix– que el Govern va aprovar..., aquest Parlament va aprovar, a proposta del Govern, la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua per unificar la gestió de l'aigua, i, en aquests moments, s'està ja acabant la definició de l'estatut d'aquesta Agència, perquè ben aviat pugui aquesta crear-se, unificant així la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament i tenint en un únic àmbit competencial els temes més substantius en matèria de l'aigua.

Vostè sap, també, perfectament –i les senyores i els senyors diputats ho saben perfectament– que el Govern té un altre mandat d'aquest Parlament, no?, que és que, abans de sis mesos a partir de no sé quina data –que crec que era el debat de política general–, havíem de presentar, hem de presentar la llei de l'administració de l'aigua. En aquests moments, aquesta llei està en una fase molt avançada de tramitació; aquesta llei serà entrada ben aviat en aquest Parlament i aquesta llei és l'instrument que, al costat de l'Agència Catalana de l'Aigua –ho repeteixo, ja aprovada i en curs, ja, de constitució–, ha de permetre que aquests aspectes quantitatius i qualitatius de la gestió de l'aigua puguin ésser ben resolts.

Senyor Portabella, jo voldria acabar dient-li una cosa: en aquests moments estem fent unes campanyes. És cert: hi ha un motiu absolutament conjuntural: la sequera, etcètera... Jo voldria que la sequera..., jo, sempre que parlo de sequera, em fa por caure en allò que en fem tots acudits, de la «pertinaz sequía», no?, i, com que a mi m'agrada parlar de futur i parlar de coses, diguem-ne, en termes positius, jo voldria que, sempre que parlem de sequera, hi trobem el to positiu i hi trobem la vessant de convertir aquest fet conjuntural en un argument estructural. No li càpiga el més mínim dubte que el Govern de la Generalitat, a través de la seva política d'aigües, persegueix això.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en realitat, hem estat bastant d'acord amb l'exposició que ha fet el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. El que passa és que vostè em parla del futur. Em sembla bé que vostès vulguin corregir el tipus de gestió d'aigua que s'ha dut a terme fins ara, però pensem que moltes d'aquestes mesures no costava gens de fer-les abans, eh?, i vostè mateix ha posat alguns exemples, que jo valoro com a tals. És a dir: a veure, estem d'acord que aquestes campanyes que s'estan fent ara són campanyes que, per consumir menys aigua en els habitatges, ens poden portar a utilitzar aquest recurs de manera més eficient i de manera més racional, però és que, si haguéssim començat una mica abans, estaríem en uns percentatges d'aigua en els embassaments que, probablement, no plantejarien el grau de restricció que ens veiem obligats a plantejar i que, oficialment, en el Decret que vostès trauran, probablement, la setmana vinent o aquesta mateixa setmana, doncs, marcaran, de restriccions.

Però fixi's que jo li he tocat un altre aspecte que ja sabem que és difícil de solucionar, però que, en realitat, és on rau tot el problema, que és el problema de desequilibri territorial. És a dir, hi ha la concentració excessiva que es produeix, de consum, de tot tipus a la franja litoral de Catalunya, que afecta de manera molt notòria la utilització del recurs de l'aigua. Aquesta aigua només es pot utilitzar una vegada, i no és el mateix consumir aigua en el litoral que consumir aigua a l'interior, perquè, a l'interior, d'una manera o d'una altra, acabarà reinfiltrant-se en els aqüífers. Per tant, parlem d'això un moment. És a dir, no insisteixin en el tema dels camps de golf; no insisteixin en una sèrie de cultius que necessiten un contingut d'aigua molt alt, perquè no són apropiats per al clima mediterrani ni per al país que nosaltres tenim, i això no ens discrimina en relació amb re; no hi ha una única possibilitat de desenvolupament. Hi ha una manera de desenvolupar-se en el Mediterrani que no és la dels països nòrdics, que els surt l'aigua per les orelles i no tenen sol, per posar un exemple.

I el tema dels incendis, senyor conseller. L'impacte que tenen sobre els cabals hídrics i sobre les conques hídriques els incendis és molt gran, i vostès no han procedit a la restauració d'aquests cabals hídrics; vostès no han procedit a la restauració dels llits de les rieres i dels rius, i això és molt important, perquè hi ha una disminució, fins i tot, del 15%, i això està estudiat al Chaparral, als Estats Units, i està estudiat a les Gavarres. Per tant, estem d'acord amb les propostes que vostès estan fent, de ser més eficients en l'ús; estem d'acord que en el futur es procedeixi a un menor consum i es vagi a una irrigació més especialitzada i més al detall en l'agricultura; estem d'acord que el que vostè ha dit –que jo no n'havia parlat, però que és estrictament cert–, que la indústria ja és molt eficient en l'ús

de l'aigua, doncs, que es continuï estenent. Hi estem d'acord. Però no malmetem els aqüífers; restaurem allò que es malmet amb els incendis forestals, no utilitzem tipus d'oci que no ens podem permetre com a país, perquè la suma dels camps de golf representa molt. I, sobretot, la qualitat.

Si l'aigua està en bones condicions, es pot reutilitzar per a moltes coses; si l'aigua no està en bones condicions, no es pot, pràcticament, reutilitzar més que per a alguns aspectes de refrigeració d'indústries, oci, etcètera. Per tant, anem a la qualitat, i afrontem, des de l'òptica de la qualitat, la contaminació de nitrats, que és molt important, la salinització dels aqüífers, que és molt important, i no malmetem mitjançant, per exemple, la construcció d'una autopista, aqüífers tan importants per als moments de sequera i de dificultats de subministrament d'aigua per a la capital del país, per a Barcelona, com són, per exemple, els aqüífers del Llobregat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vostè fa referència a algunes qüestions de les quals jo abans no he parlat, però que voldria també parlar-ne. Per al tema de la reutilització, bé, jo, abans he parlat dels dos grans desideratums en relació amb la política d'aigües, l'estalvi i la reutilització; abans, potser perquè la seva primera intervenció m'ha portat cap allà; he parlat, sobretot, de l'estalvi, dels marges que tenim i les possibilitats que tenim d'estalvi i, per tant, de les polítiques d'estalvi que cal fer.

Deixi'm ara que ho faci amb l'altre camp, que és el de la reutilització, i deixi'm que ho faci des d'un cert convenciment personal d'això, no? Deixi'm que li expliqui una anècdota: jo, com vostè segurament sap, abans d'estar en aquesta comesa actual, vaig estar, entre altres responsabilitats, en el Consorci de la Costa Brava, eh?, que era un consorci format per ajuntaments i la Diputació de Girona, que, entre altres coses, fan la gestió de tot el cicle..., no es pot dir gestió integral, perquè no és gestió integral; fan la suma de dues gestions, tant d'abastament com de sanejament, de l'aigua a l'àmbit de..., crec que són vint-i-vuit municipis gironins, o potser més, perquè crec que se n'hi han incorporat, ara, no? Bé, jo recordo que, quan va sortir la primera tongada dels fons de cohesió, es deia que una part havia d'anar per a aspectes de medi ambient, en el Consorci de la Costa Brava, i, fruit d'uns estudis que ja s'havien encarregat abans –i, per tant, el Consorci de la Costa Brava treballava en la reactualització–, vàrem elaborar una proposta perquè fos inclòs en aquests fons de cohesió. Segurament, li estic parlant –ho faig de memòria i, per tant, disculpi'm si m'equivoco– de l'any 94–94 o 95.

Bé, jo recordo que vam anar al que aleshores era el Ministeri d'Obres Públiques, Transportes y Medio Ambiente, no?, i vam anar a presentar, molt contents –molt contents, els tècnics que havien elaborat això, el professor universitari, el professor Mujeriego, que és l'expert primer d'aquests temes a Catalunya i de reconeixement mundial–, i vam anar a presentar el nostre projecte a la Secretaría de Estado de Medio Ambiente, que, segurament, és algú que ha de pensar en termes de *medio ambiente*. Bé, li he de dir que vam haver de fer una explicació molt contundent, i vam haver de fer valdre moltes capacitats de mobilització per convèncer la gent –que eren els que, teòricament, defensaven el *medio ambiente del Estado*– perquè aquest projecte entrés, perquè ens deien: «No, és que, escoltin, vostès, per què es compliquen la vida? Portin un col·lector; si porten un col·lector, ja els entrarà en els fons de cohesió. O, si porten un jardí, també els hi entrarà, no? Escolti: un jardí que hàgim de regar força, no?» I això hi entrava. Finalment –finalment, tot s'ha de dir–, aquesta Secretaría de Estado, la vam convèncer de portar aquest projecte de reutilització. I aquest projecte de reutilització va estar finançat –no sé si van ser tres o quatre-cents milions de pessetes– amb fons de cohesió; avui dia està ja realitzat, i consisteix en una realimentació dels aiguamolls de l'Empordà a base de les aigües de la depuradora d'Ampuriabrava. És una reutilització, jo diria, molt important, científicament, molt notable, tant per la metodologia com pels resultats, i, a més a més, té aquesta vessant d'impedir la salinització a què vostè feia referència, segurament, perquè ho coneix.

Però jo vull dir que no fa gaires anys, no fa gaires anys, això va ser fet des d'aquí: el Consorci de la Costa Brava era administració local, però, en definitiva, apostàvem –i, la resta de diners, els va posar el Departament de Medi Ambient– per una política de reutilització. Per tant, jo, que tinc aquesta experiència personal, li he de dir que, òbviament, em crec la reutilització i que me la crec per una cosa que vostè ha dit com un avantatge, però que crec que és un gran avantatge. Miri: nosaltres, allà on tenim més depuradores –i, per tant, en aquests moments, tenim més aigua que llencem a mar i, per tant, la podem tornar cap a dintre– és on hi ha la població, que és la línia de mar. És a dir, quant a la nova depuradora del Llobregat, tenim molta capacitat d'aigua per rebombar-la. Per què? Perquè la de Manresa, la depuradora, aquesta, reutilitzar-la, ja la reutilitzem, perquè la tornem al riu, a la llera del riu, per tant, ja baixa; ja forma part del cabal ecològic.

Per tant, allà on tenim la població és on tenim el gran potencial de reutilitzar aigües. I, per tant, jo li diria que, el que vostè em diu com una dificultat, jo ho veig com una potencialitat: nosaltres tenim fàbriques d'aigües situades al costat de la costa i, per tant, amb aquesta aigua, jo penso que, els propers anys, podem fer una política important...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...–acabo, senyor president–...d'aquest segon aspecte que li deia per racionalitzar el cicle de l'aigua, feliçment unificat a través de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les subvencions a la formació ocupacional

Substanciarem, ara, la darrera interpellació de la sessió d'aquest plenari, perquè el punt número catorzè ha sigut posposat; llavors, serà l'última de les interpellacions: interpellació al Consell Executiu sobre les subvencions a la formació ocupacional, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Maria Rañé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo el que vull és començar, possiblement, per on s'acaben les interpellacions, que és fent el resum i fent les conclusions.

Jo diria que, en aquest tema, no anem bé, i no anem bé perquè el Departament no ha fet absolutament res d'allò que li tocava fer. Ha practicat una política del «'nar-hi 'nant» i ha confiat, va confiar excessivament que, en aquestes dates, estariem en període electoral i que, per tant, no convenia, no era necessari canviar absolutament res.

Això no ha estat així. Fer les eleccions en el seu temps posa en evidència aquelles necessitats que estaven plantejades, la necessitat de canviar les polítiques, de canviar la gestió i de canviar persones, i els ha deixat amb les mancances a l'aire, per dir-ho finament.

En tot cas, com vostès recordaran, el mes de juny, vam tenir un debat en què es va substanciar una discussió tensa i intensa sobre dos conceptes bàsics: un, com s'utilitzaven els fons, quines prioritats hi havia, com es repartien, i, un segon element, com es controlaven els fons dedicats a la formació ocupacional.

Del primer tema, de com s'utilitzaven i de quines prioritats, al nostre entendre, va quedar clar que no hi havia manera d'establir una relació entre les prioritats i que s'atenguessin les necessitats de les persones, de les empreses i dels territoris. Es gastava menys on més atur hi havia i es gastava més amb qui menys ho necessitava.

Això ha fet que les empreses –i ho hem vist aquests dies en els mitjans de comunicació– tinguin problemes per trobar persones preparades per ocupar els llocs de treball, malgrat que a Catalunya tenim 365.000 persones aturades, tenim una taxa d'activitat 15 punts infe-

7670

rior a l'europea –només el 53% de les persones en edat de treballar busquen treball o tenen treball–, i, a més a més, tenim un 75% de les persones que estan a l'atur que no tenen cap formació professional –el 75% de les persones en atur.

Així, no és un problema que no vulguin moure's, sinó que hi ha altres problemes més importants. I vostè, senyor conseller, no pot traslladar les responsabilitats sobre les persones aturades, perquè el seu Govern és el responsable de les polítiques de formació professional, de les de formació ocupacional, de l'habitatge, del transport, del control de la contractació, d'evitar l'ús de la precarietat en la contractació, etcètera. Tot això és el que fa que hi hagi problemes en el mercat de treball; per tant, no és un problema dels aturats, que accepten contractes en condicions, diria, molt variades.

Però tampoc han fet res quant a modificar el tema dels repartiments de les subvencions. Vostès no han modificat la norma per repartir els fons, continuen aplicant la norma que es va dictar el 20 d'octubre de l'any 97; no han respectat ni la Resolució d'aquest Parlament; la Resolució que es va fer durant el debat de política general, del dia 13 d'octubre, no l'han respectada, no s'ha vist traslladada a la norma; no han incorporat els criteris del Pacte per a l'ocupació, que van signar amb empresaris i treballadors; no han inclòs aquells elements que es derivaven del traspàs de l'Inem; no han reflectit en la norma allò que va sortir recollit en la Llei d'acompanyament de pressupostos. Només han publicat l'ordre de convocatòria, però els criteris segueixen sent els mateixos; el mateix que teníem abans de tot això i de tot el conflicte segueix sent vigent per repartir recursos: no han fet, en aquest tema, res.

L'altre gran tema que es va debatre era com es controlava, i aquí els he de dir que la nostra percepció és que vostès o no saben o no poden o no volen controlar aquests fons. No sé quina de les opcions és pitjor, però, en tot cas, li haig de dir que qualsevol d'elles requereix la seva actuació i exigeix responsabilitats per la seva part. I no li ho diem nosaltres, ho diu la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances en reiterats informes, en els quals li demana que controlin els recursos –ho diuen els fets i les respostes que vostès estan donant– i el més curiós és que ho diu el mateix director general d'Ocupació quan, en un mitjà de comunicació, contesta a preguntes d'un periodista que no pot controlar els 1.100 centres que tenen col·laboradors.

I aquí no passa res: ningú dimiteix, ningú assumeix responsabilitats i no passa absolutament res. El director general diu: «No puc controlar els centres» i no passa res, no es mou absolutament res. Jo crec que aquests són elements greus i preocupants.

N'hi ha alguns que són greus perquè han tingut repercussions econòmiques, perquè han tingut repercussions judicials. Aquí hi ha, per exemple, la situació que es produeix en els tres centres del grup del senyor Pallerols, i en un informe de la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances es destaca que els serveis territorials van considerar que no era adequada la programació –estic parlant d'una programació del

95–, van dir: «No és adequada»; malgrat això, van dir: «No tenim més remei que informar-ne positivament, perquè, com que ja s'ha concedit abans que s'acabés el termini de presentació de sol·licituds, què hem de fer?». Que es justifiquen tretze milions de recursos públics en viatges a Andorra de cap de setmana...; que es justifiquen recursos públics amb una suposada distribució d'1.200.000 fullets per tot Catalunya –cada cinc catalans havíem d'haver tingut un fullet, com a mínim, d'aquests que va repartir aquest centre col·laborador–, i això ho accepten i justifiquen les factures...; que, a més a més –li ho repeteixo–, tenen uns acords lleonins amb l'empresa mare situada a Andorra, i no han fet absolutament res... Encara estan, a hores d'ara, esperant la contesta de les al·legacions d'aquest centre. Programació de 1995. Resposta de vostès, el 28 de desembre de l'any passat –possiblement, per això, fan la resposta el 28 de desembre, perquè és una innocentada bastant lamentable.

Però també –i li ho vull dir– hi ha hagut situacions en què aquesta manca de control posa greus problemes. Vostè els coneix. Sap que aquesta manca de control sobre els centres de formació ha produït fets luctuosos: mort de dues persones. Jo no vull debatre les responsabilitats imputables ni a empreses, ni a persones, ni a institucions que no siguin el Govern. És més: no vull debatre les responsabilitats judicials. Vull parlar de responsabilitats polítiques que vostès tenen, i molt importants. Vull debatre un accident que era evitable i previsible i en el qual l'actitud del seu Departament no ha estat, en absolut, adequada.

Tots els centres col·laboradors són gestors de la política del Govern, són col·laboradors, i tot el que passi als centres és la seva responsabilitat, perquè estan fent la seva tasca, la que els correspondria, i això obliga i és així perquè vostès decideixen on es fa, com es fa, qui ho fa i, a més a més, hi adrecen totes les persones, i, en alguns casos, les hi adrecen mitjançant unes cartes en les quals se'ls diu: «Si no hi van, perdran unes prestacions». Per tant, aquesta és una situació en què vostès han d'assumir les responsabilitats.

Vostès sabien que els cursos del centre, de l'Escola de disseny i moda Genny, d'Igualada, es feien en un edifici del carrer de Sant Francesc, número 19, que no era el que havia demanat la programació, però vostès ho coneixien. Van adreçar les alumnes i els alumnes a aquest centre des de les oficines de Treball de la Generalitat. Un promotor d'ocupació va anar-hi el dia abans de l'enfonsament de l'edifici. Coneixien aquesta situació i, per tant, tenien coneixement que hi cabia aquest risc i s'estava cometent aquesta actuació irregular d'un centre, i no van actuar, i no van actuar.

Vostès no van assumir que el curs era del Departament de Treball fins que no van sortir publicades als mitjans de comunicació totes les proves, no van ser diligents a l'hora d'assumir les responsabilitats que tenien, i les tenien, i molt grosses, i fins ara no han assumit cap responsabilitat.

Jo li vull preguntar, senyor conseller, si no creu que el seu Departament n'és responsable i si no creu vostè que, no exigint les responsabilitats de les persones que

en el seu Departament són responsables, el problema és que vostè està assumint la responsabilitat. Això és el gran problema que estem tenint en aquest moment i que vull que em contesti, perquè nosaltres sí que creiem que hi ha responsabilitats del Departament de Treball per negligència, per actuació i per falta de control. No anem bé, conseller, i el pitjor és que vostès han decidit no fer res. Li demanem...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Rañé i Blasco

...el que li demanem, ja li ho acabaré d'explicar en la rèplica.

Res més i moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre senyor diputat, la veritat és que, pel text de la interpellació, era política general de subvenció a la formació ocupacional, i vostè ha entrat en una casuística que, en tot cas, li contestaré en la meua rèplica, perquè he de posar-la dins el marc, primer, d'exposar-li el que vostè em demana, que és la política general, i després entraré en algun dels casos que vostè ha plantejat, malgrat, per exemple, aquest cas, que hi ha demanada una compareixença específica a la Comissió de Política Social; pensava que, per atenció de tots els grups parlamentaris, era allí on es debatiria el dissortat cas de l'Escola Genny, d'Igualada.

En la política general de subvenció a la formació professional, cal tenir en compte tres nivells de requeriments: els objectius previstos, els principis informadors del nostre model i els criteris d'avaluació.

Quant als objectius previstos, els senyalitzaré segons siguin fixats..., aquests objectius ens vénen fixats o pel Fons social europeu, en uns casos, o pel que se'n diu el Pla FIP, el Pla de Formació i Inserció, Plan Nacional de Inserción y Promoción Profesional, i, després, pel Pacte per a l'ocupació de Catalunya, o sigui, aquests tres, diguem-ne, grans compromisos o eixos que ens marquen normatives i compromisos –vostè hi ha fet referència, precisament, parlant del Pacte per a l'ocupació.

Quant al Fons social europeu, la programació i la planificació es concreten en els programes operatius que s'integren dins dels marcs comunitaris de suport. La planificació es fa tenint en compte la situació econòmica, sectors d'activitat, composició de l'atur i situació al mercat de treball, i ho dic perquè vostè diu que no ens atenem a les normatives. Tot això són normatives vinculants d'aquells que cofinancen aquests fons i, per tant, són de compliment necessari les seves instruccions.

Permeti'm-li recordar que Catalunya participa en els objectius 2, 3 i 5b i que l'objectiu 2, dins del Fons social europeu, té la finalitat de reconvertir les zones en declivi industrial i el programa operatiu vigent per als anys 97 al 99, per al trienni aquest.

Concretament, dins de l'objectiu 2, les accions de formació –que és el motiu de la interpellació–, els objectius principals de les accions de formació són, per una banda, recolzar el creixement i l'estabilitat de l'ocupació, dels ocupats, en especial, d'aquells que pertanyen a petites i mitjanes empreses, per millorar la seva qualificació i la seva polivalència a efectes d'assolir una millor productivitat, una millor competitivitat. I per aquestes accions està previst actuar sobre 177.000 ocupats.

I, després, les actuacions sobre aturats amb dificultats. Està previst actuar sobre 33.000 persones aturades d'aquestes característiques. El problema fonamental d'aquests és la manca de qualificació, en uns casos, o la no-adequació de les seves capacitacions a les necessitats del mercat de treball, el desfasament aquest. Per tant, per aquest capítol, 177.000 més 33.000 són actuacions sobre 210.000 –ho arrodoneixo– persones, entre aturats i ocupats.

Després també hi ha l'altra línia, la d'impulsar el sector de medi ambient, i aquí està prevista una actuació sobre unes 4.200 persones actives, ja siguin aturats o ja siguin ocupats.

I el tercer eix són les beques per a la investigació, que l'activitat formativa és d'iniciació o formació en recerca, R + D, sobre uns 1.700-1.800 titulats universitaris en programes de doctorat.

Respecte a l'objectiu 3, que pretén combatre l'atur de llarga durada, com recordo, s'actuarà, en principi, sobre uns 13.000 persones, quant a combatre l'atur de llarga durada. Serà formació de nivell mitjà o formació de nivell mínim, quan siguin persones per preparar-les per a, després, actuacions més complexes, més sofisticades. I també pretén, aquest objectiu 3, facilitar la inserció de joves fent actuacions a nivell mitjà o alt –21.000 persones previstes en el període–, o, també, facilitar la inserció de les persones amb perill d'exclusió. En aquest cas, els continguts són..., el contingut de la formació és el nivell bàsic, tant de coneixements com d'habilitats, perquè, moltes vegades, fins i tot, diguem-ne, són també les habilitats les que s'han d'ensenyar.

I el quart –diguem-ne– eix que pretén l'objectiu 3 és contribuir a la igualtat home - dona i, en aquest cas, en dos nivells substancialment. Per una banda, el bàsic, un nivell bàsic, que és per a dones que es reincorporen al mercat de treball i, per tant, diguem-ne, amb els coneixements molt rovellats, per tant, el tipus de formació és més de tipus bàsic. O, en altres casos, una formació ja de nivell mitjà o alt, quan és formació a dones per preparar-les per entrar en sectors on estan subrepresentades, o sigui, no dones que fa temps que no treballen i tenen els coneixements molt rovellats, sinó ja per facilitar-los l'entrada en aquests sectors.

I, quant a l'objectiu 5.b, la finalitat del qual és el desenvolupament de les zones rurals amb baix nivell eco-

7672

nòmic, això, com es fa? Doncs, mitjançant la formació per oferir o mà d'obra amb qualificació professional específica, o fomentar la diversificació sectorial. I, per tant, en aquest cas, es fan o accions per a aturats –si és per a aturats dins del món rural el que es cerca és formar-los de cara a una nova qualificació, per reconduir-los a sectors nous econòmics, diguem-ne, que donin diversitat d'activitat econòmica al món rural–, o, en tot cas, les accions ja més clàssiques, més generals: accions per a aturats, per facilitar-los, senzillament, l'adaptació als canvis. Es preveuen unes actuacions sobre unes 38.000 persones.

I passaria ja al Pla FIP, que és un altre dels grans blocs subministradors de fons i generadors de normativa vinculant per a la Conselleria. Quant al Pla FIP, els criteris ens vénen donats per l'Administració central. Permetin-me –només molt breument– els objectius per a l'any 99, per a l'any actual, que són: nombre d'alumnes aturats, actuar sobre uns 38.000, dels quals són perceptors de prestacions uns 28.000 i no perceptors de prestacions 10.000. I la durada mitjana del procés formatiu d'aquests cursos és al voltant de les 320 hores/alumne. La metodologia, quant al pla FIP, és la següent: es procedeix a l'anàlisi territorial dels indicadors: indicadors d'atur protegits, o sigui, aquells que tenen la..., perceptors del subsidi d'atur o d'aquells que en són aturats no perceptors.

I el tercer gran bloc de compromisos és el Pacte per a l'ocupació, de vigència, l'any 98 fins al 2000, i aquí es contemplen dos tipus de mesures: les mesures de creació de treball –li recordo que hi havia el Decret de reordenació del temps de treball, de nous filons, decrets, PIME, etcètera, i els programes per al foment de l'ocupació. Jo ho tinc aquí, però, per estalvi de temps, el detall –diguem-ne– de totes les actuacions, en tots els programes d'iniciatives, de formació ambiental, de noves tecnologies, de pràctiques d'alumnes de la reglada, d'intercanvis internacionals, del fracàs escolar, d'actuacions sobre ocupats, en general, sobre aturats i sobre els col·lectius amb greus dificultats... Ho tinc aquí detallat, però, en tot cas, els ho podria donar a la seva disposició, al seu interès. Tots aquests són compromisos adquirits al Pacte per a l'ocupació, que s'estan complint i que es compliran –s'estan complint i es compliran.

I després passaria ja a parlar del model..., i la formació ocupacional, la forma que s'ha d'adequar dins de la forma d'impartir el nostre model. La formació ocupacional ha de tenir una característica bàsica, que és que ha d'adequar l'oferta de treball. Cal, per tant, prioritzar col·lectius, aquells que calgui actuar més prioritàriament sobre ells, i també tenir en compte els llocs disponibles que les empreses tenen. I l'adequació, per tant, requereix, per una banda, una planificació, o sigui, a més llarg termini, exacte, en base a normatives tant comunitàries com estatals, i també segons la composició de l'atur. Hi ha una programació que per la seva naturalesa anual, a curt en base a les necessitats concretament de les empreses, perquè és la..., si tenim la possibilitat de les empreses, col·locarem i hi incidirem; si no, no.

Voldria destacar que els centres col·laboradors fan la prospecció de les empreses concretes, dels seus àmbits territorials i sectorials, cercant l'adequació de les dades de la població i, al mateix temps, les necessitats del sistema productiu. I voldria, també, afegir que en la planificació cal tenir en compte criteris de distribució i d'equilibri territorial. I, quant als criteris de valoració, que són –diguem-ne– el tercer bloc, s'estableixen mitjançant una normativa anual, pel que fa a la seva convocatòria pública. La valoració de les propostes de col·laboració en els programes formatius es fa en base, en funció de factors relatius o a l'entitat o als centres que té l'entitat –una entitat pot tenir un conjunt de centres–, o els aspectes de les seccions concretes. Tinc aquí, també, un detall molt ampli, però el salto per manca de temps.

I, en tot cas, sí que voldria destacar uns darrers punts quant als criteris de valoració. Pla d'inserció, que el centre ha de presentar; cada centre ha de presentar el seu pla d'inserció, ha d'haver fet una prospecció del mercat de treball. És una part important a l'hora de valorar la viabilitat del programa, ja que, del nivell de qualitat d'aquesta prospecció, en depèn la inserció. Si s'han detectat els llocs de treball que hi ha pendents a les empreses i, per tant, es fa la formació corresponent, hi incidirem; si no, més difícilment. Es valora, també, el nivell de col·laboració en la intermediació. Donem molta importància a la inserció...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà el torn de rèplica.

El conseller de Treball

Acabo la frase.

El president

Acabi, acabi la frase!

El conseller de Treball

Donem molta importància a la inserció assolida que es contrasta mitjançant creuament amb les bases de dades de l'INEM. I ja, finalment, es compara –diguem-ne– la inserció obtinguda –diguem-ne– mitjana del sector d'activitat concret. Això és un altre element de referència important.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quan algú puja a aquesta tribuna i intenta demostrar una tesi, sempre té la dificultat d'anar aportant elements que justifiquin aquesta tesi. Amb la seva resposta, la qual li haig d'agrair, ha demostrat clarament que no anem bé, que

no anem bé, perquè segueixen dient el mateix que deien fa dos anys, fa un any, i, després, vostè, fa pocs dies, acaba demanant que la gent es mogui molt amunt i avall perquè no trobem treballadors i treballadores per a les necessitats de les empreses. Que és —no ho oblidem— l'objectiu bàsic de la formació ocupacional. Per tant, allò: si vostè, fa pocs dies, en un mitjà de comunicació demana que la gent estigui disposada a moure's, perquè la gent no troba i després resulta que el 75% de les persones que tenim no tenen formació, no és problema de mobilitat, és un problema que no tenen la formació que requereixen els empresaris. I això li hem dit per activa i per passiva. Per tant, quan vostè m'està dient que farem i diem i no sé què, després —i això també li ho recordo—, hi ha una resolució que deia que a hores d'ara ja ens havia de donar la informació de com s'ha executat tota la programació de l'any passat, i encara no la tenim, després, quan la tinguem, comprovarem que *del dicho al hecho hay un buen trecho* i que una cosa són els criteris que s'utilitzen, però, després, ni té més recursos la gent que ho necessita més, ni arriben més recursos a les comarques que ho necessiten més, ni re de re. Perquè la realitat és molt tossuda i els números també. I això és una mica el que li plantejava.

Per tant, el seu model, el model al qual estan aferrats des de fa molt temps no acaba de funcionar, i fóra bo que comencessin a plantejar-se que no podem perdre un any més obstinats a mantenir un model que produeix disfuncions a les necessitats de Catalunya. Un model que, com vostè ha dit, es basa en la idea que els centres fan la prospecció, però després resulta que trobem contradiccions com que centres obligats a fer la prospecció són els primers que li diuen que, en tant que les funcions que tenen, no troben treballadors per a les empreses que estan associades a aquest centre que gestiona..., o aquella entitat que gestiona un centre. Hi ha patronals que estan gestionant centres i que, després, no troben treballadors, per tant allò... Aquest model no funciona! No funciona! No anem bé amb aquesta idea, i vostès ens estan oferint més del mateix.

Vostè ens parla de criteris, però, després, resulta que l'Ordre no es discuteix amb els agents socials. Que fins fa poc no s'ha constituït el consell directiu del Servei Públic d'Ocupació i que no se n'ha discutit ni un de sol, d'aquests criteris, amb els agents socials, que se li han queixat i que, quan vostè va presentar l'Ordre, li van dir: «Escolti: aquesta és una ordre de convocatòria, volem discutir-ne els criteris», i no s'han discutit. Per tant, si més no, aquí hi ha un nepotisme il·lustrat, per la seva banda, en el supòsit que ho fes bé, perquè ho fa sense comptar amb la gent. Si, a més a més, no surt, ja això d'«il·lustrat», possiblement, ho hauríem de retirar, també.

Per últim, vull dir-li una cosa, senyor conseller, jo li he expressat dubtes, no raonables, sinó dubtes sobre la seva voluntat d'assumir responsabilitats. No les he vist, no les hem vist. Estan vostès..., continuen protegint alguns centres i perseguint-ne alguns altres. I no em refereixo a aquests que han portat al jutjat, em refereixo que vostès han interpretat la resolució d'aquest Parlament d'incrementar els controls i les auditories per fer controls i auditories a centres d'un determinat biaix per

intentar demostrar el que vostès estaven dient, al mateix temps que, d'una manera de filibusterisme parlamentari, han generat una resolució en aquest Parlament que impedeix que la Sindicatura de Comptes analitzi aquest tema. No han assumit cap responsabilitat, no atenen les necessitats, no volen canviar ni polítiques ni persones ni formes de gestió.

Senyor conseller, van optar per deixar passar el temps, perquè a la tardor saben que hi haurà un canvi, saben que a la tardor això canviarà, però jo li dic, li prego i li exigeixo que no s'esperin a la tardor per a aquest canvi, perquè Catalunya no es mereix que endarrerim un any més aquestes coses. Li vam oferir, l'any passat, la possibilitat, conjuntament, de decidir polítiques i avançar en aquest tema, les va rebutjar perquè creia que avui no estaríem aquí, sinó, possiblement, al carrer fent campanya electoral o votant; no sé ja, segons les dates, com seria, però jo crec que és hora que s'adonin que aquelles previsions han canviat i que, per tant, toca discutir aquest tema i no fer perdre a Catalunya un any més. Ho repeteixo: no anem bé...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Rañé i Blasco

I acabo amb això: no anem bé, i el pitjor que han fet és que han decidit no fer res.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Senyor president, senyors diputats, senyor diputat, és possible que aquest conseller que els parla, potser, canviï; fins llavors, continuarà dient el mateix. Però estic convençut que vostè continuarà als bancs de l'oposició. I, en tot cas, diguem-ne, tinc tant dret com vostè per fer presumpcions, però hi ha uns convenciments molt profunds.

Vostè, la veritat és que, quan es diuen coses assenyades, fa de mal atacant, i quan, senzillament, un conseller de Treball diu que a vegades el treball no va exactament a la casa d'un, o al seu domicili o a la seva localitat, és una cosa assenyada, i vostè no ho pot criticar. Vostè no ha de criticar quan jo dic, en un cert moment, que un dels elements és la possibilitat del canvi, que vagis, potser, a la població del cantó, etcètera, perquè resulta que, a casa teva, al teu barri o a la teva població no hi creen exactament els llocs de treball de la teva especialitat o de la teva vocació —és una cosa assenyada. No crec que sigui positiu que ho critiqui, per entendre'ns, perquè això ho diuen experts de tot el món, vaja, de... I, a més, és de sentit comú.

Una altra cosa. Vostè diu: «Escolti: no anem bé; no anem bé». Doncs, escolti: jo crec que anem magníficament bé. Per això dic que em temo que vostès continuaran dient el mateix, però nosaltres continuarem governant, perquè anem bé. I anem bé, senzillament, perquè,

7674

escolti, miri: aquests quatre anys últims, població ocupada segons l'EPA –segons l'EPA, estimada i benivolguda i de credibilitat–, doncs, miri, 41.700 creats el 94; 71.300, el 95; 57, el 96; 66, el 97; 71.800, el 98. El màxim de creació d'ocupació.

Segueixo: afiliats a la Seguretat Social. El màxim de 25.000, el 94; 47, 48, 100, 144.000 afiliats nous a la Seguretat Social. Noms i cognoms, i per a la demostració. I la disminució de l'atur en sentit contrari: hem passat de 556.000 a 364.900, també segons l'EPA. Per tant, puc seguir, dir-li, doncs, que em sembla que les dades són contundents –anem bé, és indiscutible que anem bé. Jo crec que ens n'hem d'alegrar, fins i tot vostè, malgrat que a vostè li toqui fer d'oposició, però jo crec que anem francament bé.

Permeti'm anar a algunes de les coses que he dit. Vostè ha fet referència al grup Pallerols. Permeti'm, també, que li digui que jo crec que hi ha un cert principi que, a tota persona que s'obre algun expedient, i això, se li ha de donar el dret d'allegacions. I això és el que s'ha fet: les allegacions s'han rebut molt recentment i, per tant, ara, doncs, decidirem com vaig contestar, diguem-ne, les preguntes parlamentàries.

Permetin-me que li digui que, a més, cada vegada estic més convençut –perquè diguem que, aquest principi de dret, no l'he creat jo mateix– de donar dret a l'acusat que es pugui defensar. Una de les acusacions que hi havia a les actes, entre altres coses, deia: «Escolti: la inserció ha estat un 7%». Nosaltres, amb el creuament dels alumnes d'aquesta escola, d'aquests centres, daixò, vam arribar a la conclusió –creuament de dades creades de les bases de l'INEM, diguem-ne, amb les bases d'alumnes: carnet d'identitat...– del 70%. Per tant, és clar, quan fan constar un 7% i un 70% acreditat, diguem-ne d'una forma independent, crec que almenys han de poder allegar...

Però, a més, deixi'm dir-li una altra cosa: fins ara, dissortadament –vaja, potser sí; les coses són així–, la premsa no ha dit res. Vostè recordarà que un dels elements punyents per, diguem-ne, en certa manera, fer un atac molt dur a aquest conseller i a la Conselleria i als seus comportaments, van ser dues famoses falsificacions de dues signatures d'un centre del senyor Fidel Pallerols, etcètera. Ningú ha donat compte que, el dia 26 de gener, el jutge va determinar, va decretar l'arxiu de les actuacions, i permeti'm llegir-li algunes frases, només, dient el què. I amb això se'ns va criminalitzar que nosaltres érem còmplices de no sé quantes falsificacions i no sé quants delictes. Diu: «Las diligencias practicadas –en particular, las testificales y los documentales– ponen de relieve, simplemente, unas irregularidades administrativas por parte de los responsables de los centros de CEIF y TEO, consistentes en la falta de cuidado en la confección del listado de asistentes a los cursos, por no haber confeccionado nueva lista, en la que, de forma definitiva, figuraran, efectivamente, las personas asistentes, en lugar de mantener la confeccionada originariamente, en la que constaban los denunciados. Mera infracción de la diligencia del quehacer administrativo, alejada de dolo falsario alguno y exenta de animosidad lucrativa, cuya

actuación irregular, por demás, fue puesta de manifiesto a mediados del año pasado ante la Administración, a efectos de la subsanación del error padecido». Senzilla-ment, hi ha arxiu de les actuacions.

Amb això, se'ns va fer passar durant mesos; diguem que férem els grans mals administradors –això ho diu un jutge; no ho dic jo mateix. Està a la seva disposició.

Quant a l'escola Genny, malgrat que jo crec que en el seu moment haurem de parlar-ne amb molta més precisió en la compareixença a la Comissió de Política Social, permeti'm dir-li que era centre col·laborador des de l'any 89; que, el dia 15 de desembre del 98, es va rebre a la Delegació Territorial de Barcelona un escrit de l'esmentada escola en el qual es comunicava –el dia 15– al promotor que s'havien traslladat de local i hi feien constar la nova adreça. No figuraven, diguem-ne –en la documentació que acompanyaven, que era un paquet enviant documents–, altres documents essencials, que són preceptius en aquests casos; per exemple, el certificat de solidesa de l'immoble i la fitxa d'accessibilitat. El dia 16...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit, també, el seu temps.

El conseller de Treball

Molt bé.

El president

Acabi, acabi...

El conseller de Treball

En tot cas, ho dic per l'interès, fins i tot, públic que pugui tenir... El dia 16, el dia següent, vist que la documentació no era complexa i, també, per efectuar comprovacions reglamentàries dels cursos, l'endemà mateix, el promotor es va desplaçar a les noves instal·lacions. Un cop allà i en detectar que, efectivament, la realització de les classes havia canviat de localització, el promotor va procedir –i així consta en acta i nosaltres en tenim còpia, i al centre hi ha el llibre d'actes de la visita efectuada; ha de ser-hi– a informar el centre del procediment preceptiu per al canvi de vocació, que havien fet, diguem-ne, unilateralment. Es va fer constar en acta, diguem-ne, i se'ls va facilitar al centre la relació dels documents necessaris per sol·licitar la pertinent autorització. Al mateix temps, el promotor va fer, també, les visites de seguiment dels cursos que s'estaven realitzant. I, el dia següent, dia 17, a les nou del matí, quan entra a treballar, ell entrega la documentació. Crec –em sembla recordar-ho– que l'accident va succeir a les nou, deu, del matí, o sigui que, segurament, encara no havia entregat efectivament els papers al seu superior immediat de la visita normal d'això, i s'enfonsa el... Jo em vaig quedar sorprès de la gran diligència, diguem que, fins i tot, el dia 15, rep els documents i, el dia 16, se n'hi va. I és que, aquell dia, acaben alguns dels cursos i hi ha la norma que els cursos seran visitats almenys tres vegades, si pot ser –al co-

mençament, al mig i al final—, i, aquell dia, alguns cursos s'havien de visitar; per això, s'explica que, el dia 16, fos allà.

Aquesta és, en essència, senyor president, diguem-ne, l'explicació substancial que es va actuar diligentment. Es va fer constar la irregularitat del tema i diguem que, el dia següent, encara ni havent actuat —perquè no podia actuar perquè el promotor no té cap capacitat, més que administrativa, d'aixecar actes—, va succeir el fet desgraciat que va succeir.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé em demana la paraula... Per què me la demana, senyor Rañé?

El Sr. Rañé i Blasco

Mig minut, per contradiccions.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Rañé i Blasco

Mig minut; només per aclarir que, quan jo he expressat que no anàvem bé, no em referia a l'ocupació, sinó a la formació ocupacional —que són coses diferents.

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió, que continuarem demà, a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i set minuts.